MILA 2.0

TRĂDAREA

DEBRA DRIZA

DEBRA DRIZA

MILA 2.0: TRĂDAREA

Original: *MILA 2.0: RENEGADE* (2014)

Traducere din limba engleză:
DORINA TĂTĂRAN

Editura: NEMIRA
2016

1

Dacă aş fi putut să înregistrez în mintea mea momente din viaţa reală, ca pe un DVR, după-amiaza aceea ar fi fost printre cele mai revăzute. Greu de crezut? Poate pentru o fată obişnuită. Dar „obişnuit” era un cuvânt care nu se mai potrivea vieţii mele. Cu toate că, în clipa aceea, mă străduiam. Făceam tot posibilul să trăiesc în prezent – doar eu, sarea, nisipul şi soarele torid care îmi ardea pielea şi se reflecta pe părul lui brunet, de parcă ar fi fost un milion de scântei micuţe.

Spuma albă clipocea la mal, la doar câţiva centimetri de degetele mele – 15, mai exact –, dar atenţia îmi rămăsese concentrată pe capul lui, care se zărea ieşind din valuri. S-a scufundat cu uşurinţa unei creaturi de mare şi, chiar şi de la distanţă, am reuşit să zăresc fericirea simplă de pe chipul lui. Hunter era pe deplin în mediul său.

Bucură-te cât mai poţi, l-am îndemnat în gând. Nu vom sta mult. Sau poate că da. Mai aveam de luat decizii cu privire la viitorul meu. Deasupra, un pescăruş a ţipat, înainte să plonjeze spre nişte resturi de mâncare de pe nisip. La auzul ţipătului ascuţit, ceva a tresărit în adâncurile minţii mele, apoi a dispărut. M-am înfiorat şi soarele s-a ascuns după un nor. Hunter înota spre mine cu mişcări sigure, iar apa se răsucea în urma lui, ca un arc uriaş. Mi-am ţinut respiraţia. Comparativ cu valul, el părea foarte mic şi neînsemnat. Apa l-a luat pe sus şi a dispărut într-o explozie de spumă albă. Am sărit în picioare, dar l-am văzut cum răsărea din apă ca o ofrandă a mării. Inima mea falsă s-a întors apoi la ritmul regulat care îi fusese programat. M-am aşezat la loc pe prosopul de la motel. Ce prostuţă. Normal că nu păţise nimic.

Nu că nu aş fi avut motive de nelinişte.

A venit spre mine, cu apa şiroindu-i de pe trup, cu părul zburlit şi lipit de gât, astfel încât picături i se scurgeau pe piept.

— Sigur nu vrei să intri? Apa e grozavă.

— Nu, mulţumesc.

E prea dificil să fii pe fază, în mijlocul oceanului. Desigur, n-am spus asta. Scuza cu nu am costum de baie era mai potrivită. Hunter s-a aruncat pe nisip lângă mine, azvârlind picături de apă pe braţul meu gol. Le-am privit cum se prind de pielea mea, iar el m-a observat.

— Nu e din cauza asta, nu?

Privirea lui s-a îndreptat spre umărul meu stâng, acoperit de mâneca tricoului uşor şifonat.

— Braţul tău e în regulă în apă?

— Da, e în regulă.

Dar atenţia lui m-a făcut să mă simt jenată. Mi-am înfăşurat braţele în jurul genunchilor îndoiţi, asigurându-mă că deasupra rămâne cel care trebuie. Nu pentru că m-aş fi ruşinat de membrul meu protetic, cum insinuase Hunter, când văzuse sârmele ieşind din el, precum spiţele rupte ale unei biciclete, pe când eram în Clearwater, ci pentru că braţul meu nu era, de fapt, protetic. Nu în adevăratul sens al cuvântului, oricum. Totuşi, tehnic vorbind, cred că puteam fi considerată complet protetică. Una dintre multele capcane ale vieţii de android.

Stomacul meu s-a strâns şi m-a făcut să oftez. Încă o capcană? Să găseşti un mod diplomatic de a-i spune băiatului de care îţi place adevărul despre mica ta problemă cu nonumanitatea. În apărarea mea – nu-l cunoşteam prea bine. Doar dacă luam în considerare faptul că împărţisem un accident cu maşina, un interludiu nocturn într-un şopron şi o întâlnire care nu putea fi considerată piatra de temelie a unei relaţii profunde. Totuşi, din clipa în care îl întâlnisem, mă atrăsese ceva la el. Poate faptul că amândoi eram singuratici şi asta a fost baza conexiunii noastre imediate. Tot ce ştiu e că, după ce lumea mea se prăbuşise cu două zile în urmă, i-am telefonat panicată lui Hunter, el a răspuns şi iată-ne în Virginia Beach.

Şi-a trecut degetele de-a lungul zonei dintre mâneca mea şi cot. Îi simţeam granulele de nisip de pe piele, dar atenţia îmi era captată de fiorul născut de atingerea lui.

— Încă nu-mi vine să cred cât de real se simte, a zis el.

Habar n-aveam cât de mult au progresat în acest domeniu.

— E un prototip.

L-am privit în ochi.

— Experimental. Pare să funcţioneze bine.

Şi-a clătinat uşor capul.

— Nu ştiu dacă aş fi avut curaj să fiu subiect de test.

Subiect de test, ha. Era şi acela un mod de a descrie lucrurile. Nu că aş fi avut cu adevărat de ales în privinţa aceea.

— Riscurile erau mici.

— Totuşi, e ca şi cum ai fi la graniţa ştiinţei.

Dacă ar şti...

— Îţi dai seama câţi oameni vor profita, pentru că tu ai fost dispusă să rişti?

— Nu mă face să par vreo eroină. Nu sunt.

A zâmbit.

— Şi modestă.

Am aruncat cu nisip în el, în speranţa că vom schimba subiectul. Apoi, s-a aplecat şi şi-a scuturat părul negru. Picături de apă au zburat spre faţa mea. Mi-am ridicat mâinile şi am ţipat.

— Scuze, te-am udat? a zis cu prefăcută inocenţă, bătând din gene.

— Nesuferitule, i-am strigat, dar zâmbetul meu a dispărut după câteva momente.

Tăcerea rămăsese suspendată între noi, umplută de sunetul repetitiv al valurilor, de vocile răzleţe ale turiştilor care se bucurau de soarele începutului de octombrie şi de lucrurile nespuse. Încă trebuia să-i explic motivele pentru care l-am sunat panicată, fapt care îl adusese lângă mine. Nu mă presase, dar era numai o chestiune de timp. Nu puteam să mă aştept ca cineva să traverseze cu maşina cinci state, într-o clipă, fără să îi ofer o explicaţie logică. Problema era, în cazul meu, că adevărul suna mai puţin logic decât cea mai ingenioasă minciună.

— Sigur părinţii tăi au fost de acord cu asta?

Mi-am întins braţele ca să arăt spre mine, spre el, spre Virginia Beach. Spre tot. I-am văzut umerii laţi cum se

încordează, degetele mari cum i se cufundă în nisip. S-a uitat în altă parte. Aşadar, se părea că nu eram singura care ascundea ceva. Probabil că asta n-ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar, într-un mod perfid, aşa s-a întâmplat.

— Ei ştiu că eşti aici?

O umbră a trecut peste faţa lui, dar o clipă mai târziu a fost alungată de un zâmbet.

— Oh, da, ştiu. Ei mi-au spus că ar trebui să vin să te ajut. De fapt – şi nu înţelege greşit – când i-am povestit mamei despre prima dată când te-am văzut la Dairy Queen, m-a încurajat să fac cunoştinţă cu tine, să am prieteni noi.

Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet.

— Nu că aş fi avut nevoie de vreo încurajare.

Am simţit o căldură în piept. Mi-am amintit ziua aceea când intrase în Dairy Queen, iar eu eram cu alte fete. Ceva din atitudinea lui relaxată şi din privirea curioasă mă atrăseseră imediat, dar nu ştiusem că sentimentul fusese reciproc.

M-am ridicat şi am ţopăit până în locul în care marea se lovea de ţărm. M-am aplecat şi am luat în palme apa rece, atentă să rămân cu spatele la el, ca să nu-mi poată vedea zâmbetul larg. În clipa următoare, m-am întors.

— Te-am prins! am zis şi am aruncat cu apă spre el.

A scuipat când apa i-a atins neaşteptat faţa, iar când i-am văzut chipul surprins – gura deschisă, ochii măriţi –, mi s-a părut atât de comic, încât am chicotit. M-am dat înapoi, ţopăind.

— O, nu scapi, a mârâit şi a sărit în picioare, la fel de agil cum mi-l aminteam.

Cu pantalonii scurţi şi cu părul ud lucind în valuri în jurul gâtului, părea un pierde-vară. Privirea mi-a trecut peste pieptul lui gol şi am înghiţit în sec. Mai degrabă un zeu. Un zeu al plajei.

M-am dat înapoi, pe mal, iar el a ţâşnit spre mine, lovind cu picioarele apa din faţa mea. Ne-am stropit unul pe altul, râzând ca nişte copii, după care m-a apucat de mână şi s-a făcut că mă trage spre valurile care se apropiau. S-a oprit

înainte să ne scufundăm prea adânc şi am rămas pe loc, lăsând oceanul înspumat să ne cuprindă gleznele. Apa, razele soarelui care ne învăluiau, senzaţia pe care numai marea o putea crea. Toate mi-au trecut repede prin minte, amintindu-mi de... ceva. Înainte să-mi dau seama, am început să mă rotesc cu braţele întinse. Simţind nisipul sub degete. Rotindu-mă pe nisip. O mică tresărire într-un colţ al minţii mele. Mi-am amintit bucuria aceea, veselia. Dar în clipa următoare a dispărut. Am simţit o atingere pe păr şi am deschis ochii. Faţa lui Hunter era la doar câţiva centimetri. Am simţit miros de sare şi transpiraţie, de lemn de santal şi de loţiune de plajă.

— Nu-ţi face griji că ai putea arăta prea bine sau aşa ceva, m-a tachinat el.

Dar când mi-a făcut cu ochiul, am înţeles că joaca mea nu-l deranjase.

S-a apropiat mai mult, până când degetele noastre de la picioare s-au atins sub o mică ridicătură de nisip. Şocul imediat al conştientizării s-a intensificat când s-a aplecat în faţă, iar respiraţia lui mi-a gâdilat urechea şi inima a început să-mi bată şi mai repede. O căldură lentă, uniformă mi-a trecut prin corp, de la cap spre braţe, până la vârfurile degetelor. Tânjeam după apropierea lui într-un fel în care nu tânjeam după nimic altceva. Poate că acela era motivul pentru care îl chemasem. Suferinţa şi teama aproape că mă dărâmaseră, iar în trecut, Hunter fusese printre puţinele mele surse de linişte.

— Îmi pare rău, am zis, străduindu-mă să-mi păstrez tonul calm.

— Nu trebuie. Tu eşti doar… tu.

Am întors capul, privind în depărtare. Sunt doar eu? Şi cine ar putea fi acel eu? Într-un acces de ironie pe care, din fericire, doar eu puteam s-o observ, cuvinte roşii s-au aprins în capul meu, însoţite de o voce digitalizată foarte cunoscută. Vocea mea. Aparent, modul universului de a-mi aminti exact cine – nu, *ce* – eram.

Ameninţare detectată: 4,52 mile.

Am îngheţat. Patru mile şi jumătate. Ce…

Două avioane, spre vest.

M-am răsucit, căutând o urmă a lor pe cer.

— La ce te uiţi? m-a întrebat Hunter, cu o mână streaşină la ochi, privind şi el spre cer.

Acolo erau.

— Avioane.

— În Virginia Beach există o bază navală uriaşă, nu-i aşa? Super.

Nu era super. Nu era super deloc. Mâinile mele s-au încordat, când imagini din trecut au năvălit în mintea mea, cu o claritate ca de cristal. Maşini, bărbaţi înarmaţi. Un avion plin cu soldaţi, care ne duceau, pe mine şi pe mama, într-un loc secret. Celule mici şi goale. Părul grizonant al generalului Holland şi satisfacţia lui arogantă din clipa în care dăduse ordinul să fiu distrusă.

Mama. Sângerând, după ce fusese împuşcată la ordinul lui Holland, de către unul dintre oamenii lui. Durerea provocată de pierdere mi s-a răsucit în piept şi aproape că m-am chircit, amintindu-mi că mama nu mai era. Moartă. Ucisă de un nebun, sub pretextul că îşi apăra ţara. Nu aveam să-i mai văd niciodată zâmbetul. Niciodată nu aveam să îi mai aud vocea. Niciodată nu aveam să îi mai spun că o iubesc.

— Mă întreb de care sunt, a zis el, scoţându-mă din zona aceea întunecoasă.

Nu i-am răspuns, pentru că exact atunci s-a mişcat ceva în ochii mei. De fapt, am simţit cum pupilele mi se contractă. Un strat subţire s-a dat la o parte, însoţit de un clic slab, pe care doar eu îl auzeam.

Zoom: activat.

Un alt clic, iar avioanele mi-au umplut câmpul vizual, de parcă aş fi avut un binoclu high-tech. Imaginile s-au mărit, până când am reuşit să văd suficiente detalii pentru a le identifica.

Avioane militare F/A-18.

O imagine 3D a avioanelor a apărut în faţa mea, rotindu-se în aşa fel încât să văd toate detaliile. Litere roşii au clipit în spatele ochilor mei:

Momentan neînarmate – posibil exerciţiu.

— Nu sunt sigură, am murmurat şi m-am întors uşurată.

Dar în timp ce încordarea dispărea din mine, o anumită certitudine mi-a umplut inima. Avioanele îmi amintiseră că momentele acelea plăcute petrecute cu Hunter pe plajă nu aveau să dureze. Indiferent cât de mult încercam să alung realitatea, ea continua să se întoarcă la mine, constant precum valurile mării. La fel ca un ciclu ritmic al mareei, două nume se repetau din nou şi din nou. Richard Grady. Sarah. Numele care fuseseră pe buzele mamei înainte să moară. Cel mai mult mă derutase numele Sarah. „Mereu ai fost foarte curajoasă, Sarah. Atât de curajoasă”, îmi zisese. Dar vorbise cu mine, se uitase la mine. De ce m-ar fi confundat cu acea Sarah? Brusc, am luat-o spre motel.

— Să mergem.

Mi-am dat seama că Hunter era nedumerit de graba mea bruscă, dar în clipa aceea nu aveam de gând să-i explic tot. Voiam să plec, să mă întorc la relativa siguranţă a camerei de motel. Am trecut pe lângă un parc de distracţii şi pe lângă un carusel imens. De parcă ar fi vrut să mă ridiculizeze cu acea normalitate de care eu nu aveam să mă bucur niciodată. Hunter mă dusese într-o zi la un bâlci. În acele scurte momente, înţelesesem ce însemna viaţa adevărată. Cum era să fii cu adevărat uman. Poate că acela fusese un alt motiv pentru care îl sunasem. Întotdeauna mă făcuse să mă simt de parcă eram mai mult decât un gadget la modă creat într-un laborator.

După încă o privire nostalgică, m-am uitat în altă parte. Nu puteam să trăiesc în trecut, dar nu puteam nici să am un viitor până nu aflam totul despre trecutul meu.

Richard Grady. Acea Sarah. Celelalte Mila.

Poate că odată ce voi afla tot, voi putea fi în sfârşit liberă să am o viaţă reală. Poate chiar una din care să facă parte şi Hunter.

Ne-am continuat drumul, deşi simţeam îngrijorarea lui Hunter, din felul în care se tot uita pe furiş la profilul meu. Spre est, valurile foşneau pe nisip, iar zgomotul lor se

amesteca cu ţipetele entuziaste şi răzleţe ale câtorva copii. Din discuţia pe care o avusese Hunter mai devreme cu femeia care vindea îngheţată aflasem că mulţimea se rărise considerabil, faţă de astă vară. Dar încă erau destui turişti şi localnici care se bucurau de soare.

Privirea mea s-a oprit asupra a doi bărbaţi din faţă. Mi-am pierdut interesul imediat. Nu erau suficient de bine făcuţi şi nu aveau arme.

Era prea multă lume acolo ca să mă simt bine. Dar cel puţin nu atrăgeam atenţia prin marea de oameni care se plimbau. În plus, Virginia Beach îmi păruse locul perfect – aveam amintiri foarte frumoase aici. Chiar dacă erau mai degrabă programate decât reale.

— Totul e în regulă? Pari destul de încordată.

— Sunt bine. Doar o mică durere de cap, şi am dat din mână cu nepăsare, deşi nepăsarea nu mai făcea parte de mult timp din abilităţile mele.

Un ţipăt m-a făcut să întorc brusc capul spre dreapta, înainte să îmi dau seama că era doar o fată care fugea de un băiat mai mare şi de cei doi pumni ai lui plini cu nisip ud. Mâna mi s-a strâns în jurul pandantivului de smarald, în timp ce în capul meu a clipit ceva. Un bărbat şi o femeie dansând pe malul apei. Pescăruşi ţipând deasupra, sunetul valurilor lovindu-se de ţărm…

Fişierul de amintiri compromis, defragmentează.

Afişează imagine.

Scânteia amintirii a dispărut. Nu, mai degrabă a fost furată.

M-am înfiorat, iar Hunter a apărut imediat. Şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi m-a tras aproape.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem în cameră, oricum se va întuneca în curând. Şi trebuie să vorbim.

Să vorbim. Corect. Habar n-avea cât aşteptam asta. De fapt, cum o să decurgă discuţia, mai exact? Mulţumesc foarte mult că ai venit şi, oh, apropo, sunt un android. Probabil că mă încordasem pentru că Hunter a oftat:

— Sunt aici pentru tine, da? Trebuie să ştii asta.

Am permis surplusului de aer să iasă din plămânii mei

inumani, expirând zgomotos. M-am uitat spre el, speriată de ce aş fi putut vedea în ochii lui de un albastru spălăcit, dar aceştia erau blânzi. Calzi. Tentanţi. De parcă doar aşteptau să mă deschid şi să îl las să intre.

— Mulţumesc.

Mi-a ridicat mâna şi şi-a trecut degetul mare peste articulaţiile mele. Apoi, a ridicat din umeri, o mişcare relaxată, care m-a trimis în sala de clasă unde l-am văzut prima dată făcând asta. Fusesem acolo cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Acum, sălile de clasă, şi tablele de scris, şi cantina de la şcoală îmi păreau locuri în care era imposibil să mai ajung. Interesant modul în care te modifică tortura şi moartea.

Am cotit spre zona unde se afla Sea Breeze Motel, pe la jumătatea străzii. Holul era micuţ, ponosit, cu scaune tapisate de un verde decolorat şi cu podele din lemn zgâriate. Nu degeaba camerele erau ieftine, nimic nu părea să fi fost modernizat de mulţi ani. Dar cel puţin era curat.

Pulsaţiile de nelinişte din urechile mele erau tot mai puternice, pe măsură ce ne apropiam de motel. Odată ajunşi în cameră, trebuia să găsesc ca prin minune un mod prin care să îi spun adevărul. Mda. De ce nu exista un program special pentru androizi, să uşureze lucrurile importante?

Oglinda camerei de motel era încă acoperită de aburii de la duş. Am şters o bucată mică, iar chipul meu m-a privit. Am ridicat mâna, am întors-o în diverse poziţii, apoi mi-am trecut degetul peste articulaţii, cum făcuse Hunter mai devreme. Am şters o porţiune mai mare şi am văzut cum pielea mea lucea sub lumina rece. M-am privit de sus în jos, încercând să mă văd cu ochii lui Hunter. Păream suficient de reală – piele, muşchi, curbe, – dar oare el mă simţea reală?

Gândul acela mi-a înfierbântat faţa. Privirea mea s-a ridicat şi am fost surprinsă să văd o urmă de roşeaţă în obrajii mei. Nici măcar nu ne sărutasem. De ce mă gândeam că m-ar atinge?

În timp ce alungam gândurile acelea umilitoare şi ridicam peria spre părul meu scurt, blond platinat – pe care îl vopsisem chiar după sosirea lui Hunter mâna îmi tremura. O altă cameră de motel, o altă oglindă. Părul meu lung castaniu pe podea, în timp ce mama stătea în spatele meu, cu ochii albaştri plini de îngrijorare.

M-am întors şi m-am şters în continuare cu prosopul mic de la motel. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening bleumarin, care aveau scris mare pe fund „I love Virginia Beach” – mda, stilat –, şi un maiou alb, simplu. Era chiar mai banal decât pijamalele mele comode din flanel, de acasă, dar hei, ce te aşteptai să găseşti pe un raft cu reduceri, la doar opt dolari? Nu puteam să irosesc banii pe care mi-i dăduse Lucas pe haine scumpe.

Lucas. Am tresărit cum făceam de fiecare dată când gândurile mele se îndreptau spre tipul care fusese rănit ajutându-mă să fug din sediul secret al generalului Holland. Lucas, supraveghetorul cu mutră de tocilar al testelor mele mentale, cercetătorul în devenire cu inimă de aur. Mulţumită lui, nu doar că aveam o viaţă, aşa cum era, dar nici nu fusesem nevoită să umblu ţanţoşă în hainele luate de la o femeie fără adăpost din D.C. Bluza aceea fusese plină de pete ce refuzaseră să iasă, cel puţin nu cu pliculeţele de detergent cumpărate de la automatul cu monede de la parter.

M-am zărit din nou în oglindă şi m-am strâmbat. Procrastinare, numele tău e Mila. După ce am scos limba la imaginea mea udă, m-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o, afişând ceea ce speram să fie un zâmbet încrezător. Era timpul să îl înfrunt pe Hunter şi întrebările lui. Era timpul să înfrunt adevărul. Sau nu. M-am precipitat înainte, doar ca să simt cum determinarea mea dispare, când i-am zărit silueta subţire întinsă pe patul de lângă fereastră.

— Hm-hm.

A ţâşnit în sus; de parcă statul Virginia tocmai decretase că e ilegal să stai întins. A luat telecomanda de pe cuvertura mototolită şi a dat volumul încet, apoi s-a tras spre marginea patului. Foarte cuminte, cu picioarele pe

podea şi cu mâinile în poală.

Bun. M-am aşezat în faţa lui şi mi-am trecut degetele prin părul ud ca să-mi găsesc o ocupaţie. Tăcerea a devenit apăsătoare, aşa că mi-am distras atenţia numărând cercurile roşii de pe draperii: cincizeci şi două.

S-a uitat la mine, înainte să-şi mute repede privirea.

— Am uitat să-ţi spun, îmi place noua ta tunsoare, i-a scăpat, în cele din urmă, cu ochii pe telecomanda din mâinile lui.

— Mulţumesc.

Nu era nevoie să îi spun că deja eram la a doua versiune de când ne văzusem ultima dată. Cel puţin nu atunci. În clipa în care s-a mişcat, patul a scârţâit ca o duşumea veche. Privirea lui a trecut din nou peste mine, peste umerii mei goi şi uzi de la părul încă neuscat, apoi i-a coborât din nou în poală. Şi-a dres vocea şi un *hm-hmm* slab s-a lăsat între noi.

Mi-am încrucişat braţele, pentru că disconfortul lui m-a făcut prea conştientă de faptul că eram într-o cameră de motel cu un băiat, fără vreo însoţitoare sau vreun părinte, şi – apropo – urma să petrecem noaptea împreună. Pentru a doua oară în mai puţin de două minute căldura mi-a urcat în obraji. Nu *să petrecem noaptea*, să petrecem noaptea. Dar totuşi. Când îl sunasem şi îl implorasem să vină să mă ajute, posibilitatea unor situaţii extrem de ciudate nu îmi trecuse prin minte. Fusesem absorbită de suferinţă şi panică. Gândurile despre Hunter mă acaparaseră în unele dintre cele mai negre momente, înainte ca mama să moară în braţele mele. Apoi, ele nu mai fuseseră suficiente. Aveam nevoie de cineva în care să mă pot încrede. Chiar dacă ne ştiam doar de câteva săptămâni, felul în care se uitase la mine, de parcă aş fi fost importantă, de parcă îi păsa… mă făcuse să mă simt în siguranţă. Nu aveam pe cine altcineva să sun.

Apoi, a început să bată darabana cu degetele pe coapsa lui – un tic nervos pe care îl observasem de prima dată – şi chiar dacă apropierea de el a incendiat nervii mei artificiali şi inima mea artificială a început să bată mai repede, am

simţit tensiunea dintre noi ca un zid din beton.

O, uau. Lucrurile mergeau grozav.

— Mi se pare mie sau povestea asta cu coabitarea e oarecum ciudată?

— Nu ţi se pare, am răspuns repede.

Atât de repede, încât buzele lui au creionat zâmbetul acela familiar şi ciudat. Ceva m-a furnicat pe spate şi m-a făcut încă o dată să-mi doresc lucruri care nu puteau să fie vreodată ale mele. Lucruri pe care le-aş fi putut avea dacă aş fi fost mai mult decât o grămadă de circuite şi transmiţători. De exemplu, o viaţă normală. Lucruri pe care poate că le-aş fi avut, dacă aş fi ales să nu urmez ultimele cuvinte ale mamei.

Stăteam faţă în faţă, între noi era distanţa mică dintre paturi, iar genunchii aproape că ni se atingeau.

— Şi dacă ne-am lua un angajament? a întrebat. Eu primul. Eu, Hunter Lowe, jur solemn să stau în patul meu, cu excepţia situaţiilor de urgenţă. Sau dacă tu o să sforăi foarte tare – atunci pot să vin să te înghiontesc. Sau, ştii tu, dacă mă inviţi, doar să ne uităm la televizor sau aşa ceva, a adăugat în grabă, când ochii mei s-au făcut mari. Uau, n-am ştiut că ai o minte perversă. Nţ…

— În fine.

Am zâmbit, apoi mi-am amintit gândurile mele din baie şi am încercat să nu mă simt prea jenată.

— Iar eu mă angajez să stau în patul meu, doar dacă nu faci glume groaznice ca asta. Caz în care o să te caftesc cu propria-ţi pernă.

— Negociezi dur, dar fie. Acum, că momentul teribil de ciudat a trecut, eşti gata să îmi spui ce se întâmplă?

Zâmbetul lui n-a dispărut, dar asta pentru că habar n-avea despre ce era vorba. Cu siguranţă, adevărul avea să-i şteargă de pe faţă zâmbetul acela. Şi mie îmi fusese greu să îl cred. Încă nu îl acceptasem. Cum puteam să mă aştept ca el să-l creadă? Mi-am vârât mâinile în cuvertură, aspre de la atâta spălat, şi le-am strâns. Pot să o fac. Pot să o fac. Pot… Cuvintele mi-au îngheţat în gât. Am înghiţit greu.

— Promit să nu judec, mi-a zis.

Atât de multe lucruri îmi plăceau la el: blândeţea vocii. Felul în care s-a aplecat spre mine, de parcă viaţa lui atârna de fiecare cuvânt al meu. Lentoarea cu care mâna lui mi-a alunecat pe păr. Felul în care a răsucit câteva şuviţe rebele în jurul degetului.

Ochii mei s-au închis. Era ceva în acea sinceritate şi în felul în care se amesteca cu scânteile pe care le provoca atingerea lui, care umpleau un pic vidul din mine. Nu puteam să pierd asta. Iar dacă eram sinceră cu el putea să iasă pe uşă, fără ca măcar să privească în urmă.

Ştiu că o să-ţi pară o nebunie…

Ce aveam să fac fără el, dacă nu va mai fi lângă mine să-mi aducă aminte că cel puţin o parte din fiinţa mea era vie?

Vezi tu, ideea e că…

Şi dacă pleca şi spunea altcuiva ce eram?

Secretul pe care l-am ţinut…

Am deschis gura să îi spun adevărul, dar în loc mi-a ieşit povestea de rezervă.

— Eu şi mama am avut o ceartă urâtă… am început, apoi am ezitat.

Chiar făceam asta? Să mint singura persoană care îmi rămăsese pe lume?

— Pentru că urma să plecaţi în Germania, nu?

Capul lui înclinat grijuliu m-a încurajat să continui, dar pe moment am fost orbită. Mi-am amintit telefonul disperat pe care i-l dădusem de pe aeroportul din Canada, înainte ca eu şi mama să fim prinse de oamenii lui Holland. Îl anunţasem că plec din Clearwater şi probabil că aceea fusese ultima dată când îi spusesem adevărul. M-am îndemnat din nou să îndrept lucrurile, dar am eşuat.

— Nu, ea… mi-a spus că am fost adoptată.

Eram egoistă minţind. Un egoism total, de neiertat. Nu puteam nega asta. Dar mi-am amintit ziua în care mama îmi dăduse acel iPod. Ziua în care vocea tărăgănată a generalului flămând de putere îmi schimbase viaţa pentru totdeauna şi îmi răpise identitatea. Pur şi simplu, spunându-mi adevărul, ştersese întreaga mea viaţă, îmi furase părinţii, îmi distrusese speranţa. Adevărul, chiar era

cel mai bun? Pentru că, din experienţa mea, era amăgitor. Îmi luase toate lucrurile la care ţineam, lăsând în urmă durere, teamă şi un nesfârşit şir de trădări.

— Pur şi simplu, ţi-a spus asta, din senin? Atunci, tipul care credeai că era tatăl tău, cel care a murit recent…

— Nu era adevăratul meu tată.

— Uau. E… uau.

Mi-am muşcat buza şi m-am uitat în altă parte, cu stomacul strâns, dezgustată că trădam amintirea mamei. Da, ea îmi programase amintiri false despre un tată care nu exista, doar ca să mă protejeze. Şi funcţionase. Cu toate că ştiusem ce era tristeţea, încă dinainte de ziua aceea din magazie, încă nu cunoscusem cu adevărat disperarea. Aşadar, dacă în clipa aceea îi ascundeam lui Hunter adevărul, nu eram nemiloasă?

— Îmi pare rău, Mila. Trebuie să fie foarte greu.

Chiar dacă încercam să mă conving că îi făceam cumva o favoare, simpatia lui era prea mult. M-am ridicat şi m-am dus repede spre fereastră, pentru că nu puteam să îl privesc în ochi. M-am uitat afară, în timp ce degetele mele s-au strâns pe vechiul pervaz din lemn. La naiba, era prea tare. I-am dat drumul imediat, dar nu înainte să las nişte zgârieturi pe vopseaua deja scorojită. Speram ca Hunter să nu observe.

— Şi acum, ţi-a spus ceva despre ei?

Când a văzut că nu răspund imediat, a adăugat:

— Nu trebuie să vorbim despre asta, dacă nu vrei.

M-am simţit ca o mare mincinoasă, chiar dacă am tăcut. Justificări pentru minciună continuau să îmi treacă prin cap, ca atunci când frunzăreşti un pachet de cărţi. De exemplu, dacă Hunter avea să stea cu mine, trebuia să am un motiv bun pentru care îl căutam pe Richard Grady. Dar dacă ar fi ştiut adevărul, poate că am fi fost amândoi în pericol, iar dacă nu cunoştea situaţia, eu puteam deţine mai bine controlul.

Sentimentul de vină, care creştea în mine, m-a făcut să mă îndoiesc că aş putea continua şarada aceea mai mult de o zi. Trebuia doar să găsesc modalitatea de a-i spune. A

doua zi. A doua zi aveam să îi spun.

— Nu, e în regulă. De asta suntem aici. Ea mi-a dat un nume, Richard Grady. Dar asta e tot. Refuză să mă ajute să îl găsesc sau să îmi ofere alte indicii. S-a enervat incredibil de tare când i-am spus că o să îl caut singură.

— Când ai sunat, ai zis că mama ta… nu mai e.

Am aprobat din cap prosteşte, de parcă, brusc, ceva nu era în regulă cu vreunul dintre mecanismele mele.

— Ştiu. Am vrut să spun că ea… m-a părăsit.

Trupul rănit al mamei mi-a apărut în faţa ochilor. Am văzut-o scufundându-se în adâncurile râului Potomac, iar vocea ei mi-a răsunat în urechi.

Găseşte-l pe Richard Grady… el ştie…

Ultimele ei cuvinte, chiar înainte ca unul dintre gloanţele lui Holland să o ucidă.

Holland. Doar numele a fost suficient ca să stârnească în mine o ură aprinsă. Vârfurile degetelor îmi alunecaseră pe sticlă, dar în clipa aceea apăsau tare, cu o frustrare reţinută. Geamul a scârţâit, iar eu mi-am tras repede mâna.

— Tipul ăsta, Grady, locuieşte în Virginia? De asta ai venit aici?

— Credeam că e aici. Am aflat câte ceva, dar s-a dovedit un drum închis.

Te rog, nu mă întreba altceva. Nu ştiu câte minciuni mai pot să-ţi spun. Cu spatele încă la el, am zis:

— În fine, îţi mulţumesc foarte mult că ai venit. Gândul că voi continua să fac asta singură… pur şi simplu… mulţumesc.

Am auzit patul scârţâind, apoi paşii lui. M-am întors cu faţa la el. Ochii lui înduioşaţi, plini de compasiune şi înţelegere, aproape că m-au făcut să mărturisesc totul. În clipa aceea, mi-am dorit să cred că putea să accepte ce eram, dar în caz contrar pericolele ar fi fost mai mari pentru mine. Am încercat din nou să mă reasigur că minciunile mele îl protejau şi pe el. Nu putea să spună ce nu ştia.

— Oricând, a zis blând. Când ai sunat, mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău. Nu pot să cred că a plecat în Germania fără tine. Cine ar face aşa ceva?

— Ei bine, pot să mă întâlnesc cu ea acolo, am zis, sperând să salvez o fărâmă din respectul lui pentru mama. Ştiu că nu e un capăt de lume să fii adoptat, dar am dreptul să-mi cunosc adevăratul tată, iar ea nu a fost de acord.

— Nu te învinuiesc pentru că vrei să îl găseşti. E ciudat că mama ta nu ţi-a spus adevărul.

Apoi, şi-a înălţat capul, de parcă ar fi observat ceva straniu.

— Ce e? am întrebat şi m-am panicat, fără să las să se vadă.

Să fi observat că zgâriasem pervazul?

— Nimic. Doar că… nu te supăra, dar la cât de agitată ai fost, m-am aşteptat la ceva mai nebunesc. Mama ta să fi fost răpită de extratereştri, de exemplu.

Pentru o clipă l-am privit neîncrezătoare.

— Nici măcar nu pot… am inspirat adânc, încercând să vorbesc printre hohote de râs.

— Ce pot să zic? Am avut o pasiune pentru Scully din Dosarele X.

Ghemul de tensiune care nu îmi dispăruse din stomac de când fugisem începea să se desfacă.

— Te-ai prefăcut bine, Hunter Lowe, dar eşti un tâmpit.

Brusc, ochii lui s-au mărit şocaţi şi s-a uitat spre geam. Îndată am fost din nou în alertă.

— Ce e? am zis, cu urechile ciulite şi cu pulsul accelerat.

Nicio ameninţare umană detectată.

O maşină, un grup de copii în depărtare, sunetul slab al oceanului. Nimic îngrijorător.

— Şşşşt, ai grijă cât de tare spui asta. Nu vreau să mi se afle secretele.

Am gemut.

— Urăsc să îţi spun, dar e prea târziu pentru asta.

— Asta e o declaraţie de război.

Cu un zâmbet răutăcios, m-a prins de încheieturi şi m-a tras spre el, răsucindu-mă în ultima clipă, astfel încât spatele meu s-a lipit de pieptul lui. Unul dintre braţele sale mi s-a încolăcit uşor pe lângă gât, iar celălalt în jurul taliei. La început, m-am încordat – hmm, eram lipită de un băiat

drăguţ –, dar senzaţia că aparţineam cuiva a trecut prin mine, prea puternică ca să mă opun. Am închis ochii, savurând senzaţia atingerii de corpul lui. Era… era exact ce îmi trebuia. El era exact ce îmi trebuia.

— Nu-ţi face griji. Îţi promit că nu te voi părăsi. Voi fi alături de tine la fiecare pas, dacă mă laşi.

Când l-am auzit spunând asta, nu ştiam că pot să mă simt, în acelaşi timp, atât de minunat şi de îngrozitor.

— Probabil că ar trebui să dormim un pic, dacă o să fim pe drum mâine, am zis.

M-am strecurat sub pătura de pe patul meu şi, în ciuda a tot, am fost cât se poate de conştientă când s-a urcat în celălalt pat. Căldura mi s-a răsfirat prin braţe şi prin picioare, o senzaţie care ştiam sigur că nu avea nicio legătură cu pătura subţire, albastră şi uzată.

— Noapte bună, Mila.

— Noapte bună.

Am stins lumina şi mi-am relaxat corpul în camera întunecată.

Vederea nocturnă: activată.

Cu ajutorul uneia dintre funcţiile mele de android, totul a redevenit vizibil. Of, deloc folositor. Între timp, respiraţia lui Hunter devenise ritmică şi lentă şi, pentru prima dată în viaţă, l-am invidiat. Am închis ochii şi i-am strâns. Na, vedere de noapte proastă! Dar întunericul n-a făcut decât să-mi amplifice încordarea. Pentru că, în loc să văd camera noastră de motel, îmi aminteam altă cameră. Ultima dată când fusesem într-un motel, eu şi mama fusesem trezite în toiul nopţii de cei de la Vita Obscura, o organizaţie care voia să mă eviscereze ca pe un peşte, să vadă cum funcţionez, şi apoi să-mi vândă tehnologia cui dădea mai mulţi bani. Scăpasem, dar cine putea spune că nu avea să se întâmple din nou?

O imagine clară a apărut în capul meu. Mama placându-l pe unul dintre tipi şi legându-i mâinile cu un cablu scurt. Mama, la Clearwater Ranch, cu părul blond lung prins într-o coadă de cal, îndreptându-se spre şopron. Mama privindu-mă, în timp ce lumina din ochii ei albaştri dispărea.

Un suspin mi-a scăpat şi mi-am dus mâna la gură, încercând să-l înăbuş. Degeaba. Celălalt pat a scârţâit. Am auzit picioarele goale ale lui Hunter pe covor şi, o clipă mai târziu, braţele lui m-au înconjurat. La început, m-am încordat – niciodată nu fusesem în pat cu un băiat şi nici nu fusesem ţinută atât de strâns –, dar el mi-a şoptit:

— Şşşşt, o să fie bine.

Încet-încet, m-am ghemuit lângă el. Spatele meu se potrivea perfect pe pieptul lui şi, of, doamne, era atât de cald. Îi simţeam respiraţia în păr. Brusc, nu mi-am dorit decât să mă întorc şi să fim faţă în faţă, să îi simt buzele lipite de ale mele. Am rămas tăcută o clipă, adunându-mi curajul să o fac. Minutele au trecut şi, după un timp, am simţit trupul lui greu. Adormise din nou?

Un zumzet în capul meu, apoi luminile roşii au clipit:

Puls: 48 bpm.

Respiraţia: 8 bpm.

Starea de somn: posibilă.

A fost nevoie ca funcţiile mele de android să-mi amintească faptul că era imposibil ca eu să fiu vreodată cu adevărat cu Hunter.

După zece minute în care am rămas întinsă nemişcată, m-am strecurat de sub braţul lui, iar trupul meu a îngheţat când respiraţia i s-a accelerat. Şi-a revenit, aşa că m-am dat jos, simţindu-i vârfurile degetelor pe braţul meu, înainte să îmi dea drumul, iar pierderea contactului fizic m-a eliberat şi m-a speriat, în acelaşi timp. O durere ascuţită aproape că m-a făcut să urc la loc şi să mă cuibăresc lângă el. Dar camera ciudată, zgomotele, până şi respiraţia lui Hunter, totul era străin şi fantomele trecutului încă planau peste mine. Tristeţe, furie, teamă… un vârtej de emoţii ameninţa să mă copleşească, dar o uriaşă implozie de android era ultimul lucru pe care îmi doream să i-l bag pe gât lui Hunter în clipa aceea.

Am luat cheile de pe birou, m-am încălţat şi am întredeschis uşa. Uneori, când sentimentele mă copleşeau, mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să fiu ca Trei, măcar un pic. Geamăna mea android nu se luptase niciodată cu

teroarea – sau teama – sau cu durerea sfâşietoare care făcea să ţi se pară că inima ta falsă avea să se facă bucăţi.

Uneori, când simţeam durerea pricinuită de pierderea mamei, de parcă cineva luase un fierăstrău şi tăiase cea mai importantă parte din mine, mă întrebam dacă nu cumva Trei era implicată în asta. Apoi, am văzut chipul adormit a lui Hunter şi, încet, gândul a dispărut.

2

— Unde te duci?

Mâna mea era pe clanţă, când am auzit vocea lui Hunter un pic îngroşată de la puţinul somn de care avusese parte. O parte din mine îşi dorea să stea cu el, dar totul se strângea în jurul meu. Trebuia să ies din camera aceea de motel.

— Nu am putut să dorm. M-am gândit să fac o plimbare ca să obosesc.

— Vin cu tine.

— Nu trebuie.

— Mila, e târziu. Nu te las să ieşi singură.

Atitudinea lui protectoare m-a mişcat adânc. Dacă exista vreun pericol afară, eu eram mai bine echipată să-i fac faţă, dar el nu ştia asta.

— În plus, a adăugat, încă îmi eşti datoare cu o întâlnire.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Mica noastră excursie la bâlci, cu câteva săptămâni în urmă, avusese parte de diverse întreruperi, inclusiv amintirea îngrozitoare a unui trecut care nu ştiusem că exista. Pe cât de mult îmi doream să fiu singură, speram ca de data asta să avem parte de o ieşire normală.

L-am auzit cum îşi leagă şireturile, cum trage de ele tare, apoi i-am auzit paşii, apropiindu-se. Am deschis uşa şi am ieşit. Am luat câteva guri mari de aer sărat şi umed, gest inutil din moment ce plămânii mei nu erau cu adevărat plămâni, dar mereu uitam asta. Nu era multă lume pe jos, la ora aceea. Eram în timpul săptămânii, în afara sezonului.

Hunter a închis uşa şi a verificat dacă era încuiată. Apoi, a venit lângă mine şi şi-a împletit degetele într-ale mele.

— Să mergem spre plajă.

În timp ce ne plimbam, un mic punct portocaliu a clipit pe o hartă din faţa mea şi mi-a arătat traiectoria şi toate străduţele din apropiere pe care puteam să o luăm. Am fost recunoscătoare că, în sfârşit, sistemul meu GPS îşi revenise pentru că fusese defect o vreme, după evadare. Nu că aş fi

avut nevoie de GPS în clipa aceea. Hunter mă conducea.

Am ajuns la poteca pavată cu scânduri. Mirosul aerului sărat părea mai dens şi o briză răcoroasă venea dinspre ocean, fluturându-mi părul. O lună aproape plină domina cerul şi lumina porţiuni de apă, conferindu-le o strălucire argintie.

— Mulţumesc că ai ieşit cu mine.

A întors capul uşor şi mi-a întâlnit privirea.

— De asta sunt aici.

Parcă atrasă de sinceritatea lui, adevărul mi-a urcat în gât. Chiar acolo, în clipa aceea. Puteam să pun capăt subterfugiilor. Îmi doream asta cu disperare. M-am uitat din nou spre ocean, la vârtejurile ascunse de sub apă, iar momentul a trecut.

— Şi şcoala?

A lăsat capul într-o parte.

— Vacanţa de toamnă. Avem liber o săptămână înainte să reîncepem. Nu e mult ca să îl găsim pe tatăl tău, dar poate că va fi suficient.

Poate, dar dacă nu, nu puteam să îi cer să rişte exmatricularea din cauza mea. Dar gândul de a merge mai departe singură…

— Hei, tremuri, mi-a zis.

— E un pic mai rece decât am crezut.

Altă minciună. Cu un gest la fel de firesc precum respiraţia, şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi m-a tras lângă el. Eu mi-am pus un braţ în jurul lui. Brusc, totul părea foarte… uşor. Am continuat să ne plimbăm pe drumul acoperit cu scânduri, care se mişcau sub picioarele noastre. Vedeam din nou caruselul imens.

— Păcat că parcul de distracţii e închis, a zis.

— Nu ştiu ce să zic. Ultima noastră ieşire acolo nu s-a terminat prea bine.

Totul fusese în regulă, până când eu îmi amintisem tortura provocată de mâinile generalului Holland. Un zâmbet diabolic i-a apărut pe faţă. Deodată, şi-a luat braţul de pe umerii mei, m-a strâns de mână şi a luat-o la fugă spre parcul de distracţii. Am reuşit să ţin pasul cu el, aş fi

putut chiar să îl întrec, dar tot ce voiam era să rămânem alături. Părea că erau şi mai puţini oameni decât atunci când ieşisem din motel. Doar câte un trecător ocazional. Hunter a încetinit, s-a uitat în jur, apoi a trecut de intrare şi a continuat să înainteze pe stradă, cotind pe o cărare întunecată, care părea destinată personalului.

— Ce facem? am întrebat.

— Terminăm întâlnirea de data trecută.

Ne-am oprit. M-am bâţâit de pe un picior pe altul.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

— Stai un pic.

Mi-a dat drumul şi s-a apucat să examineze gardul din sârmă din faţa noastră.

— Haide, a zis, în cele din urmă, cred că putem intra pe aici.

— Intrăm prin efracţie?

A ridicat din umeri.

— E ilegal.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Ne vor da afară. Nu furăm sau stricăm ceva.

Adevărat. Cel puţin acela era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla lui. El nu avea istoricul meu cu legea. Mi-am muşcat buza. Chiar şi aşa, avea dreptate. Dacă eram prinşi, cu siguranţă, nu aveau să ne aresteze. Dar nu ştiam cât de departe eram acum de generalul Holland. Alertase autorităţile oare? Sau angajase pe cineva să dea de urma mea? Toată povestea aceea părea prea riscantă. Până când senzorii mei mi-au spus altceva.

Raza de căutare: 91 metri.

Ţinte umane: zero.

Nicio ameninţare detectată.

Chiar şi aşa, m-am simţit agitată.

— Uite, dacă vine cineva, poţi să le spui că eu te-am constrâns.

Hunter s-a aplecat, apoi şi-a împreunat palmele ca să îmi ofere un loc unde să pun piciorul şi să sar peste gard. Nu contează că aş fi putut face o gaură în el cu mâinile goale.

— Buhuhu, m-a tachinat el.

Am râs relaxat, dar simţeam furnicături de îngrijorare la baza gâtului. Totuşi, a trebuit să am încredere în ceea ce îmi spuneau scanările mele. Eram doar eu şi Hunter; nu avea să ne vadă nimeni. Cu toate maşinăriile oprite, tot ce puteam face era să ne plimbăm pe acolo. Îi datoram acel gest prostesc şi romantic. Mai mult, mi-l doream. Pentru mine.

Mi-am pus piciorul pe mâinile lui, iar el m-a săltat. Am apucat gardul şi m-am aruncat peste el, aterizând ferm pe picioare. Apoi, l-am privit uimită cum a urcat cât ai clipi gardul din metal şi sârmă.

— Impresionant.

— Obişnuiam să fac căţărări cu tata.

M-a luat de mână şi a pornit în faţă.

— Tu şi tatăl tău sunteţi apropiaţi?

— Nu prea mai suntem. Dar să nu vorbim despre el. Suntem la o întâlnire. Ar trebui să vorbim despre tine. Care e preferatul tău, de aici?

Probabil că nu avea să creadă că habar n-aveam, pentru că niciodată nu mă dădusem cu vreo tiribombă, dar când am trecut pe lângă carusel o imagine a clipit în mintea mea, un cal din lemn, care se mişca în sus şi în jos şi nişte mâini mici care se ţineau de coamă. Lumea care se rotea tot mai repede. O altă pseudoamintire rătăcită. Eram sigură. Doar că de data asta amintirea acelor gânduri a făcut ca pielea mea falsă din apropierea tâmplelor să ardă, iar vederea să mi se înceţoşeze. Când am încercat să fac un pas în faţă, m-am clătinat şi m-am sprijinit de Hunter.

Ciudat.

— Eşti bine?

— Da, scuze, doar am călcat strâmb.

M-a privit o clipă.

— Eşti sigură? Putem să ne întoarcem, dacă vrei.

M-am uitat în ochii lui şi m-am gândit cât de aproape am fost să ne sărutăm la prima noastră întâlnire; cum m-am retras de lângă el, când imaginile acelea enervante cu prima MILA torturată apăruseră brusc în faţa mea. Cum de atunci viaţa mea se făcuse bucăţi.

Dar, dacă aş fi putut uita totul pentru câteva ore – să uit ce eram şi cum ajunsesem acolo şi ce pierdusem pe drum poate că amândoi aveam o şansă să facem ceva în privinţa a ce se întâmpla între noi. Chiar dacă avea să dureze puţin.

— Glumeşti? Nu plecăm.

— Da! Ştiam că vrei, a zis cu o bucurie evidentă.

Am zâmbit şi i-am luat mâna, iar senzorii mei i-au recunoscut imediat pulsul galopând. Era evident că el era mai entuziasmat decât mine de aventura aceea.

— Aşadar, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Hmmm?

— Care e tiribomba ta preferată?

— Of, corect. Caruselul, cred.

S-a uitat la mine amuzat.

— Serios?

— Ce nu e în regulă la asta?

Gura mea s-a deschis a falsă stupoare.

— Te rog. Caruselul e clasic.

— Clasic? Câţi ani ai? Patruzeci?

Hmm, mai degrabă câteva luni. Dacă foloseam data creării.

— Eşti doar invidios pe gusturile mele grozave în materie de aşa ceva.

— Nu. Doar că mi te imaginez în faţa unui roller coaster, ţipând, cu capul pe spate, şi râzând, cu braţele în aer.

Ceva bine ascuns în mine a cedat. Vedeam imaginea clar şi voiam să se întâmple. Voiam să fiu fata aceea. Fericită şi liberă; entuziasmată de neprevăzut. Voiam să mă văd prin ochii lui Hunter. Reacţionând după un impuls, m-am lăsat în faţă şi mi-am pus braţele în jurul lui. Bărbia i s-a sprijinit pe capul meu, obrazul meu pe pieptul lui.

Ritmul inimii subiectului: 92 bpm.

Nivelul respiraţiei: ridicat.

Hiperventilaţie: improbabilă.

Am ridicat privirea spre el, şoptind în minte cuvinte pe care nu eram suficient de curajoasă să le rostesc. *Pentru că mă faci să mă simt vie.* Dar, până la urmă, tot ce am spus cu voce tare a fost:

— Aşa mi-a venit.

Buzele lui mi-au atins fruntea. Contactul a fost scurt, dar căldura din mine persista.

— Deci, ai de gând să-mi dovedeşti că am dreptate?

— În legătură cu ce?

A făcut semn cu capul în direcţia uriaşului roller coaster numit Blazing Inferno. Indicatorul de zece picioare era îngrădit cu nişte fâşii în formă de flăcări, iar traseul şerpuit era vopsit cu roşu aprins.

— Bine, dar nu cred că putem să îl pornim singuri.

— Întâmplător, te uiţi la un profesionist.

Am ridicat o sprânceană, sceptică.

— Glumeşti, nu?

— Nu. În California, am petrecut o lună întreagă lucrând într-un parc de distracţii.

— Nu mi-ai mai spus asta.

Mi-a luat mâna şi m-a tras după el, cu un zâmbet care devenea din ce în ce mai larg.

— Ei bine, am câteva secrete.

În timp ce ne apropiam de carusel, simţeam pe braţe furnicături de îngrijorare. Să pornim roller coasterul era prea mult, nu? Oare erau alarme pe chestiile alea? Dar dacă vreun agent de pază apărea şi ne găsea acolo? Am fi fost duşi undeva pentru interogatoriu – întrebări despre cine eram şi de unde veneam, la care, în acel moment, nu puteam să răspund.

— Hunter, e o nebunie, am zis în clipa în care am ajuns la intrarea în Inferno.

— Nu o să fim prinşi. Crede-mă.

— Nu e vorba despre asta, am minţit.

Doamne, deveneam ciudat de bună la asta. S-a uitat la mine curios.

— Preferi alt carusel? Cu Roata Ferris e uşor. Trebuie doar să apăs pe un mâner şi am ajunge atât de sus, încât am putea vedea la mile distanţă.

Trebuia să recunosc că suna minunat. Atât de minunat că m-am chinuit să spun nu.

— Haide, o să fie amuzant, s-a rugat el de mine.

Am închis ochii pentru o clipă, în timp ce creierul meu de android efectua încă o scanare. De data asta, pentru a se asigura că nu existau camere sau sisteme de securitate ascunse. Parcul de distracţii părea mai degrabă demodat şi poate că proprietarii lui nu aveau tehnologia potrivită. La urma urmei, sărisem gardul.

Scanare avansată a zonei.

Dotări cu camere video: zero.

Sisteme de alarmă: niciunul.

Am deschis ochii, iar Hunter îşi muşca buza aşteptând. Era inutil să mă împotrivesc.

— Bine. O tură cu roata.

— Nu o să-ţi pară rău.

Tocmai aceea era problema. Nu regretam nicio clipă petrecută cu el. Nici măcar când nu era spre binele lui. Am fugit prin portiţa de intrare, ţinându-ne de mână. M-am urcat pe una dintre băncuţe, iar Hunter s-a dus în spatele unor manete, încruntându-se, în timp ce încerca să se familiarizeze cu ele.

— Totul e în regulă acolo? am întrebat, legănându-mi picioarele, iar vârfurile degetelor mele atingeau pământul.

Hunter şi-a ridicat privirea şi mi-a făcut cu ochiul.

— Floare la ureche.

A apăsat pe un întrerupător, iar zona caruselului s-a luminat de la sutele de beculeţe albe. Am simţit un gol în stomac. Şi nici nu pornisem încă.

Energie electrică: 10.000 waţi.

Vizibilitate: mare.

O voce din capul meu îmi spunea să opresc totul. Totul – întâlnirea; relaţia aceea sau ce era. Mai ales când un Hunter parcă uşor ameţit a venit repede, s-a pus pe locul de lângă mine, cu ochii strălucind. Ce făceam? Fiecare clipă petrecută cu el îl punea în pericol. Trebuia să accept asta, indiferent cât de mult mă speria. Indiferent cât de singură aş fi fost fără el. Fără nimeni.

— Am pus-o pe pilot automat. Pregăteşte-te să fii uimită, mi-a zis, în timp ce punea siguranţa.

S-a auzit un sunet metalic şi, brusc, m-am simţit prinsă,

de parcă aş fi fost din nou în maşinăria aceea ca un coşciug, de la sediul de coşmar al lui Holland.

— Nu sunt sigură că pot să fac asta, am mormăit.

— Ţi-e frică de înălţimi? a întrebat şi am simţit scepticismul din vocea lui.

Am ridicat din umeri, deşi nu era cazul.

— Nu trebuie să o facem, dacă nu vrei, a zis blând. Pot să merg să o opresc.

Dezamăgirea i-a lăsat umerii în jos şi m-a determinat să mă decid.

— Nu, e în regulă.

Cu o smucitură uşoară, roata uriaşă a început să se învârtă şi urcam încet spre cer, cu picioarele atârnate.

— Trebuie să îţi spun ceva, am zis încet.

Cuvintele ieşiseră, deşi nu intenţionasem.

— Da? s-a uitat la mine atent.

Mai multă tăcere. Deşi încercam cu disperare să rostesc adevărul. Apoi, mi-am dat seama că puteam, pur şi simplu, să opresc povestea aceea. Să îi spun că trebuia să ne vedem fiecare de ale lui. Nici măcar nu era nevoie să îi dezvălui adevăratul motiv. Puteam doar să îi spun ceea ce băieţii din Clearwater îi spuneau prietenei mele Kaylee când o terminau cu ea: aşa era cel mai bine.

Dar, în final, adevărul a învins.

Mă rog, nu chiar.

— Nu m-am dat niciodată cu roata.

Hunter s-a uitat la mine uimit, înainte să strângă din buze.

— Vezi? Asta se întâmplă când preferi caruselul. Te înmoi.

Am dat ochii peste cap şi am râs. El la fel.

Îşi dorea să fie acolo, cu mine. De ce anume era încă un mister, dar ştiam că, dacă îl alungam – fie că îi spuneam sau nu –, se va simţi rănit. Nu fizic, desigur. Nu avea cum să înţeleagă. Să îl sun şi să îl pun să traverseze ţara pentru mine, apoi să îl alung. Ar fi crezut că pun la cale vreun joc răutăcios.

Am întors capul şi m-am uitat spre marginea parcului,

urmărind cum lumea se făcea tot mai mică. Mi-am spus că puteam să îl scutesc de suferinţa aceea. Puteam să îl protejez mai bine decât o protejasem pe mama. Împreună puteam reuşi.

Împreună era cel mai bine.

— Nu e rău, nu? a zis el gesticulând spre panoramă.

Felinare stradale răzleţe luminau trotuarul, iar luna se reflecta în ocean. Totul era atât de frumos, de liniştitor. Briza sărată plutea deasupra noastră. Degetele lui Hunter mi-au strâns uşor mâna şi am observat că o făcea fără ca măcar să îşi dea seama. De parcă eram un cuplu.

Când am ajuns sus, mi-am dorit să rămân acolo pentru totdeauna, doar eu şi el, departe de toate problemele care se abătuseră asupra mea. M-am trezit întrebându-mă dacă era necesar să îl caut pe Richard Grady chiar atunci. Hunter putea petrece doar o săptămână cu mine, poate că asta putea aştepta. Totuşi, ar fi trebuit să plecăm de acolo. Erau prea mulţi cei care încercau să mă găsească. De fapt, mai degrabă voiau să mă prindă şi să mă demonteze. Dacă Hunter ar fi fost cu mine când fusesem găsită de Holland sau de VO, nici măcar nu voiam să mă gândesc la ce i-ar fi putut face.

— Trebuie să îţi spun ceva, a zis, iar vocea lui m-a trezit la realitate.

M-am întors spre el, în timp ce vântul îi răsfira părul.

— Ar trebui să mă tem?

— Nu. Mă rog, un pic, poate.

— Bun, dă-i drumul.

A expirat zgomotos.

— Mila, chiar îmi place de tine.

Un zâmbet jenant de nătâng a prins viaţă pe buzele mele, astfel că am încercat repede să-mi pun mâna la gură.

— Stai, ştiai deja? a zis zâmbind.

— Am bănuit ceva.

De fapt, mai mult.

Dintotdeauna.

— Ei bine, nu spun asta tuturor fetelor pe care le cunosc, a zis, în timp ce roata începea al doilea tur.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Doar la fiecare a treia sau aşa ceva.

L-am lovit în coaste, iar el s-a prefăcut că geme, înainte să mă tragă mai aproape.

— Glumesc. O spun doar fetelor pentru care traversez ţara. Şi, până acum, eşti doar tu, mi-a şoptit în ureche.

Am închis ochii, uitând de câte ori ne învârtisem, uitând totul, în afară de cât de aproape eram de el. Seara aceea era specială, o amintire reală şi doar a mea. Nimeni nu avea să-mi ia acel moment. Niciodată.

Un alt motiv pentru care nu eram sigură că puteam să îl las să plece.

M-a făcut să îmi doresc o viaţă pe care să vreau să mi-o amintesc.

3

Ciclul meu de somn s-a încheiat a doua zi, dimineaţă, la opt fix. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Hunter întins pe salteaua lui, cu o mână atârnată pe o parte a patului şi cu cealaltă îndoită sub pernă. Pătura albastră fusese împinsă jos, iar cearşaful îi era adunat pe piept. Avea căşti micuţe în urechi, deoarece habar n-avea că trebuia să fim în alertă, atenţi la orice sunet ciudat. Neştiind că eu eram o ţintă mobilă. Neştiind că nu eram demnă de mărturisirea lui din parcul de distracţii. Părea atât de inocent, cu genele lungi lăsate peste ochii închişi. Foarte tentant pentru un sărut, cu buzele moi întredeschise.

Când m-am dat jos, salteaua a scârţâit, dar el tot nu s-a mişcat. Cu grijă, mi-am trecut degetele prin părul lui şi m-am desfătat la atingerea mătăsoasă a şuviţelor sale. A respirat adânc, dar, din fericire, nu s-a mişcat. Ştiam că n-ar fi trebuit să îl ating. Nu, nu meritam să îl ating. Ar fi trebuit să îl trimit acasă, unde ar fi fost în siguranţă. Mâna mea a tremurat un pic, înainte să cedez şi să-i ating curba obrazului şi pielea uşor aspră de pe mandibulă.

Ochii lui s-au deschis şi şi-a ridicat mâna.

Ameninţare detectată: simulare.

Corpul meu a început să urmeze comanda de android, apoi mi-am amintit – acela era Hunter. Cu greu, m-am forţat să mă relaxez şi l-am lăsat să-mi atingă mâna, până când palma mea i-a acoperit gura şi i-am simţit buzele moi, sărutul uşor în mijlocul palmei. Cu cealaltă mână m-am sprijinit pe pieptul lui, iar sub palmă i-am simţit bătăile inimii. Parcă hipnotizată, mi-am aplecat capul spre al lui, încet, de parcă linia invizibilă care ne lega se scurta şi nu aveam de ales, trebuia să mă supun. Nu îmi dădusem seama cât de mult îmi imaginasem sărutul acela şi chiar dacă ştiam că era cu desăvârşire nepotrivit ce făceam nu reuşeam să mă abţin.

Hunter a întors capul exact în clipa în care cuvintele roşii au clipit.

Ameninţare umană detectată.

Un zăngănit metalic înfundat s-a auzit dinspre geam, din exterior. M-am încordat, m-am îndreptat exact când s-a auzit un zgomot la uşa noastră.

— Curăţenia.

— Vino mai târziu, am strigat, înroşindu-mă.

Nici măcar sosirea femeii de serviciu n-a reuşit să ascundă faptul că tocmai fusesem respinsă. M-am dus spre geantă şi am început să împachetez, cu spatele la el. Nu puteam să-l privesc în ochi. Nu atunci.

— Mila?

Am răscolit câteva lucruri prin geantă, să mă asigur că am mâinile ocupate.

— Hhm?

— Întoarce-te şi uită-te la mine.

M-am oprit, cu mâinile ascunse. Apoi, m-am îndreptat şi m-am întors spre el.

— Da?

S-a ridicat pe jumătate.

— Nu trebuie să te simţi ciudat. Eu doar... e evident că treci printr-o perioadă dificilă acum. Nu vreau să ai impresia că profit de tine.

În timp ce stăteam acolo, sorbindu-i cuvintele, a zâmbit.

— Nu avem niciun motiv să ne grăbim. Stăm împreună, ştii doar.

Un val de uşurare m-a cuprins, nu mă respingea, doar se comporta ca un domn, dar tot mă simţeam cam umilită şi jenată. Pentru că eu eram cea care profita de el.

— Dau o fugă până la internet café, să cumpăr nişte cafea, am zis cu o voce uşor tremurată.

— Sună bine. Eu o să fac duş cât eşti plecată.

A dat la o parte pătura, şi-a întins braţele deasupra capului, iar marginea tricoului i s-a ridicat, lăsând să se vadă un pic din muşchii perfecţi. Am simţit un val de căldură pe gât şi mi-am mutat privirea, blestemându-mă în gând pentru că mă purtam ca o nebună. Pentru numele lui Dumnezeu – eram un android, nu vreo adolescentă crescută la mănăstire. Şi erau doar muşchi. *Rectus*

abdominis, transverse abdominis, obliques – vedeţi, le ştiam chiar numele şi le cunoşteam funcţiile. Toţi îi avem, nu e mare lucru. Am înghiţit în sec. Da, sigur. Spune-i asta imaginaţiei mele proaste şi trădătoare.

Hunter s-a ridicat, şi-a luat rucsacul de sub pat, apoi s-a dus cu el spre baie. S-a oprit şi m-a învăluit cu mirosul acela dulce de mosc, lemn de santal şi săpun.

— Apropo, bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, am zis şi mi-am reprimat un oftat imbecil.

S-a întors şi a intrat în baie fluierând, când mi-am dat seama că trebuie să îl întreb ceva important.

— Cum îţi place cafeaua?

— Surprinde-mă, mi-a zis peste umăr.

O, da, puteam să fac asta.

Când am ieşit afară, m-a întâmpinat o altă dimineaţă frumoasă în Virgina Beach. Soarele strălucea peste ocean, ca o minge aurie, împrăştiind reflexii pe apă şi oferind impresia că era suficient de aproape încât să mângâie valurile.

Nouă minute mai târziu, am intrat în internet café. Era o încăpere lungă şi îngustă, cu şiruri de computere pe birouri aranjate de-a lungul pereţilor desenaţi în stil graffiti. Aroma amăruie de cafea plutea dinspre tejgheaua rotundă din mijloc. Ar fi trebuit să iau cafeaua şi să mă întorc direct în cameră, dar computerele îmi făceau cu ochiul. Indiferent ce se întâmpla cu Hunter, acolo afară era Holland, iar eu trebuia să aflu ce detalii făcuse publice, dacă se întâmplase asta. Până în acel moment, mă oprise să intru în panică faptul că generalul avea un ego uriaş. Dacă ar fi creat o adevărată alertă din cauza mea, ar fi însemnat să recunoască în faţa superiorilor lui că permisese ca experimentul lor secret şi foarte scump să fugă. Din nou. Puteam să pariez că avea să ţină secretă informaţia aceea cât de mult putea şi că avea să-şi trimită oamenii după mine într-o operaţiune clandestină.

Dar trebuia să ştiu sigur.

M-am aşezat pe un scaun tapisat, în capătul din stânga al biroului pe care se afla computerul şi i-am scanat rapid pe cei aflaţi înăuntru. Un grup de trei elevi de liceu, care râdeau şi se înghionteau unul pe altul, în timp ce unul dintre ei arăta spre monitor. Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu blugi lăsaţi şi o cămaşă hawaiiană, însoţit de o femeie cam de aceeaşi vârstă. O tânără singură, în colţul din spate. Şi tipul de douăzeci şi ceva de ani, din spatele tejghelei.

Scanare de arme: nu s-au găsit arme.

Niciunul dintre ei nu părea câtuşi de puţin interesat de mine. Când m-am întins spre tastatură, o dorinţă ciudată mi-a pulsat prin degete. În spatele ochilor mei s-a aprins o lumină roşie.

Deschide portaluri?

Când mi-am amintit, corpul meu s-a încordat. Ca să o scot pe mama din adăpostul subteran secret al lui Holland, fusesem nevoită să comunic direct cu computerul care mă ţinea captivă. Ca de la maşinărie la maşinărie.

Codul care prindea viaţă, un nesfârşit şir de cifre, simboluri, litere.

Un şuierat care şerpuia prin mine, o prezenţă în jurul meu, una pe care puteam să o ating fără ca măcar să-mi mişc mâinile.

Portalul care s-a deschis sub comanda mea.

Deschide portalurile, am spus cu mai multă convingere.

S-a format un şuvoi de energie, ca o conexiune, apoi, pur şi simplu, în mintea mea s-a deschis o uşă. Ca un aspirator care trăgea aer, culori şi informaţii au năvălit în interior. De parcă ar fi fost acolo în tot acel timp, aşteptând ocazia potrivită.

În adâncul pieptului meu s-a aprins o scânteie. Un fior. Din acel moment, totul părea atât de simplu. De parcă trupul meu, creierul meu fuseseră făcute pentru asta, tânjiseră după asta, fără ca eu să ştiu. Şiruri de coduri îmi treceau prin minte, fără urmă de teroarea dinainte. În schimb, parcă zbârnâiam, plină de o energie stimulatoare.

Relaxată, am separat şirurile, în căutarea unui nume.

Mila Daily.

Nicio noutate, nimic care să pară de rău augur. Nu am văzut nici măcar vreo înregistrare a înscrierii mele la Clearwater High, oare cum reuşise mama?

Următorul nume, cel din paşaportul meu fals: *Stephanie Prescott.*

Nimic.

Nicole Daily.

Nimic.

Cu fiecare căutare fără rezultat, îmi simţeam umerii mai uşori şi am decis să mai verific un nume.

Lucas Webb.

Supraveghetorul-meu-devenit-adjuvant. N-aş fi reuşit să fug niciodată fără el. Şi cum l-am răsplătit? Din cauza mea, a fost împuşcat în picior şi a rămas fără Camaro, maşina lui clasică, pe care eu şi mama am „furat-o" cu ajutorul lui ca să putem fugi.

Lucas, ale cărui cuvinte de despărţire fuseseră: „Cred că poţi fi un om excelent."

Mi-am înclinat capul. Cu siguranţă, Lucas era bine. Avusesem grijă să ne acoperim urmele, să ne prefacem că el fusese ostatic. Era bine, trebuia să fie. Alternativa era prea îngrozitoare ca să o iau în calcul.

Am căutat şi în baza de date a MIT[1] şi l-am găsit imediat. Am simţit un fior de recunoaştere în piept, o senzaţie de căldură, când i-am văzut poza de student. Părul lui vâlvoi fusese aranjat, dar cămaşa era un pic şifonată. Fără zâmbet, doar o privire intensă spre cameră. Biografia lui a apărut în faţa mea şi m-am concentrat pe numele mamei lui: Joanna Holland Webb.

Holland. Aşadar, Lucas chiar era nepotul generalului Holland. Şi, chiar dacă presupusesem asta cât fusesem acolo, şocul încă mă ţinea pe loc. Iar confirmarea îl făcea pe Holland să fie şi mai mult un monstru. Ce fel de om creează un test complex, care se bazează pe torturarea propriului nepot?

M-am înfiorat… amintirea cheii în mâna mea era încă

1 Massachusetts Institute of Technology (n.tr.).

prea vie. Nu era o cale pe care voiam să o urmez încă o dată.

Am căutat informaţii care să fi apărut după evadarea mea, sperând să găsesc vreo dovadă că Lucas era bine. Orice ar fi putut pune capăt sentimentului de vinovăţie care se răsucea în mine.

Şi am găsit. Un singur tweet, scurt şi vag. *Am întâlnit un om grozav.*

Un zâmbet involuntar mi-a apărut pe buze, iar plămânii mei au răsuflat uşuraţi. Un semnal – aceleaşi cuvinte pe care mi le spusese.

Lucas era bine.

M-am lăsat să alunec pe spătarul scaunului, în timp ce buzele mele murmurau un neauzit *mulţumesc.* M-am îndreptat şi am căutat *Washington D.C.* şi data morţii mamei mele, încercând să alung suferinţa pe care am simţit-o brusc în inimă. Un titlu mi-a apărut în faţă.

Femeie găsită moartă în centrul D.C. – Declaraţiile martorilor

Am rămas ţeapănă pe scaun şi am procesat restul articolului:

Trupul unei femei neidentificate a fost scos din Potomac în această dimineaţă. Rapoartele preliminarii arată că femeia avea peste 35 de ani, era albă şi prezenta multiple răni prin împuşcare. Câţiva locuitori din apropierea zonei în care a fost descoperit cadavrul spun că au văzut o tânără cu păr negru scurt, între cincisprezece şi optsprezece ani, părăsind zona în circumstanţe suspecte, cu o bluză pătată de sânge. Autorităţile încearcă să afle mai multe informaţii.

Un desen s-a materializat. Un portret. Degetele mele au tastat apăsat. Faţa mea era desenată. Şi încă surprinzător de bine. Aparent, femeia cu care schimbasem hainele în zori, în apropiere de Potomac, avusese un simţ dezvoltat pentru detalii.

Ochii afundaţi în orbite, linia hotărâtă a bărbiei... până şi pistruii. Oricine mă ştia mă putea recunoaşte uşor după

acel desen. Cuvintele care îl însoţeau erau şi mai îngrijorătoare. Eram principalul suspect în uciderea mamei. Era revoltător. Dintre toate…

Am simţit o greutate în piept, ca de ciment care se întărea. Pentru că, deşi nu eu ţinusem arma care trăsese în mama, fără îndoială, era moartă din cauza mea.

Poate că nu Holland făcuse public portretul acela, dar tot i-am simţit în ceafă respiraţia mirosind a mentă. Şi, din moment ce poliţia ştia atât de multe, dacă cineva mă recunoştea şi raporta? Dacă portretul ajungea la cineva din armată, dar nu la Holland, la cineva din armată care ştia cum arăt, în afară de lacheii lui? Mă rog, nu chiar din armată, ci din Operaţiunile Speciale. Unitatea secretă care se ocupa de inteligenţa artificială şi de cercetările avansate. Grupul militar secret condus de un om care era mai mult decât dispus să sacrifice vieţi, pentru a-şi atinge scopul bolnav.

M-am pregătit pentru ura care îmi ardea în piept, aşteptând să nu mă mai simt de parcă pielea mea avea să se rupă pe la cusături. Un lucru era sigur: investigaţia începuse. Trupul mamei fusese recuperat, ceea ce însemna examen medical, amprente… Mai devreme sau mai târziu, aveau să-i descopere adevărata identitate. Iar când aceasta avea să se întâmple… Gândurile efemere despre câteva zile lejere petrecute cu Hunter au zburat pe geam. Trebuia să îl găsesc pe Richard Grady. Imediat. Printr-o căutare avansată, în mai puţin de o clipă, am eliminat mii de Grady. Nicio variantă nu era relevantă. Nu ştiam exact ce căutam, dar informaţiile îmi treceau prin cap cu viteza luminii. Mulţi Grady, de prin toată ţara. Din lume. Am analizat faptele, am căutat fisuri în poveşti – Grady cărora le lipseau bucăţi mari din vieţi, ceea ce ar fi putut sugera implicarea în vreo organizaţie clandestină. Grady din familii de militari. Nimic nu mi-a atras atenţia şi, cu toate că trecuseră doar câteva secunde, ştiam că eram contracronometru.

În cele din urmă, am găsit trei posibili candidaţi. Unul era un blond musculos, care arăta vag a scandinav şi care lucrase în cadrul Homeland Security, iar de atunci locuia în

Denver.

Următorul era un militar pensionat, un tip slab, cu început de chelie şi ochi umflaţi, care trecuse printr-un divorţ urât, iar fosta lui soţie îl acuza că petrecuse prea mult timp în operaţiuni sub acoperire şi prea puţin cu copiii. Interesant.

Dar cel care a făcut ca inima să îmi bată mai repede a fost un nume dintr-o carte de memorii a unui fost agent CIA, deşi, potrivit profilului său online, lucrase pentru o companie care furniza echipament militar. Nu existau nici poze cu el online, nici măcar una. O ciudăţenie, desigur, în ziua de azi, şi sigur nu era una întâmplătoare. Dar ceea ce m-a făcut cu adevărat să tresar a fost locul de naştere al bunicii lui. Clearwater, Minnesota. Dacă aceea era o coincidenţă, era una pe care eram gata să pariez. Actualul lui domiciliu apărea ca fiind Knoxville, Tennessee. Am început să înregistrez toate detaliile.

— Hei, mai are cineva probleme cu conexiunea WI-FI? am auzit undeva în stânga mea o voce masculină iritată.

— Da, eu tocmai am fost scos, a răspuns o voce mai tânără din dreapta mea.

Cu colţul ochiului, i-am văzut pe cei doi adolescenţi privind încruntaţi la monitoarele lor, în timp ce băteau darabana pe tastaturi. La naiba. Poate că metoda mea supersecretă de android de a folosi internetul nu mai era chiar supersecretă. Oare eu îi lăsam fără conexiune pe ceilalţi? O acaparam, cumva? Îndată ce gândul s-a concretizat, undeva, într-un colţ al minţii, am simţit o urmă de recunoaştere. O gaură de mărimea unui ac, care începea să se materializeze. Nu deschisesem niciun portal nou şi nici nu dădusem altă comandă. Nu mai simţisem niciodată acel loc. Atunci, ce era?

În jurul meu, vociferările se înteţeau, pe măsură ce conexiunea WI-FI refuza să funcţioneze.

Închide portaluri.

Într-o clipă, mintea mea s-a luminat. Gaura de vierme a dispărut. Şi un *da!* Zgomotos, însoţit de un pumn în masă, s-a auzit dinspre băiatul cu păr vâlvoi din dreapta mea.

Aparent, conexiunea revenise.

— Ce faci?

M-am răsucit şi am dat nas în nas cu Hunter. Şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Scuze, n-am vrut să te sperii. Doar că m-am îngrijorat un pic, când am ieşit de la duş şi am văzut că nu te-ai întors.

Era proaspăt bărbierit, avea părul umed şi ondulat la vârfuri. Arăta minunat, dar nu puteam pur şi simplu să abandonez căutarea lui Grady doar pentru un păr drăguţ şi nişte obraji catifelaţi. Trebuia să mă asigur că mama nu murise degeaba, iar asta însemna că trebuia să rămân în viaţă. Singura cale era să merg înainte şi să fiu atentă. Dar, cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât îmi era mai greu să îi găsesc un loc în ecuaţie.

— Făceam mici cercetări. Legate de tata.

— Ai găsit ceva?

Am aprobat din cap.

— De data asta cred că s-ar putea să-l fi găsit.

Hunter m-a privit surprins. Nici nu puteam să-l învinuiesc.

— Pe bune? Super. Unde e?

— Knoxville.

— Tennessee?

Când am aprobat, şi-a scos telefonul din buzunar.

— Deci ar trebui să încercăm să-l sunăm, nu?

Am scuturat din cap.

— Nu am găsit niciun număr de telefon.

Având în vedere unde lucrase, mă îndoiam că avea vreun număr uşor de aflat.

— Atunci, înseamnă că mergem acolo?

Am ridicat din umeri, un gest care spunea: „Cine n-ar vrea să străbată ţara cu maşina, în căutarea unui necunoscut?” În timp ce stăteam acolo, în mijlocul cafenelei, am observat cum unul dintre băieţi îl înghionteşte pe prietenul lui şi face semn spre noi. Frica m-a făcut să simt fiori de gheaţă prin corp. De ce se uitau la noi? Mă recunoscuseră după portret? M-am prins de braţul lui Hunter şi am pornit spre tejghea.

— Hai să luăm cafeaua aia şi să facem un plan.

În timp ce stăteam la rând, mi-am dat seama că putea fi cea mai proastă mişcare făcută vreodată, dar trebuia să aflu dacă tot se mai uitau la noi, aşa că am aruncat o privire furiş peste umăr. Se uitau. Iar când m-au văzut că mă uit la ei, zâmbetul celui din mijloc s-a lărgit şi l-a înghiontit din nou pe prietenul lui. Apoi, a început să mimeze dezgustător un sărut pe braţ. M-am întors să citesc meniul de pe perete, neştiind dacă să râd sau nu. Doar am lăsat uşurarea să-mi alunge teama. Totuşi, chiar dacă nu văzuseră nimic suspect, nu însemna că îngrijorarea mea dispăruse. Pe internet circula o poză cu faţa mea. Mai mult ca niciodată, trebuia să încerc să fiu altcineva. Sau să dispar rapid.

Cincisprezece minute mai târziu, eu şi Hunter stăteam pe spătarul unei bănci din lemn, cu picioarele pe ea şi cu coatele pe coapse. În timp ce ne beam cafelele, priveam valurile cum veneau şi se retrăgeau şi mă gândeam la cât de relaxat păruse el ieri, când înotase printre ele. Apoi, în depărtare, s-a auzit cum unul dintre avioanele militare trecea pe deasupra şi mi-am băgat capul între umeri, amintindu-mi cât suferise Lucas pentru că se împrietenise cu mine. Chiar dacă acum era bine, consecinţele pe care le suportase erau mai mult decât putea oricine să îndure. Am tras o linie în gând şi am luat o hotărâre. Nu mai puteam să îl pun în pericol pe Hunter, iar în clipa aceea, când portretul meu făcut de poliţie era peste tot, riscurile erau şi mai mari.

— Deci…

M-am uitat spre orizont, încercând să îmi fac curaj, şi mi-am dres vocea:

— Presupun că poţi să mă laşi în staţia de autobuz.

Cu colţul ochiului, l-am văzut cum se întoarce brusc, încruntat.

— Cum?

M-am forţat să mă uit la el, să îmi păstrez privirea şi vocea calme.

— Uite ce e, nu ştiu nimic despre acest om sau cum ar putea reacţiona dacă aş apărea la uşa lui. Ar putea fi foarte deranjat că l-am căutat. În plus, nu are rost să renunţi la vacanţă, pentru ceea ce s-ar putea dovedi doar cai verzi pe pereţi.

— Mda, sigur.

Am fost uşurată de reacţia lui, dar şi dezamăgită, în acelaşi timp.

— Ar fi mult mai amuzant să stau în camera mea, cu jocurile video.

Atunci l-am simţit. Sarcasmul din vocea lui.

— Haide, Mila. Nu am altceva mai bun de făcut. Iar dacă tipul ăsta se dovedeşte un nemernic, nu o să vrei să fii singură.

Am scuturat din cap.

— Nu pot să îţi cer asta. Nu pot fi atât de egoistă.

— De ce am impresia că e mai mult de atât? Eşti supărată pentru azi-dimineaţă, pentru sărutul acela care nu s-a întâmplat?

— Nu, nu e asta.

— Atunci ce e?

Mi-am terminat cafeaua şi m-am uitat spre coşul de gunoi din apropiere. Calculul distanţei, al unghiului, al acceleraţiei, al vitezei vântului, asta mi-a trecut prin cap, înainte să arunc paharul gol, aruncare perfectă.

— E ceva ce nu îmi spui?

Apropo de supoziţii. M-am jucat cu mâinile în poală, cu materialul zdrenţuit al blugilor, aşteptând cuvintele să iasă.

— Uite ce e, Hunter, eu…

Gâtul mi s-a uscat, iar restul propoziţiei a rămas acolo. Mi-am imaginat expresia îngrozită de pe faţa lui, când aveam să îi răspund sincer. Cum avea să se dea înapoi, dezgustat. Am tuşit şi am încercat din nou.

— Uite care e treaba…

Am închis gura, fără să îmi termin ideea, iar privirea lui s-a dus undeva pe deasupra mea, de parcă mintea i-ar fi fost, brusc, în altă parte. Când s-a ridicat, a aruncat paharul de cafea în coş, iar banca a scârţâit. A pornit spre valuri.

Probabil că se săturase de mine, m-am gândit.

— Hunter, am şoptit, dar desigur nu m-a auzit.

Am simţit cum spaţiul din piept mi se micşorează sau cel puţin aşa mi s-a părut. Pentru că, deodată, o presiune imensă mi-a strivit inima artificială, stomacul, totul, până când am simţit că îmi sunt aplatizate, distorsionate în forme mult mai mici.

Să mă duc la el? m-am întrebat, privindu-l cum patrula pe malul apei, lovind nisipul. Sau să plec, pur şi simplu, să mă îndrept singură spre staţia de autobuz? Mi-a trecut prin minte că poate ar fi fost mai bine să nu-l fi chemat deloc.

Am coborât de pe bancă, durerea din pieptul meu s-a intensificat, iar pantofii mi s-au cufundat în nisipul cald. M-am îndreptat spre locul unde Hunter stătea acum cu braţele pe lângă corp, doar privind dincolo de apa de un albastru închis. I-am prins mâna şi mi-am împletit degetele cu ale lui. Deşi ne atingeam, l-am simţit distant. Parcă un Mare Canion al neîncrederii se forma între noi şi asta numai din cauza mea.

— Îmi pare rău, am zis încet, nu e vorba despre faptul că nu vreau să vii cu mine.

Acela era adevărul.

— Atunci de ce nu mă laşi? a mormăit.

O bătaie de inimă artificială. Două. Până să ajung la trei, am sperat să îi pot da o explicaţie, orice ar fi putut uşura lucrurile pentru amândoi.

— Eu... dacă ţi-aş spune, nu cred că ai înţelege.

Hunter traversase mai multe state să mă ajute, fără să stea pe gânduri, şi totuşi nu reuşeam să spun mai mult. Când n-a răspuns, am vrut să îmi retrag mâna, dar am simţit cum degetele lui le ţin strâns pe ale mele, iar senzaţia de panică, de stomac-ce-îmi-cade-la-picioare care mă cuprinsese mai devreme, a început să dispară.

Pur şi simplu, nu voiam să mă urască.

A oftat greu şi, de parcă eram cumva conectaţi, diminuarea tensiunii mi s-a transmis prin mâinile noastre. S-a întors şi l-am văzut cum mă sorbea din priviri, de parcă ar fi vrut să-mi absoarbă fiecare linie şi fiecare curbă a

feţei. Să-mi citească fiecare minciună. Vocea lui abia s-a auzit peste sunetul oceanului.

— Tata a plecat când aveam nouă ani. Mama s-a recăsătorit când aveam unsprezece.

Şi-a retras mâna şi le-a băgat pe amândouă în buzunare, lovind cu picioarele nisipul.

— Ştii cum se întâmplă când taţii pleacă, iar mamele inventează o poveste? Ceva mai drăguţ decât s-a întâmplat în realitate?

— Îhâm.

— Nu şi mama. Ea şi tatăl meu vitreg nu cred în cosmetizări din astea. Aşa că, atunci când ea a considerat că sunt suficient de mare, mi-a povestit despre el. Că a avut o problemă cu drogurile şi a fost arestat. A fost închis, dar a repetat greşeala, din nou şi din nou, după ce a fost eliberat condiţionat. În cele din urmă, şi-a dat seama că îl încurca faptul că avea un fiu, a furat de la ea banii pe care i-a găsit, împreună cu bijuteriile moştenite de la bunica ei. I-a furat inelul de nuntă pe care şi-l dădea jos în fiecare seară. Şi a fugit.

Of, Doamne.

— Hunter, îmi pare atât de rău. Nu am ş…

Dar el a ridicat mâna.

— Lasă-mă să termin. Nu îţi spun asta ca să-ţi provoc milă. Îţi spun pentru că… din cauza sincerităţii ei ai crede că n-am vrut să îl găsesc, nu? N-am vrut să îl cunosc? Adică, ce copil şi-ar dori în viaţa lui un nemernic? Dar eu îmi doresc. Simt că ceva lipseşte, de parcă… cum pot să mă cunosc pe mine însumi, dacă nu îmi cunosc tatăl? Chiar dacă e un ratat.

A privit din nou în depărtare. Următoarele lui cuvinte au fost rostite atât de încet, încât până şi funcţiile mele auditorii superioare au fost nevoite să facă un efort pentru a le auzi.

— Uneori, mă gândesc că mi-ar fi fost mai bine dacă ea ar fi minţit. Pentru că acum mă tot întreb dacă o să devin unul ca el. Dacă e ceva în neregulă cu mine?

Un puternic instinct protector mi-a umplut noninima. Îmi

doream să îl asigur că nu era nimic în neregulă cu el, nici vorbă. Că niciodată nu avea să devină o haimana ca tatăl lui. Dar m-am abţinut, cât el a continuat să vorbească.

— Ideea e că eu chiar te înţeleg. Ştiu cum e să vrei să găseşti pe cineva, familia ta. Există această parte din mine care speră ca mama să se fi înşelat. Nu ştiu, poate că a fost nevoit să ne părăsească pentru binele omenirii sau aşa ceva, poate doar s-a prefăcut că e rău. Asta se întâmplă mereu în comicsuri, ştii doar.

Şi-a trecut o mână peste ceafă şi a expirat.

— Pur şi simplu… înţeleg. Ştiu cum e să îţi cauţi familia. Vreau să te ajut. Tu ai curajul să faci ceva la care eu mereu m-am gândit. Ştiu că te sperie, dar nu înţeleg de ce m-ai sunat să vin aici doar ca să mă alungi.

— Pe cuvânt că nu are legătură cu tine. E vorba despre mine.

Gemând, s-a uitat spre cer.

— Nu pot să cred că spui asta.

Apoi, şi-a lăsat capul să cadă şi m-a privit sfredelitor.

— Uite, dacă nu mă vrei aici, doar spune-o.

Am râs nervos.

— De fapt, problema e că te plac prea mult.

A încercat să îşi ascundă un zâmbet, dar n-a reuşit înainte să observ.

— Şi cum poate fi asta o problemă?

Aş fi putut sta acolo toată ziua, enumerând motivele. Şi petrecusem ultimele douăzeci şi patru de ore încercând să scap de ele, ca de un roi insistent de ţânţari. Dar luasem o decizie. Să rămânem împreună nu era bine. Pe cât de mult îmi doream să îl protejez, nu puteam garanta că eram în stare să o fac. Siguranţa lui era mai presus de orice. Chiar mai presus de adevăr.

— Pur şi simplu este, am zis.

— Nu poţi să-mi mai dai o zi? Am nevoie de o zi, să îţi dovedesc că e un lucru bun să mă ai aproape.

— Hunter, eu…

— Dacă după asta vrei să plec, jur că nu o să mai spun nimic.

Am fost atât de impresionată de felul în care încerca să mă convingă, încât am rămas fără voce o clipă.

O zi. Hunter credea că avem timp suficient, dar eu ştiam că nu era aşa. Viaţa putea deveni din minunată una îngrozitoare, într-o fracţiune de secundă.

— În plus, Tennessee e pe lista mea de dorinţe! Nu poţi să-i refuzi unui om şansa de a bifa ceva de pe lista lui de dorinţe, a adăugat, cu ochii mari şi rugători, de parcă încerca să găsească şi mai multe motive pe care să mi le ofere.

Ce puteam să fac? Râsul, pornind din abdomenul meu artificial, trecând prin plămânii mei falşi, iar apoi luat de vânt. Colţurile buzelor mele s-au curbat într-un zâmbet şi am fost fericită. Legitim, autentic fericită. Cum poate fi asta o problemă? În ultima vreme, fericirea – chiar aşa puţină cum a fost – mă făcuse să mint. Nu doar pe Hunter, ci şi pe mine.

Încă o zi. Totul va fi bine.

— Bine, dar cred că ar trebui să revizuieşti lista aia, am zis, cedând, în sfârşit. Pare cam plictisitoare.

Hunter a zâmbit – zâmbetul acela neobişnuit, într-o parte, care m-a prins încă din Clearwater – şi şi-a pus braţul în jurul meu.

— Nu-mi vine în minte nimeni care să mă poată ajuta mai bine decât tine.

4

La cea mai mică provocare ar fi trebuit să fiu panicată sau gata de atac. Cum fusesem când fugisem cu mama. Ziua aceea nu era diferită de cea în care încercasem să trecem graniţa în Canada sau să urcăm în avion şi să părăsim ţara pe ascuns.

Dar după ce am pornit în ceea ce Hunter a numit „călătoria descoperirii tatălui”, tot ce am simţit a fost relaxare. Eram ridicol de relaxată, date fiind împrejurările. Hunter a insistat să fie el primul care conduce şi, în timp ce era la volan, am stat de vorbă. Sau, mai degrabă, el a vorbit, evident, o încercare nu foarte subtilă, dar politicoasă de a mă face să uit de viaţa mea traumatizantă. Mi-a povestit despre colecţia lui de manga, despre San Diego, despre prietenii pe care i-a lăsat în urmă, din nou despre manga. Despre cât de dor îi era de ocean, dar nu de trafic. Despre cum spera să mă poată lua cu el în vizită, într-o bună zi.

— Ţi-ar plăcea acolo. Am putea merge la plajă, să stăm până târziu, să facem focul afară. Apoi, dimineaţa, am merge cu maşina pe munte. Tatăl prietenului meu are o cabană în Big Bear, aşa că am putea sta acolo gratis. Ar fi minunat, a zis oftând.

— Mai ales dacă am putea citi nişte manga, cât suntem acolo, l-am tachinat. Serios, totuşi, sună minunat.

Şi chiar suna minunat. Odată ce l-aş fi găsit pe Grady şi aş fi pus cap la cap frânturile din trecutul meu, mi-ar fi rămas de făcut… nimic. Fără vreun plan, fără familie, fără să am vreo idee despre viitorul meu, ştiam doar că mereu mă voi uita peste umăr, tot restul vieţii. Chiar şi aşa, faptul că Hunter mă plăcea suficient de mult, încât să mă includă în viziunea lui despre viitor… însemna totul pentru mine. M-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz, apoi m-am lăsat la loc în scaun.

— Pur şi simplu? a întrebat.

Cu un subit zâmbet băieţesc, şi-a trecut degetele peste

locul sărutului. Atât de înduioşător, că mi-a venit să-l sărut din nou.

— Pur şi simplu, i-am spus.

În următoarele câteva ore, am continuat să fiu atentă la maşinile din jur şi să fac scurte scanări de câte ori ne opream. Dar asta nu m-a împiedicat să mă simt bine. Ca atunci când ne-am oprit să luăm un suc. Eu: „De ce există o lopăţică la capătul paiului?" Hunter: „Cum, nu au Slurpee în Philly? Întotdeauna a existat o lopăţică la capătul paiului." Eu: „Deci nici tu nu ştii." Hunter: „Doar bea şi taci."

Sau când ne-am stropit cu apă, atunci când Hunter a spălat gâzele de pe parbriz. În momente ca acelea aproape că puteam să uit de ce eram acolo.

Ca să treacă timpul, am jucat un joc în care trebuia să spunem pe rând nume de animale, în ordine alfabetică. S-a dovedit că lui Hunter îi plăcea să fie inventiv.

— Iepure sălbatic, am zis.

— Pasărea icky.

Mi-am încrucişat braţele.

— Inventezi.

A ridicat din umeri, cu o faţă inocentă.

— Nu. Sunt originare din Tibet şi au fost numite după sunetul pe care îl scot în timpul ritualurilor de împerechere: icky, icky, icky.

— Glumeşti.

— Of, nu. Nu glumesc când vine vorba despre pasărea icky.

— Puteai să zici iguana.

— Dar atunci pasărea icky s-ar fi simţit jignită.

— Bine. Te las de data asta. Nu vrem să jignim o specie tibetană atât de preţioasă.

S-a întors spre mine rânjind.

— Acum te-ai prins.

Până să terminăm jocul, mai mult am râs şi am născocit tot felul de lucruri.

— Uau, n-am mai jucat asta de când eram copil, a zis el, când, în sfârşit, ne-am potolit.

— Părinţii tăi te-au învăţat?

Pauză.

— Nu. Părinţii prietenului meu, în drum spre antrenamentele de fotbal.

O pauză mai lungă, apoi:

— Ţi-ai dorit vreodată să ai un frate? Sau o soră?

Am aruncat o privire spre profilul lui, dar ochii i-au rămas aţintiţi la drum. Imagini mi s-au succedat în minte. Faţa mea, dar nu a mea, fixându-mă, chiar înainte de a alerga peste un obstacol, într-o cursă proiectată de un nebun. Expresia confuză, când am încercat să vorbesc despre mama. Insistenţa când spunea că suntem surori. Surori care se întreceau, să vadă dacă vreuna dintre noi se va trezi cu întreaga existenţă ştearsă, prin apăsarea câtorva butoane.

M-a trecut un fior, ca o briză nocturnă.

— Nu, am zis. Nu chiar. De ce? Tu ţi-ai dorit?

Un muşchi mic a tresărit pe chipul lui, am revăzut o încordare, după felul în care umerii i s-au lăsat pe spătar, iar degetele i s-au strâns pe volan. A aşteptat un pic, apoi a expirat.

— Da. În principal, să am cu cine să vorbesc acasă. Părinţii mei vin şi pleacă mult şi sunt… ei bine, să zicem că atenţia lor e risipită în diverse direcţii. Într-o clipă mă cicălesc, de parcă aş avea zece ani, iar în următoarele cincizeci şi nouă se poartă de parcă aş avea patruzeci de ani şi nu aş avea nevoie de nimic de la ei. Uneori, mă prefac că am un frate şi râdem de cât de ciudaţi sunt, în timp ce stăm în camera mea şi ne uităm la emisiuni TV de rahat.

Nodul mic care începuse să mi se formeze în gât a devenit mai mare, dar l-am înghiţit. Aş fi dat orice să am mica familie disfuncţională a lui Hunter. Cel puţin el îi cunoştea. Cel puţin erau în viaţă.

— Te simţi vreodată aşa? De parcă ai vrea să îţi poţi rescrie viaţa, cumva, să fie în favoarea ta?

M-am întins şi mi-am pus uşor mâna pe obrazul lui. El s-a lăsat pe palma mea, iar inima mi-a crescut.

— În fiecare zi, am şoptit. Aş vrea să pot schimba fiecare

zi din trecut.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi ceva s-a aprins între noi. Inima mi-a săltat în piept, în timp ce, brusc, am devenit conştientă de cât de aproape era coapsa lui de a mea, de parfumul lui şi de ritmul tot mai accelerat al pulsului său sub degetele mele.

Mi-am lăsat mâna să cadă şi am tuşit ca să alung senzaţia de confuzie. Maşina. Volanul. Să nu facem un accident, e foarte important.

— Niciunul dintre noi nu poate să decidă de unde vine, dar putem alege unde ne îndreptăm.

Nu eram sigură de unde scosesem asta, dar odată rostite cuvintele, mi s-a părut că se potriveau foarte bine situaţiei. Nu puteam permite circumstanţelor în care fusesem creată să mă tragă în jos. Nimic nu putea schimba asta. Dar nu însemna că toată viaţa mea era predeterminată. Aveam de făcut alegeri, dincolo de ceea ce concepuse Holland pentru mine. Şi să fiu a naibii dacă am de gând să îl las să-mi fure viaţa, mi-am zis, la fel cum făcuse cu a mamei mele.

— Crezi? a întrebat Hunter, cu buza de jos prinsă între dinţi.

— Da. Şi mai cred că părinţii tăi sunt naşpa, dacă nu îşi dau seama ce persoană minunată eşti.

N-a zis nimic, dar colţul drept al gurii i s-a ridicat.

— Şi, ca să ştii, sunt întotdeauna disponibilă să ne uităm la emisiuni naşpa. De fapt, să nu uit…

Am cotrobăit prin geantă şi am scos un pix şi o hârtie pe care le luasem de la motel. Am mâzgălit ceva pe partea de sus, am rupt-o şi i-am dat-o.

— Uite.

A pus-o pe volan şi a citit, iar zâmbetul i s-a transformat într-un râs înfundat.

Îţi datorez o zi întreagă de stat în cameră uitându-ne la emisiuni de rahat… Mila.

— Aşadar, s-ar putea să mai primesc o zi cu tine, hm?

M-am uitat la drumul care se întindea în faţa noastră,

prin parbriz, evitând să mă uit în spate, prin oglinda retrovizoare.

— Mă mai gândesc.

Mai târziu, am schimbat locurile. Pe când soarele apunea, mi-am dat seama că Hunter obosise, pentru că vorbea mai puţin şi, în loc să fie atent la melodiile de la radio, pleoapele i se lăsau încet. În cele din urmă, sunetul ritmic al cauciucurilor trebuie să îl fi adormit, pentru că ochii i s-au închis, iar faţa i s-a relaxat.

În timp ce priveam la drumul lung şi monoton din faţă, mi-am dat seama în scurt timp că nu-mi plăcea când Hunter dormea. Aveam prea mult timp singură cu gândurile mele. Mult prea mult. Suficient cât să îmi amintesc imagini pe care aş fi fost fericită să le şterg pentru totdeauna din memoria mea. Bucăţi de android peste tot. Eu, printre grămezi de braţe şi picioare, şi alte bucăţi de maşinării care imitau omul, pielea lor uscată şi lipsită de viaţă sub palmele mele. Flăcări care-mi trosneau în urechi, valuri de un roşu-portocaliu care se scurgeau pe podea, la picioarele legate ale mamei, impactul umărului meu cu geamul de sticlă care ne despărţea. Trupul lui Lucas încovoindu-se când l-am lovit cu pumnul în rinichi, deşi fusese ultimul lucru pe care îmi dorisem să îl fac. Tot felul de teste bolnave, sadice ale lui Holland. Totul degeaba, pentru că oricum dăduse ordin să fiu exterminată.

Amintirea terorii mi-a sfâşiat trupul, teroarea de a nu şti ce se întâmplă cu mama, cât fusesem închisă în celula minusculă şi goală de la sediul lui Holland… şi nesfârşita suferinţă din clipa când mi-am dat seama că ea nu mai există. Oare durerea avea să dispară vreodată? Mama îmi spusese că eram curajoasă, doar că mă numise Sarah. O parte din mine era foarte hotărâtă să afle cine era fata aceea misterioasă, dar o altă parte nu voia să ştie. Ce aflasem până atunci era suficient de oribil.

În timp ce conduceam, iar Hunter dormea, am derulat scena fugii noastre, din nou şi din nou. Ce aş fi putut face altfel? Dacă aş fi ales altă rută spre D.C.? Dacă nu aş fi făcut acea întoarcere disperată pe podul Kutz? Drumul s-a

înceţoşat în faţa mea şi m-am şters la ochi cu o mişcare ciudată.

Dacă vrei să mă ajuţi, ştii ce poţi să faci? Trăieşte.

Vocea mamei, deja slăbită, dar plină de o surprinzătoare ferocitate.

Trăieşte.

M-am aşezat mai bine în scaun, mi-am îndreptat umerii. Tot ce făcuse mama fusese pentru mine. Ca să îmi ofere şansa de a trăi cu adevărat, orice ar fi însemnat asta.

Nu aveam de gând să o dezamăgesc.

Am apăsat butonul de pe uşă, iar geamul a vibrat. Aerul proaspăt mi-a trecut peste faţă, plin de pământ umed şi, da, gaze de eşapament, dar cel mai mult de mirosul dulceag al frunzelor care cădeau din copaci. Răcoare, chiar mai răcoare decât mă aşteptasem.

Temperatura aerului: 49,5 grade F.

Totuşi, în loc să mă revigoreze, trupul meu s-a încordat, când faţa ridată şi încrezută a lui Holland mi-a apărut în minte, însoţită de şuieratul gloanţelor. Sunetul exploziv al geamurilor sfărâmate. Am revăzut flăcările înălţându-se, dar de data asta el era cel legat de un scaun. Faţa lui arsă de soare lucind, în timp ce căldura se apropia, panica din ochii lui gri-oţel. Teama lui era ceva palpabil, fiecare bucată din el pulsa odată cu artera de la gâtul său şi am simţit cum prin mine trece o plăcere ciudată.

Furia cuibărită într-un colţ întunecat al minţii mele îşi cerea drepturile. O să-i arăt eu lui foc. O să-i dau tot ce merită, tot...

— Mila, ai grijă!

Strigătul lui Hunter m-a speriat şi am reacţionat, pur şi simplu. Am călcat frânele, care au opus rezistenţă, apoi am tras de volan brusc, în acelaşi timp Hunter a întins mâna, încercând să apuce volanul. Jeepul s-a înclinat pe două roţi, spre stânga.

Maşină care se apropie, 12 picioare: posibilă coliziune.

Virează la dreapta.

Am tras de volan exagerat spre dreapta, din cauza panicii, direct spre un şir de piloni portocalii. Drum în lucru.

Roata din faţă, de pe dreapta, s-a lovit de un pilon, iar scrâşnetul a reverberat până în interiorul maşinii. Volanul mi-a scăpat din mâini, când cauciucurile au scrâşnit pe molozul împrăştiat pe jos. Am călcat frânele. Nimic. Un alt pilon lovit s-a izbit de capotă, înainte să zboare, şi am virat la stânga, disperată. Asta ne-a aruncat direct spre un buldozer parcat. Am simţit cum inima mi se prăbuşeşte, în acelaşi moment în care instinctele mele de android au preluat controlul.

Obstacol, 3 picioare: virează 5 grade spre dreapta.

Îndreaptă.

Virează cu 10 grade spre stânga.

Frânează.

Am călcat frânele, în mod repetat. Din nou, nimic. Frânele nu funcţionau, nu puteam să opresc. Între timp, jeepul continua să înainteze. Cu vederea periferică am zărit faţa palidă a lui Hunter. Braţul lui era întins peste pieptul meu, într-un zadarnic efort de a mă proteja.

Coliziune iminentă, 11 picioare.

Am apăsat frânele din nou. La fel, niciun semn de rezistenţă.

8 picioare.

Jeepul s-a oprit când o explozie ca un foc de armă s-a auzit de sub scaunul pasagerului. Se spărsese cauciucul. Disperată, am mai călcat frânele încă o dată. Maşina s-a smucit, apoi s-a oprit. Mă holbam la uşa din spate a maşinăriei masive aflată de cealaltă parte a parbrizului, cu cele două bare de protecţie atât de aproape, cât pe ce să se atingă.

Obstacol la 7 centimetri în faţă.

Şapte centimetri. Mai aveam şapte afurisiţi de centimetri şi ne izbeam de ea.

Mi-am lăsat capul să cadă pe volan, în timp ce Hunter a tras aer în piept şi apoi a expirat zgomotos.

— A fost…

— Mda.

Apoi, m-am îndreptat şi m-am întors spre el, iar furia mi-a scurtcircuitat uşurarea.

— Ce-a fost în mintea ta să ţipi aşa la mine?

A rămas cu gura căscată, cu o expresie de uimire în privire.

— Farurile… a zis, în cele din urmă. Conduceai fără să fi aprins farurile.

Fără faruri. Vederea mea nocturnă pornise, iar eu nici măcar nu observasem. Graniţele dintre eul uman şi maşinărie se estompau mai repede decât mi-aş fi imaginat. Cred că nu puteam nega evidenţele.

Mâinile îmi tremurau, dar în acelaşi timp un val de energie îmi trecea prin membre. Energie care cândva îmi păruse o povară, dar care acum începea să îmi pară o necesitate.

Chipul lui Holland s-a ivit din nou, dar de data asta focul era la degetele lui. Aproape că simţeam mirosul de fum, simţeam căldura pârlind propria-mi piele, iar senzaţia aceea m-a făcut să mă înfior. Deasupra, norii învăluiau luna ca un giulgiu, iar în depărtare o stea singuratică strălucea, abia luminând cerul nopţii. Dealurile verzi de pe ambele părţi erau lipsite de viaţă, de case. De felinare. Îmi închipuiam cât de întuneric trebuia să fie fără lumini aprinse. Am tăcut şi m-am foit pe scaun. Am aşteptat. Hunter s-a uitat prin parbriz, cu fruntea încruntată de confuzie. A mormăit în barbă:

— Cum naiba…

Apoi, scuturând nervos din cap, vocea lui a devenit mai puternică.

— Puteai să ne omori.

Nu, nu puteam. Dar asta nu aveam cum să-i spun. *Nu, sincer, n-am fost cu adevărat în pericol nicio clipă, pentru că eu am o vedere nocturnă super, una încorporată în cap.*

— Dar nu am făcut-o, am zis.

Am simţit că trebuia să spun ceva, dar speram să nu continue. Mai speram să nu audă bubuitul din urechile mele. S-a frecat la ceafă, scuturând din cap.

— Tocmai asta e. Cum? Cum ai reuşit să nu ne omori?

Sincer, era o întrebare bună. Una care merita un răspuns pe măsură. Sub greutatea privirii lui, mâinile mele au strâns

mai tare volanul. Brusc, interiorul maşinii îmi părea prea mic. Din păcate, nu ştiam ce să zic. Dar, în timp ce norii se retrăgeau din dreptul lunii, oferind un pic de lumină, i-am dat cel mai bun răspuns.

— Am o vedere foarte bună, iar ochii mei probabil s-au adaptat când s-a întunecat.

Ce adevăr spus pe jumătate.

— Aş crede asta dacă ai fi vreo fiinţă supranaturală, dar nu sunt deloc lumini aici. Deloc.

— Sunt stelele şi luna… şi nu e chiar atât de întuneric. Nu eram atentă, mă gândeam la întâlnirea cu tata. Îmi pare rău. N-am vrut să-ţi provoc un atac de cord.

— Nu vreau o scuză.

A deschis uşa, a coborât şi a înaintat greu până la uşa mea. Când a încercat să o deschidă, a constatat că era încuiată. Având în vedere tensiunea care îl cuprindea în valuri, am ezitat, iar aceea era o reacţie cât se poate de umană. Parcă eram pe cale să avem prima noastră ceartă. Dar am deschis uşa. S-a întins, a pus ferm o mână în jurul încheieturii mele şi m-a ridicat. Apoi, braţele lui m-au cuprins şi m-am trezit la pieptul lui solid. Simţeam şi cel mai mic tremur, inclusiv adrenalina care începea să se potolească.

— Când maşina a început să se încline, a zis cu voce răguşită, mi-a fost atât de teamă că o să te răneşti… sau şi mai rău.

Ţinându-l aproape, m-am sprijinit de el.

— Suntem bine. Şi nu o să mă mai las distrasă.

Şi mai multe promisiuni pe care nu eram sigură că le pot ţine.

— Nu, a fost vina mea. Cred că nu mi-am dat seama cât de supărată eşti. Ar fi trebuit să rabd şi să mai conduc câteva ore.

S-a tras înapoi şi m-a privit în ochi.

— Ştii, orice vei afla despre el, nu va schimba cu nimic cine eşti.

Îmi doream să îl cred, dar cunoscându-mi trecutul probabil că avea să schimbe tot, în multe feluri.

— Să sperăm că în următorul oraş o să găsim un cauciuc adevărat, a zis şi mi-a dat drumul, apoi s-a dus la portbagaj, în timp ce scotea nişte rachete de semnalizare şi o roată de rezervă, a adăugat:

— Să încercăm să lăsăm farurile pornite, de acum, da?

— Nu o să scap niciodată de asta, nu-i aşa?

— Nu, a zis rânjind. Poţi să îmi faci un serviciu şi să găseşti ceva interesant la radio? O să dureze ceva vreme.

— Sigur, am zis şi am urcat pe locul şoferului. Altceva?

— Mda, ceva cu multe tobe şi fără nimic disonant.

— S-a făcut.

Am început să caut printre posturi, dar n-am dat decât de paraziţi. Apoi, fără vreo comandă din partea mea, mintea mi s-a deschis şi cuvintele roşii au clipit.

Caută frecvenţe clare.

În timp ce fragmente audio au început să mi se audă în creier, am încercat să găsesc un post local cu rock clasic. În schimb, o altă imagine fragmentată mi-a apărut în faţa ochilor. Acorduri de chitară acompaniind o femeie care cânta; mirosul de prăjituri cu ovăz. Picioare mici peste tenişii unui bărbat; picioare legănându-se înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

În câteva secunde, cântecul s-a accelerat în mintea mea, iar sunetul a atins un nivel atât de puternic, încât, instinctiv, mi-am acoperit urechile. Dar asta n-a oprit muzica. Acum era doar un zgomot extraordinar de puternic care îmi despica în două capul.

Defecţiune internă.

Capacitatea auditivă compromisă.

Reconfigurare... vă rugăm aşteptaţi.

În timp ce imaginea dispărea, stăteam în maşină incapabilă să aud altceva decât acel sunet îngrozitor, atroce. Mâinile au început să-mi tremure atât de tare, încât mi-a fost teamă că tremuratul o să-mi cuprindă tot corpul. Apoi, brusc, n-am mai putut să mă mişc deloc – picioare, mâini, gât. Nimic nu se mişca. Din fericire, Hunter încă mai cotrobăia prin portbagaj şi nu observase nimic. Orice era ar fi fost mai bine să se termine sau aveam să fiu nevoită să îi

explic de ce eram paralizată. Dacă n-ar fi fost alarmant, putea fi chiar amuzant. În tot acel timp fusesem îngrijorată în legătură cu ameninţările din lumea exterioară. Holland. V.O. Trei. Poliţiştii. Dar abia atunci mi-am dat seama. În interiorul meu se întâmpla ceva ciudat, ceva ce nu înţelegeam şi nu puteam controla.

Ce ameninţare putea fi mai mare decât aceea?

5

Am ajuns în Knoxville pe la începutul serii. Hunter nu putea să forţeze jeepul la mai mult de patruzeci şi cinci de mile pe oră din cauza penei, aşa că ne-a luat ceva mai mult decât ne aşteptasem. Am fost tăcută o bună parte a drumului. Am stat o oră sau două cu ochii închişi, m-am prefăcut că dorm, în timp ce ceasul meu intern număra minutele acelei zile pe care i-o promisesem şi mă rugam ca acele false amintiri tot mai enervante să înceteze.

Dar când, în sfârşit, am găsit casa lui Richard Grady, am lăsat totul la o parte şi m-am concentrat, instruindu-l pe Hunter să parcheze peste drum. Casă era un cuvânt cam nepotrivit, având în vedere dimensiunea locului. De unde eram, vedeam destul de clar o construcţie din cărămidă, cu coloane şi arcade elegante, perspectivă întreruptă doar de o poartă metalică luxoasă şi ea, care dădea într-o alee în formă de potcoavă. Gazonul verde, frumos îngrijit, se vedea printre zăbrele şi, prin geamul uşor lăsat, am simţit miros dulceag de iarbă, îngrăşăminte şi parfum de trandafiri.

Cameră video de supraveghere detectată.

Am îngheţat.

Zoom activat.

Am auzit ticăitul în apropiere de ochii mei şi i-am simţit cum mi se îngustează. Apoi, câmpul meu vizual s-a schimbat, iar obiectele din apropiere mi-au trecut prin faţă, în timp ce copacii care flancau poarta s-au mărit. Acolo. O cameră video neagră şi mică era ascunsă printre crengi. Exact ce nu-mi trebuia, cineva cu legături în CIA să-mi imortalizeze faţa pentru posteritate.

Am clipit şi, cu un sunet aproape de neauzit, câmpul meu vizual a revenit la normal. Doar şapte maşini vizibile pe stradă – la urma urmei, era zi lucrătoare –, toate mai noi, modele străine scumpe, cu excepţia uneia ceva mai vechi, dar impecabile, o Honda Accord, cinci case mai în jos, pe stânga, la 15432. Cinci cu numere de Tennessee, una de Oklahoma şi una de Georgia. Niciuna închiriată.

Accesez baza de date DMV?

Tentant, dar nu. Mă îndoiam că cineva ar fi ştiut că eram acolo, iar dacă ştiau, ei bine, s-ar fi priceput să-şi acopere urmele.

— Nu suntem obligaţi să facem asta, a zis Hunter, în timp ce bătea darabana pe blugi, privind spre poartă.

Deşi mă purtam de parcă mi-aş fi dorit să fiu oriunde în altă parte, am fost surprinsă că mă poate citi atât de bine. Problema era că emoţiile mă trăgeau în două direcţii diferite. O parte era plină de entuziasm la gândul că, în sfârşit, acolo se afla cineva care mi-ar putea răspunde la cele cinci mii una de întrebări cu care rămăsesem de la moartea mamei. Cineva care putea să îmi permită să o las să se odihnească în pace. Dar cealaltă parte era plină de nervi. Dacă nu era Grady cel pe care îl căutam şi venisem până acolo degeaba? Sau era cel potrivit, dar refuza să vorbească. Sau, şi mai rău, tipul acela fusese în CIA. Dar dacă spusesem sau făcusem ceva ce ne adusese în mâinile lui Holland? O avalanşă virtuală de gânduri negative, care doar aşteptau să se reverse asupra noastră.

Am scanat curtea ce se întindea dincolo de poartă şi strada liniştită, mărginită de copaci, atentă la fiecare detaliu.

Patru arme detectate.

Dar armele erau risipite prin case. Sigur nu erau oamenii lui Holland, înarmaţi până în dinţi? Dar V.O.? Cu toată tehnologia pe care o aveau la dispoziţie, poate că aveau arme ce nu puteau fi detectate.

Ameninţare umană detectată: la distanţă de 76 *de picioare.*

Doar câţiva alergători matinali, îmbrăcaţi cu haine adecvate, sporovăind în timp ce tenişii lor atingeau asfaltul. Nimic suspect.

— Hai să terminăm, am răspuns în cele din urmă.

Nu avea rost să amân inevitabilul.

— Nu uita, sunt aici, a zis el şi a deschis uşa de pe partea mea. Ca Batman şi Robin. Tarzan şi Jane. Michael Knight şi Kit.

M-am oprit, cu o mână pe uşă.

— Cine?

A râs.

— Nu contează. O emisiune stupidă şi veche, despre un tip şi maşina lui. E în reluare pe TNT.

M-am dat jos şi mi-am pus mâinile în şolduri.

— Şi cine e maşina în scenariul ăsta?

Deşi tensiunea încă îmi încorda nervii de android, ca pe nişte coarde de harpă, eram recunoscătoare pentru intervenţia lui Hunter. Felul în care mă făcea să râd era unul dintre multiplele motive pentru care ideea de a rămâne fără el mă sfâşia pe dinăuntru. Dar trebuia să o fac şi aveam să o fac. În noaptea aceea. Odată ce vom porni din nou la drum, iar ziua noastră împreună se va termina oficial.

A venit repede spre mine, s-a oprit în faţa mea şi mi-a dat blând după ureche o şuviţă.

— Nu vrei să afli? m-a tachinat. Serios, totuşi, sunt aici, dacă ai nevoie.

Zâmbetul meu a tremurat şi i-am evitat privirea. El era acolo pentru mine, dar numai pentru că îi ascunsesem unele lucruri. Faptul că îl ţineam aproape părea un vis devenit realitate, dar, de fapt, îl expuneam unui coşmar.

Pe măsură ce ne-am apropiat de poartă, mirosul parfumat a devenit mai puternic, iar în interior am văzut o explozie de culoare de-a lungul zidului, roşu, somon, galben, o imagine foarte frumoasă. Tufe de trandafiri, toate pline de flori, mă rog, cu excepţia celei aflate aproape de stradă, care părea un pic diferită.

Când am ajuns la doar cinci paşi distanţă, mi-am dat seama că poarta era electronică. Probabil că Grady avea undeva un buton pe care putea să îl apese din casă. Oarecum deranjant, pentru că nu voiam să îi dau ocazia să ne alunge înainte de a-l întâlni. În timp ce înaintam, mi-am deschis mintea spre reţelele din jurul nostru. Căutam o cale de comunicare cu sistemul despre care ştiam că trebuie să fie acolo undeva, unde se afla cel care controla poarta. Am găsit firul argintiu imediat.

Semnal detectat: dispozitiv de neutralizare a încuietorii?

Da.

Cea mai scurtă pauză urmată de o mică scânteie electrică. Apoi…

Neutralizare iniţiată… 3, 2, 1…

Sub comanda mea, poarta a început să se mişte şi s-a deschis încet, lăsând să se vadă drumul spre casă. Atât de simplu. Aproape la fel de simplu ca mersul pe jos. Pentru o clipă de extaz, m-am simţit de parcă aş fi putut face orice.

— Uau, cred că cineva ştia că venim, hm? a zis Hunter.

Cu un zâmbet uşor, am privit cum poarta se închide, în timp ce simţeam pe sub piele acelaşi fior al puterii. Da, cineva ştia că venim. Eu. Senzaţia s-a diminuat, când am zărit din nou camera din copac îndreptată spre noi, ca un ochi uriaş. Mi-am înclinat capul. Când am trecut pe sub ea, am ridicat mâna stângă şi m-am prefăcut că mă scarpin pe frunte. Încă douăzeci de paşi, apoi cincisprezece.

Mişcare detectată.

Ameninţare umană detectată.

Picioarele mi s-au încordat, iar capul mi s-a întors spre uşă. Structura din lemn elaborată s-a deschis spre interior, cu un sunet greu, care l-a făcut pe Hunter să se oprească scurt, iar pe mine să sar înapoi, forţându-mă să nu intru în poziţie defensivă.

Ţintă: vizualizată.

Declanşează atac?

Ce? Nu! Am ignorat întrebarea cu litere roşii, când un bărbat de vârstă mijlocie a apărut în uşă ca un ninja, cu soarele reflectându-se pe un obiect din mâna lui dreaptă. Armă? Mintea mea umană a formulat gândul, iar creierul meu de android a răspuns în acelaşi timp:

Nu au fost detectate arme.

Cu un ţipăt ca de războinic şi un lipăit de papuci lovind cimentul, bărbatul a sărit pe verandă.

— V-am prins!

Şi, în ciuda asigurărilor de android, m-am dat înapoi, iar braţul meu s-a întins să îl apere pe Hunter. O fracţiune de secundă mai târziu, mi-am dat seama de două lucruri:

obiectul din mâna lui era un pistol cu apă şi era imposibil ca el să fie tatăl meu biologic. În afară de faptul că era scund şi costeliv, cu un început de chelie şi nebărbierit de câteva zile, acel Richard Grady era negru. În timp ce digeram toate acele informaţii şi îl simţeam pe Hunter că mă prinde de mână, în semn de înţelegere, apa a ţâşnit din pistol şi l-a stropit pe faţă.

— H… hei, a zis Hunter, ridicând mâinile ca să se acopere.

Nasul bărbatului s-a încreţit.

— Acum, stai un pic. Tu nu eşti micul împieliţat din vecini!

Avea un accent sudic puternic, iar la auzul lui pielea mi s-a înfiorat. Efectul poate că era calmant şi tentant pentru unii, dar eu nu aveam încredere în tonul acela prietenos. Holland mă învăţase asta.

Privirea lui Grady s-a mutat de la Hunter la mine. Mâna în care ţinea arma i s-a smucit. Dar dacă aceea fusese cumva o reacţie la vederea mea, şi-a revenit repede. Nicio urmă de recunoaştere pe faţa lui ciupită. Parcă încerca să pară imperturbabil. Hunter şi-a şters apa de pe ochi, iar unele picături i s-au scurs pe bărbie. A reuşit să zâmbească, chiar dacă a fost un zâmbet umed.

— O, nu.

Privirea bărbatului a alunecat de la Hunter la mine.

— Împieliţatul te-a trimis? Să te furişezi şi să mai culegi din florile mele? Al naibii copil, mereu se caţără peste gardul meu şi-mi şterpeleşte nepreţuiţii trandafiri, şi asta numai pentru prietena aia a lui cu părul în vânt.

A ridicat din nou pistolul şi a ţintit. Mi-am ridicat palmele spre faţă, în caz că trăgea din nou.

— Nu, pe cuvânt! Nu suntem… ăăăă… hoţi de flori.

Hunter a pufnit şi a scos un sunet ciudat din gât, unul care semăna foarte mult cu un râs. I-am aruncat o privire nimicitoare, dar în realitate mă chinuiam să găsesc o modalitate de a face lucrurile să meargă, din moment ce întrebările directe ieşeau din calcul. Nu că Hunter ar fi crezut vreodată că individul acela era tatăl meu biologic. M-

am uitat la faţa lui necunoscută, la pistolul cu apă pe care îl ţinea în aer. Bufoneriile lui nu mă convingeau să renunţ la precauţie. Din contră, comportamentul lui imprevizibil îl făcea suspect. Nu aveam încredere nici în atitudinea lui, nici în el.

— Nici măcar nu suntem de pe aici, a adăugat Hunter.

— Da? Doar s-a întâmplat să daţi peste casa mea? Ei bine, nu am nevoie de niciun agent de vânzări, dacă la asta te gândeşti.

— Nu, nu vindem nimic, a zis Hunter grăbit. Te-am căutat cu un scop.

Am gemut şi am văzut cum Grady devine atent. O informaţie atât de mică şi totuşi mai mult decât aş fi vrut să ştie acel individ. Deocamdată. Sperasem să pot tatona mai mult, înainte de orice.

Şi-a încrucişat braţele, s-a încruntat şi toată prefăcătoria jucăuşă a dispărut.

— Şi de ce naiba aţi face asta?

M-am uitat atentă la faţa lui, să observ chiar şi cea mai mică schimbare în expresia lui.

— Am încercat să dau de… o rudă de-a mea.

Grady a pufnit neîncrezător.

— Ce, ai nevoie de ochelari sau cum? Pentru că, dacă e cumva o glumă, nu e deloc amuzantă.

Hunter a scuturat din cap şi mi-a aruncat o privire încurajatoare, ridicând o sprânceană, în semn de *spune-i odată.* Am oftat.

— Nu, nu e o glumă. Mama mi-a spus să caut un bărbat pe nume Grady, de asta suntem aici.

Tăcere. Pleoapa stângă i-a tresărit aproape imperceptibil şi, timp de cinci secunde lungi, s-a scărpinat pe bărbie.

— Cum ziceai că o cheamă pe mama ta?

Nu spusesem şi eram sigură că el ştia asta la fel de bine. Am ezitat o clipă, apoi am zis:

— Daily.

Nu puteam să spun Laurent, în faţa lui Hunter. Oricum, dacă acela era Grady cel pe care îl căutam, ar fi trebuit să cunoască pseudonimul mamei. Nu?

L-am urmărit pe Grady cum se uită la mine, iar stomacul mi s-a strâns din cauza unei noi serii de temeri. Temerea că o cunoştea pe mama şi, astfel, ştia cine eram. Temerea că nu ne cunoştea pe niciuna dintre noi. Temerea că văzuse, cumva, portretul meu pe internet şi exact în clipa aceea plănuia să ne predea. Când, în sfârşit, Hunter a început să îşi târşâie picioarele pe trotuar, Grady s-a încruntat, dar nu s-a sinchisit să răspundă.

— Nu o cunosc, a zis, în cele din urmă.

— Scuze că te-am deranjat. Am plecat, i-am zis.

— Stai.

În timp ce îşi scărpina bărbia grizonantă, ne-a analizat hainele nu tocmai curate şi felul în care Hunter se legăna înainte şi înapoi, încercând să se încălzească, în aerul răcoros al serii. Grady a ezitat, rumegându-şi obrazul. Evident, încerca să ia o decizie. Din interior, am auzit un zgomot.

Mişcare detectată.

Ameninţare umană detectată.

Grady s-a întors în acelaşi timp cu mine, încercând să vedem mai bine. Apoi, un cap s-a ivit în uşă.

— Bunicule, cine e?

Pentru o clipă, încruntarea lui Grady a dispărut.

— Mă descurc, Ashleigh. Credeam că ai început să mănânci.

Gesticulând emfatic din mâini, a încercat să o alunge înapoi în casă, dar ea s-a ferit, zâmbindu-ne. Trebuie să fi fost cu vreun an mai mare decât mine, avea o piele frumoasă şi păr lucios negru strâns în vârful capului. În urechea stângă avea doi cercei micuţi din argint, iar în cea dreaptă unul rubiniu, care părea identic cu cel din nas. Era foarte slabă, îmbrăcată cu nişte blugi strâmţi şi tăiaţi, un tricou albastru cu Star Trek şi pantofi negri cu şireturi. Arăta foarte bine, într-un fel îndrăzneţ, deloc asemănător cu stilul din Clearwater. Cu excepţia petelor de culoare de pe degete. Roşu şi verde măslină, plus o urmă de turcoaz, vopsea uscată, care pe alocuri se desprindea de pielea ei.

— Nu-l luaţi în seamă, ne-a zis ignorând pufnelile lui

nemulţumite. Mereu e aşa morocănos. Am auzit bine că nu sunteţi de pe aici?

Am aprobat, fără să ofer alte detalii, dar Hunter nu avea niciun motiv să fie suspicios, aşa că el era o fântână de informaţii.

— Nu, suntem din Minnesota… dar am venit cu maşina din Virginia Beach.

Chipul mea s-a încordat. Pericolele faptului că nu fusesem complet sinceră cu el se întorceau împotriva mea şi doar eu eram vinovată. Buzele lui Ashleigh s-au desfăcut într-un *oh* rotund.

— Uau, e un drum lung. Sunt sigură că bunicului i-ar plăcea să intraţi şi să mâncaţi cu noi, nu-i aşa, buni?

Văzând că el doar se uită la noi, i-a înghiontit glezna cu degetul mare de la picior. Avea ceva graţios, relaxant în felul ei de a fi. Aerul lejer, încrezător al cuiva care se simte bine în pielea lui. Cum o fi?

Grady ne-a studiat cu privirea sa de nepătruns, apoi a mormăit:

— Presupun că pot să rămână la cină. Adică, dacă le e foame.

— Cina sună bine. Nu, Mila?

Neliniştea m-a făcut să mă legăn pe călcâie. Nu, nu suna bine. Bărbatul acela mă privea prea îndeaproape, iar dacă nu era acel Grady pe care îl căutam – sau, mai rău, era acel Grady la care se referea mama, dar care, cumva, se schimbase –, cel mai sigur era să plecăm de acolo imediat. Dar nu aveam de ales. Trebuia să încerc să scot mai multe informaţii de la el, să îl fac să se deschidă. Pentru că adevărul era că bărbatul acela morocănos, cu un pistol de jucărie, putea fi persoana care să îmi ofere acea informaţie de care mama crezuse că am nevoie. Aceea era şansa mea de a îndeplini una dintre ultimele ei dorinţe şi de a afla ceva despre trecutul meu, aşa că nu puteam să o ratez.

— Sigur, sună super, am zis, încercând să par convingătoare.

— Ei bine, atunci, intraţi, a zis Grady şi s-a întors grăbit. Dar să nu vă aşteptaţi să curăţ după voi.

Ashleigh a mormăit încet un *scuze,* la spatele lui, şi un *asta e viaţa* s-a ridicat odată cu umerii ei, apoi ne-a făcut semn să îl urmăm. Totuşi, înainte să închidă uşa, am observat că Grady a aruncat o privire scurtă în urma lui. A scanat curtea, de parcă ar fi căutat ceva… sau pe cineva. Apoi, uşa s-a închis şi n-am putut să decid ce simţeam. Uşurată că aveam un strat de protecţie între noi şi lumea de afară? Sau îngrijorată că acum eram închişi cu un om care părea mult prea viclean pentru a ne simţi în siguranţă? Un bărbat care putea să ne conducă direct în braţele inamicului.

Din afară, casa semăna cu cele din vecini, stil colonial, piloni albi. Elegantă. Oricum, eram destul de sigură că interiorul nu semăna cu al altor case de pe stradă. Zugrăveala în turcoaz aprins mi-a atras atenţia îndată ce am intrat pe hol. Adăugând şi mai multă culoare la asta, în sufragerie erau o grămadă de desene şi picturi atent înrămate şi atârnate la nivelul ochilor.

— Uau, a murmurat Hunter, în timp ce privirea mea trecea peste pereţi.

Unele dintre lucrări, cele de pe peretele îndepărtat, păreau chiar foarte bune, un doberman pinscher care prindea un frisbee şi o fetiţă care se juca în nisip. Un trio de personaje cu aspect de desene animate, cu păr zburlit, haine şi… săbii?

— Super personaje manga, a zis Hunter şi a făcut semn cu capul spre acel tablou, în timp ce eu mi-am continuat inspecţia unor picturi care păreau să fie munca de început a aceluiaşi artist.

Aceleaşi linii sigure, dar nu la fel de reuşite: stele asimetrice, inimi desenate în grabă, curcubee în doar două culori, roz şi mov. Brusc, încheieturile pline de vopsele ale lui Ashleigh au căpătat o explicaţie. Apoi, în mijlocul camerei, am văzut ceea ce părea să fie o parte dintr-o veche maşină decapotabilă, roşie şi strălucitoare. Îi lipseau acoperişul şi geamurile, iar ceea ce rămăsese părea să fi fost transformat într-o masă. Bărbatul mi-a prins privirea şi a zis:

— Am găsit-o putrezind într-un cimitir de maşini. Nemernici, cine tratează aşa o maşină clasică?

Când a văzut că nici eu, nici Hunter nu răspundem, a mormăit:

— Ce, n-aţi mai văzut o maşină pe post de măsuţă de cafea?

Apoi, s-a dus în următoarea cameră. Hunter a tuşit ca să-şi mascheze râsul, în timp ce Ashleigh a şoptit:

— Ciudat, nu? Dar super. Asta cam spune tot despre bunicul, nu?

— Am auzit, a mormăit Grady, din camera alăturată, iar Ashleigh doar a scuturat din cap şi s-a dus după el, punându-şi braţele în jurul umerilor lui.

Pentru un ciudat, era destul de atent, fără îndoială, graţie pregătirii lui din CIA.

— Îţi place şi o ştii, a zis ea şi l-a pupat scurt pe obrazul neras.

Apoi, a înclinat capul spre noi şi ne-a făcut semn cu ochiul.

— Pe aici, a strigat Grady, iar eu şi Hunter am trecut pe sub intrarea boltită care ducea într-o bucătărie deschisă, plină cu aparatură de inox, o masă din sticlă şi fier forjat şi un blat din granit, lung, de un roşu de Burgundia.

Privirea mea a făcut zoom pe tăietorul de carne, care s-a mărit în câmpul meu vizual. Au apărut informaţiile.

Posibile arme: tacâmuri Chicago, cuţit de măcelărie, lamă de 15 centimetri.

Hm, bine de ştiut, cred.

Podeaua era din lemn, cu dungi alb-negru. În ton cu kitsch-ul din restul casei.

Reţele detectate.

Cuvintele roşii au clipit.

Reţeaua Grady: accesibilă.

GrSecureNet: acces blocat.

M-am încruntat. Asta era mult mai intrigant şi mai ciudat decât decorul. Grady avea două reţele, una dintre ele atât de păzită, încât nici măcar eu nu puteam să intru în ea? Suficient de neobişnuit ca degetele mele să se strângă şi să

se desfacă la loc, pentru a mă ajuta să scap de senzaţia de disconfort crescând.

Grady a făcut semn spre masă şi spre cele două scaune roşii capitonate.

— Staţi jos. Nu-mi place când oamenii se bâţâie.

Hunter a tras un scaun pentru mine, apoi s-a aşezat pe cel de lângă. M-am conformat destul de încet. Nu-mi plăcea să mi se dea ordine. Îmi amintea prea mult de Holland.

— Cum ziceaţi că vă cheamă? a întrebat Grady.

M-am încordat, cu palmele apăsate pe coapse. De fapt, nu spusesem şi preferam să nu o facem. Dar Hunter nu avea astfel de rezerve.

— Eu sunt Hunter, iar ea e Mila.

M-am prefăcut că îmi rup o pieliţă de pe unghie, privindu-l pe Grady ca să observ cea mai mică schimbare de expresie. Nimic. Doar o zvâcnire, când Hunter mi-a rostit numele. Dar privirea lui a trecut prin mine.

— Eşti una dintre fetele acelea care umblă pe furiş şi nu vorbesc niciodată? a zis el şi s-a încruntat.

Mi-am ridicat privirea, surprinsă. Apoi, am dat din umeri, hotărând să îl las în pace. Eu, văzută ca o adolescentă ursuză? Probabil că ar fi trebuit să mă simt flatată. Mă îndoiam că Trei ar fi fost acuzată vreodată de aşa ceva. A venit şi Ashleigh şi a încălecat un scaun gol de la masă. Cât se poate de relaxată, şi-a pus braţele peste spătarul scaunului şi şi-a sprijinit bărbia pe el.

— Deci, ce vă aduce în această parte a oraşului mai-puţin-decât-interesantă?

Grady s-a încruntat spre ea.

— Le caută pe rudele Milei, familia O'Daily.

Asta însemna ceva? Înţelesese greşit numele? Sau se prefăcea? Hunter s-a mişcat pe scaun, astfel încât să poată să-şi pună din nou mâna pe umărul meu.

— Daily, l-a corectat el.

Privirea lui Grady s-a plimbat de la Hunter la mine, înainte să mormăie:

— Copii, sper că vă place friptura, pentru că asta avem. Am aruncat nişte carne pe grătar, înainte să veniţi, şi

întotdeauna pun câteva bucăţi în plus. Sau, dacă sunteţi vegetarieni, ca ea, a zis arătând spre Ashleigh, avem nişte tâmpenii sănătoase, vinete pe grătar.

Ashleigh a zâmbit.

— Chiar vrei să începem o altă dispută despre practicile fermierilor din America?

Grady a ridicat mâinile, de parcă s-ar fi apărat de o lovitură.

— N-am zis nimic.

Dar i-a făcut cu ochiul, cu privirea sclipind. Mi-am muşcat buza şi a trebuit să-mi întorc capul, cu durere în suflet. Cei doi aveau genul de legătură pe care eu nu aveam să o mai simt vreodată. Pentru că mama nu mai era.

— Eu vreau friptură, mulţumesc, a zis Hunter.

— Şi eu, am murmurat, simţind că îmi pierdusem falsul apetit pe care îl avusesem.

Grady a mormăit un răspuns, apoi a deschis dulapul din stejar, a umblat pe acolo şi a scos un platou uriaş. S-a îndreptat spre uşile culisante care duceau în curtea din spate, le-a deschis şi s-a dus afară, unde un grătar trona în mijlocul unei curţi interioare cu ziduri din cărămidă. O curte uriaşă, de cel puţin un acru. O sonerie s-a auzit de undeva de pe hol. Grady s-a ivit în uşă.

— Ashleigh, stai cu ochii pe fripturile alea o clipă, mă întorc imediat.

În timp ce îl priveam cum pleacă, Ashleigh a râs:

— Buni nu vrea telefoane mobile, crede că sunt prea riscante. Oameni bătrâni.

M-am foit pe scaun. Tocmai îmi întărise credinţa că Grady era genul suspicios. Apropo de asta, oare cine îl suna? Aveam vreun motiv de îngrijorare? M-am uitat în direcţia în care dispăruse, apoi m-am ridicat.

— Unde e baia?

Ashleigh mi-a arătat.

— După colţ, pe hol.

Am văzut-o că scoate din buzunar un smartphone negru cu maro.

— Nu ştiu cum supravieţuieşte fără unul din ăsta. Serios,

cum ţii legătura cu prietenii fără el?

Am luat-o pe hol, apoi m-am oprit în faţa unei uşi închise. De pe partea cealaltă auzeam murmurul slab al vocii lui Grady, dar nu înţelegeam ce spune. Mi-am muşcat buza de frustrare. Cu siguranţă, trebuia să existe o modalitate de a auzi.

Solicitare de amplificare a vocii?

Întrebarea a apărut imediat în capul meu, din senin, ca un musafir neinvitat, dar nu nedorit.

Da.

O pulsaţie drept răspuns. Apoi:

Atingeţi urechea stângă de trei ori pentru activare.

Am ridicat repede degetul arătător. Tic. Tic. Tic.

Amplificarea vocii activată.

Alege vocea?

A apărut un cerc albastru, care apoi s-a desfăcut în trei cercuri mai mici. Grady, Hunter şi Ashleigh? am presupus. M-am concentrat pe cel din stânga. Brusc, toate celelalte sunete au dispărut, până când s-a auzit doar accentul lui Grady. Alesesem corect. La început, s-a auzit abia ca o şoaptă, care apoi a crescut şi a tot crescut proporţional cu cifrele care clipeau în faţa mea.

2x

Mici inele concentrice pulsau din cerc, în concordanţă cu creşterea volumului.

3x

5x

De fiecare dată când inelele pulsau, creştea volumul, până când, în cele din urmă, vocea lui Grady mi-a umplut capul, suficient de tare încât să disting fiecare cuvânt, cu o claritate deplină.

— Voi fi la curs săptămâna viitoare, nu-ţi face griji, John. O să-ţi trag un şut până în cele nouă găuri din spate.

Nu am auzit vocea de la celălalt capăt, dar am sesizat o bătaie ciudată.

GrSecureNet activă.

Actualizarea a apărut o singură dată şi mi-am dat seama că Grady folosea reţeaua sigură. Am simţit o strângere în

stomac. Coincidenţă? Poate. Sau poate că nu. Oricum, trebuia să aflu.

— Mulţumesc că m-ai sunat atât de repede. Da, o să te ţin la curent… aşa e. Trei-şase-trei-şapte.

Am făcut repede un pas înapoi, cu pulsul meu fals galopând. Numărul acela, 3637. Prea multe coincidenţe. Ştiam numărul acela şi era unul pe care doar mama îl mai ştiuse. Era numărul adresei noastre din Philly. Adresa noastră fictivă, cea care exista doar în amintirile mele programate. Sau aşa crezusem. Oare era o adresă reală şi cumva tocmai îl alertasem pe Grady şi îl făcusem să o verifice? Sau era un cod, unul pe care mama îl împărţise cu Grady? Acum, ştiam că el era implicat în vreun fel, dar tot nu ştiam dacă îmi era prieten sau duşman. Până la finalul serii, aveam de gând să aflu. Indiferent cum. Dar trebuia să fiu foarte, foarte atentă.

— Vorbim în curând.

Am auzit un clic şi m-am îndepărtat de lângă uşă, pornind spre baie. Între timp, cercul albastru reprezentându-l pe Grady s-a oprit din pulsat şi s-a micşorat. M-am retras din cercul Grady, dar, fără să vreau, am trecut peste celelalte două şi le-am activat.

— Mă bucur că aţi decis să rămâneţi. Buni e super, dar este exagerat de protectiv. Nici măcar nu se gândeşte să mă lase să locuiesc în campus şi e destul de plictisitor să nu am prin preajmă pe nimeni de vârsta mea, ştii? Îmi doresc foarte mult să călătoresc şi desigur că el nu vrea să audă de asta.

— De ce?

Vocea lui Hunter, de data asta, clară. M-am dus spre uşa de la baie, gata să intru, în clipa în care s-ar fi deschis uşa lui Grady. Mai trebuia doar să îmi dau seama cum să opresc porcăria aceea.

Dezactivează amplificarea volumului?

Da.

Atinge urechea stângă de trei ori pentru dezactivare.

— Că nu aş fi în siguranţă, că sunt prea mulţi nebuni, bla, bla, bla. E super că tu poţi călători cu iubita ta! Pare foarte

drăguţă.

Degetele mele s-au oprit în aer. Iubită? Nu voiam să îl aud pe Hunter cum neagă… dar nu reuşeam să mă mişc.

— Da. Este. Şi suntem norocoşi să călătorim împreună… a fost super.

Cu degetele brusc mai puţin sigure, am atins de trei ori, apoi am intrat în baie şi am rămas pe loc, visând. Ea spusese că sunt iubita lui, iar el nu negase. Era o nebunie. Ridicol. Şi complet nebunesc. Pulsul meu fantomă galopa; inima mea falsă mi s-a umflat în piept. Pentru o fracţiune de secundă, mi-am dat voie să uit tot şi mi-am permis doar să simt exaltarea ameţitoare de a fi o fată adevărată. Mi-am permis câteva clipe de viaţă închipuită, eu, Hunter, o călătorie romantică, fără să avem altceva de făcut decât să explorăm locuri străine şi să ne ţinem de mâini, la apus. Apoi, m-am forţat să revin la realitate, iar zâmbetul meu a dispărut. Dacă Hunter era cu adevărat iubitul meu, eram pe cale să avem cea mai scurtă relaţie posibilă.

Pentru că nimic nu se schimbase. Trebuia să aflu exact ce ştia Grady.

Apoi, trebuia să îmi iau adio de la Hunter.

6

Ne-am aşezat la masă, dar dacă sperasem la o seară tăcută, mi-am schimbat repede impresia. Grady m-a privit peste farfurie, în timp ce înţepa o bucată de carne.

— Deci, mai spune-mi o dată, de unde ziceaţi că sunteţi? m-a întrebat pe un ton calm.

Prea calm? Mi-am spus şi am simţit o urmă de disconfort.

— Eu sunt din San Diego, iar Mila e din Philly şi ne-am întâlnit în Clearwater, Minnesota, a zis Hunter.

— Zău?

Furculiţa lui Grady a făcut o pauză. Apoi, a băgat în gură o bucată de friptură şi a început să mestece. Am aşteptat să pomenească ceva despre legătura lui cu Clearwater, dar n-a zis nimic. Deşi am presupus că era posibil să nu ştie de unde era bunica lui, mi s-a părut puţin probabil.

— Părinţii voştri nu au nimic împotrivă ca voi să plecaţi aşa, pur şi simplu? a întrebat Grady, după ce a înghiţit.

Hunter a ridicat din umeri, iar eu am zis, cu câtă convingere am reuşit să adun:

— Nu.

— Bunicule, lasă-i să mănânce, a zis Ashleigh.

— Acum nu-mi închide gura. Doar făceam conversaţie cu musafirii noştri, asta e tot.

Grady a potolit-o pe Ashleigh cu o privire severă. Îndată, ea s-a concentrat pe a-şi tăia vinetele în bucăţi mici. Grady a luat o gură de apă, înainte să se întoarcă spre mine.

— Deci, cauţi… pe cineva din familie? E ceva în neregulă cu părinţii tăi, de ce nu au fost în stare să îţi dea mai multe informaţii, doar un nume şi ajutorul acestui tânăr?

Pumnul mi s-a strâns în poală. Prea multe întrebări, mai ales că, evident, ştia mai multe decât lăsa să se vadă. Sau doar tatona terenul, încercând să mă prindă? Oricum, interogatoriul acela nu reuşea să mă scape de presimţiri. Dacă aş fi reuşit să îmi dau seama de a cui parte era.

— Ei bine? s-a răstit el, când am ezitat prea mult.

Hunter s-a uitat la mine, înainte să se încrunte la el.

— Tatăl ei adoptiv a murit recent, aşa că trece printr-o perioadă grea.

O expresie trecătoare s-a văzut scurt pe faţa lui Grady. Surpriză? Regret? Dispreţ? Era imposibil de spus. În clipa următoare şi-a lăsat pleoapele în jos, iar când le-a ridicat privirea lui era imposibil de citit.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, a zis şi, dacă n-aş fi ştiut, aş fi crezut că era sincer. Atac de cord?

— Incendiu, a zis Hunter.

Grady şi-a dres vocea, în timp ce Ashleigh a tras aer în piept şi a dus la gură o mână colorată.

— Of, Mila, e îngrozitor, îmi pare rău.

Cel puţin simpatia ei era reală. M-am simţit vinovată, dar şi copleşită de durerea pricinuită de pierderea mea. Chiar dacă tata fusese doar o plăsmuire a imaginaţiei bogate a mamei, cumva, asta nu reuşise să şteargă complet sentimentele mele.

Când mâna lui Hunter s-a întins pe sub masă spre a mea, am luat-o, simţind putere în strângerea lui plină de forţă, liniştitoare. Câteva minute mai târziu, şi-a dat la o parte farfuria aproape goală.

— A fost delicios, mulţumesc, domnule.

Grady şi-a trecut un şerveţel peste gură şi l-a pus pe masă.

— Cu plăcere.

De când Hunter pomenise de incendiu, umerii lui îşi pierduseră din rigiditate şi, cu toate că încă mă făcea să fiu prudentă, cel puţin nu îmi mai era teamă că va sări şi mă va scoate din casă cu forţa, în orice clipă.

— Deci, nu mai lucraţi pentru guvern? a umplut Hunter tăcerea, încercând să înceapă o conversaţie, şi imediat mi-am dat seama ce greşeală făcusem.

N-ar fi trebuit să îi spun lui Hunter despre suspiciunile mele cu privire la adevărata ocupaţie a lui Grady. Cana lui Ashleigh a zăngănit pe masă când a pus-o jos.

— Guvern? Probabil că greşiţi. Buni a lucrat în IT pentru o companie furnizoare de echipament militar, dar nu a lucrat practic pentru guvern. Nu-i aşa, bunicule?

— Aşa e, a zis el blând.

Nu era deloc reacţia ostilă la care mă aşteptasem. La urma urmei, poate că înţelesesem greşit. S-a sprijinit de spătar şi şi-a încrucişat braţele.

— Dar chiar dacă nu am lucrat în armată, am învăţat câteva lucruri despre autoprotecţie. Nimeni nu intră în casa mea fără să ştiu, am supraveghere video şi o alarmă care sună de câte ori se deschid afurisitele alea de porţi.

Detaliile acelea îi scăpaseră lui Hunter, dar nu şi mie. Îmi dădea de înţeles că ne văzuse înainte ca el să deschidă uşa, ceea ce însemna că toată povestea cu pistolul de jucărie fusese un truc. Stomacul mi s-a strâns şi m-am îndreptat în scaun.

— Iar dacă cineva încearcă să ia ceva ce îmi aparţine? Ei bine, îşi asumă riscul, asta e sigur. Dar întotdeauna oamenii pe care îi cunoşti se dovedesc cei mai periculoşi. Ştiţi ce spun statisticile, cele mai multe acte violente se comit de către cei pe care îi ştii, nu de către străini. De aceea sunt un mare fan al zicalei: ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape.

S-a ridicat brusc, şi-a luat farfuria şi s-a îndreptat spre chiuvetă. Şi, în nota aceea ameninţătoare, cina s-a încheiat.

Am digerat tot ce se întâmplase, iar neliniştea mi s-a acumulat în stomac. Omul acela era prea versat pentru a-l întreba direct şi nu aveam mai multă încredere în el decât avusesem în clipa când ajunsesem acolo. Hunter a luat farfuria mea şi pe a lui şi l-a urmat pe Grady la chiuvetă, iar eu am rămas pe loc. Un lucru pe care îl aflasem era că Grady ştia ceva. Foarte probabil, el era acel Grady de care îmi spusese mama. Dar asta nu însemna că era de încredere. Totuşi, trebuia să aflu ce ştia. Ceea ce însemna că trebuia să îl iau de lângă Hunter şi Ashleigh. Chiar şi pentru scurt timp. Am zărit ocazia când Ashleigh s-a ridicat şi s-a îndreptat spre hol.

— Mă întorc imediat, buni, trebuie să verific ce teme am de făcut.

De unul scăpasem.

— Hei, Hunter, vrei să-mi aduci hanoracul din maşină?

Mi-e un pic răcoare.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei ca să subliniez cele spuse.

— Sigur.

S-a întins şi a scos cheile din buzunar.

— Dă-mi voie să deschid poarta, a zis Grady şi a ieşit din bucătărie.

S-a întors o clipă mai târziu.

— Poţi să ieşi.

L-am privit pe Hunter plecând şi am ascultat dacă se aud paşii lui Ashleigh pe scări. Am aşteptat până am auzit uşa de la intrare închizându-se, înainte să mă întorc spre Grady, chinuindu-mă să găsesc o abordare. S-a apropiat de mine înainte să apuc să scot o vorbă. M-am încordat, când m-a prins de braţ.

Acţionează?

Muşchii mi s-au încordat, gata să lovească.

— Avem doar câteva secunde, aşa că o să fiu rapid. Ştiu cine eşti şi încerc să salvez ce a mai rămas, dar se dovedeşte un pic mai dificil decât am crezut. Te-a urmărit cineva până aici?

— Nu, am şoptit, abia reuşind să vorbesc din cauza agitaţiei pe care o simţeam până în gât.

— Bun.

Amândoi am auzit o bufnitură deasupra. Ashleigh care se îndrepta spre scări.

— Când cei doi se vor întoarce, doar urmează-mă. Foarte repede, Nicole e…?

Ochii lui au pus întrebarea pe care nu o putea rosti, iar eu am înclinat capul, simţind arsuri în colţurile ochilor. Am auzit un sunet înfundat, de parcă Grady ar fi avut ceva în gât.

— Mi-a spus să te primesc dacă apari la uşa mea.

O pauză. Apoi:

— Băiatul acela… l-ai verificat, nu?

— Verificat?

S-a încruntat.

— Să-i verifici amprentele, să-i cauţi numele? Presupun

că nu, având în vedere reacţia ta. Eu aş fi început cu asta, dacă aş fi fost în locul tău.

Să încep cu verificarea amprentelor? Şi cum să fac asta? Privirea lui s-a oprit pe gâtul meu. Pe pandantivul mamei. A scuturat din cap.

— La naiba. Nu ştiu cum a reuşit, a zis în barbă.

— Ce anume? am şoptit şi în acelaşi timp am auzit-o pe Ashleigh după colţ.

— Nimic. Nimic. Uite, încerc să obţin dosarele pe care le-a lăsat pentru tine, dar am nevoie de un pic de timp…

Pe scări s-au auzit paşi, iar el s-a retras de lângă mine. Am vrut să mă întind, să îl prind de cămaşă şi să îl trag înapoi, să îl oblig să termine de spus ce începuse. Dar Ashleigh era aproape, iar uşa din faţă s-a deschis şi ocazia s-a dus.

— Deci, veşti bune, a zis Grady, când cei doi s-au întors în bucătărie. Mila şi Hunter vor rămâne peste noapte. Doar nu o să-i trimitem pe drum la o oră atât de târzie.

Gura lui Ashleigh s-a deschis un pic, iar privirea şocată i s-a mutat de la Grady la mine. Între timp, Hunter mi-a întins hanoracul, fără să scoată o vorbă.

— Eşti de acord? Păreai foarte obosit, am intervenit repede, iar el a ridicat din umeri.

— Sigur, sună foarte bine. Mulţumesc, a adăugat spre Grady.

Grady a dat din mână.

— Bucuros să ajut, a spus ţâfnos. O să las poarta deschisă deocamdată ca să vă aduceţi lucrurile. Acum, Ashleigh, poţi să-i conduci spre camera oaspeţilor? E bine că avem două paturi duble. Mai vorbim dimineaţă.

A ridicat cana spre noi, în semn de salut, iar privirea lui a prins-o pe a mea, înainte să se întoarcă şi să iasă. Ashleigh l-a privit plecând, cu o expresie gânditoare.

— Ei bine, categoric voi doi aţi făcut un fel de voodoo. Buni e un om bun, dar nu e ceea ce aş numi ospitalier.

A dat uşor din mână şi ne-a făcut semn să o urmăm pe scări.

— De ce nu mergeţi să vă aduceţi lucrurile, iar eu vă

aştept aici?

L-am urmat pe Hunter spre uşa din faţă şi am aşteptat înăuntru, până când el s-a dus la maşină şi s-a întors repede cu genţile noastre. Am vrut să mă întorc la Ashleigh, dar mâna lui pe cotul meu m-a oprit.

— Îmi pare rău că nu ai găsit ce căutai, mi-a şoptit, cu ochii uşor înroşiţi de la nesomn.

— E în regulă, am zis şi i-am luat mâna într-a mea. Întotdeauna există un mâine.

Nu eram pregătită pentru durerea bruscă pe care am simţit-o în piept, imediat în apropierea pseudoinimii mele. În ultimele două zile fusesem copleşită de felul în care Hunter mă făcea să râd sau cum se uita la mine. Dar optimismul lui fusese cel care mă încurajase să merg înainte. M-am gândit că atunci când va pleca îl va lua cu el şi pe mâine… şi, sincer, mi-era teamă de ceea ce avea să rămână în urma lui.

Am urmat-o pe Ashleigh pe scări, spre un hol îngust, care se despărţea în două. Ne-a condus la ultima uşă de pe stânga.

— Aici e camera de oaspeţi, a zis şi a deschis uşa.

Înăuntru erau două paturi acoperite cu două cuverturi diferite, foarte colorate. O servantă din lemn de pin şi o noptieră erau singurele mobile, iar pe un perete era doar o fereastră mare, pătrată. Eu şi Hunter ne-am lăsat jos puţinele lucruri pe care le aveam.

— Baia e la uşa alăturată, puteţi folosi pastă de dinţi, şampon. Prosoapele sunt sub chiuvetă.

După ce i-am mulţumit, s-a oprit cu o mână pe clanţă, pentru prima dată, cu un aer nesigur.

— Dacă nu sunteţi obosiţi, puteţi veni să mai stăm în camera mea o vreme.

Eu nu prea voiam – timpul meu cu Hunter era şi aşa puţin –, dar nu ştiam cum să refuz. Mai ales când mi-am amintit că ea zicea că se simte singură acolo, fiind doar ei doi. Evident, Hunter s-a gândit la acelaşi lucru, pentru că a aprobat.

— Sigur, de ce nu?

Ne-a condus pe lângă baie, spre uşa pe lângă care trecusem când urcasem scările. Îndată ce a văzut ce era înăuntru, Hunter a înaintat şi s-a rotit, iar sunetul făcut de el când a tras aer în piept a umplut spaţiul din jur. De sus până jos, pereţii erau practic acoperiţi cu postere şi desene. Roşii şi albastre, negre şi gri, feţe cu ochi mari şi păr zburlit se uitau la noi. Manga.

Un şevalet acoperit cu o pânză mov ocupa un colţ de cameră, dar Hunter se îndrepta deja spre un raft de cărţi masiv, aflat pe un perete din capătul îndepărtat al camerei.

— Incredibil, a zis, iar degetele lui alunecau reverenţios pe cotoare. Ce de lucruri uimitoare ai.

— Nu-i aşa? a zis Ashleigh, urmându-l. Am început să le adun când aveam zece ani, iar bunicul mi le tot cumpăra. Dar tu Mila, ţie îţi plac manga?

M-am mişcat de pe un picior pe altul.

— Nu am citit niciodată.

— Dar o să remediem asta în curând, a zis Hunter, deşi era prea fascinat ca să se întoarcă şi să se uite la mine.

S-au lansat într-o discuţie animată despre titluri şi personaje cu nume străine pe care nu le-am recunoscut. Uitată pentru moment, m-am învârtit prin cameră, uitându-mă la restul lucrurilor. Un pat elegant, cu o tăblie neagră, cu pete de culoare ici-colo. Un birou cu cel mai nou model de laptop şi o imensă imprimantă cu laser, plus cutii şi cutii îndesate sub birou, cu ceea ce păreau să fie vopsele, iar mirosul lor chimic se simţea în toată încăperea.

M-am apropiat de un panou aflat pe un perete, unde hârtiuţe de diverse culori şi poze se suprapuneau, luptându-se pentru spaţiu. Cursuri de desen, joburi de babysitter şi…

— Faci arte marţiale? am întrebat citind anunţul.

— Hm? O, da, din când în când, bunicul insistă, a zis ea, înainte să se întoarcă la Hunter.

Privirea mea a trecut peste nişte rafturi, unde, în mijlocul unuia, am văzut o centură neagră, atent împăturită. Părea că mai mult decât din când în când. M-am uitat peste umăr. Capetele lor negre erau aplecate peste cărţi, aproape ca un

cuplu, şi nu mi-am putut reprima o undă de gelozie. Deşi nu aveam niciun drept. Ashleigh era exact genul de fată cu care Hunter merita să fie. Genul cu care nu doar că avea aceleaşi pasiuni, dar care nu trebuia să mintă la fiecare pas. Genul cu care probabil avea să fie, odată ce eu îl voi lăsa să plece.

Am urât femeile pe care mi le-am închipuit defilând deodată prin capul meu, aşa că m-am întors în căutarea a ceva care să mă distragă. Orice care să mă scape de greutatea bruscă din piept. M-am agăţat de raftul de cărţi şi m-am dus spre capătul mai îndepărtat. Degetele mele au trecut peste câteva cotoare uzate, înainte să se oprească pe un volum subţire, pe care mi s-a părut că îl recunosc.

Ghost in the Shell.

Cunoşteam titlul acela. Era acelaşi pe care îl citea Hunter în curtea din Clearwater. Curioasă, am scos cartea dintre celelalte. Am deschis prima copertă, iar când degetul meu a atins prima pagină mi-a apărut un ecran clipind.

Scanare imagini?

Era ceva nou, dar… de ce nu? După ce m-am uitat peste umăr, să mă asigur că Hunter şi Ashleigh nu erau atenţi, am permis abilităţilor mele de android să îşi facă treaba.

Da.

Numărul paginilor: 276.

Timp aproximativ de scanare: 92 de secunde.

Aproape trei pagini pe secundă, am calculat, iar când am atins din nou pagina, vârfurile degetelor au vibrat. Am simţit o undă de căldură, apoi literele şi imaginile s-au transformat într-un şir de informaţii care treceau din pagină prin pielea mea, în sus pe braţ. Imaginile au reapărut în capul meu. Abia reuşeam să răsfoiesc suficient de repede, să ţin pasul. Corpul meu a vibrat de o nouă energie. Întotdeauna îmi plăcuse să citesc. Acum, aveam abilitatea de a afla o infinitate de poveşti. Puteam să cataloghez şi să stochez colecţii întregi. Să le citesc pe toate. Totuşi, după ce am parcurs cam un sfert, entuziasmul s-a diminuat. Mâna mea a început să tremure un pic. Pe la jumătate, tremuratul s-a transformat în vibraţie. Atunci m-am oprit şi

m-am uitat la mână. Stăteam şi mă holbam nevenindu-mi să cred cum corpul meu devenea rece, rece, foarte rece. Am pus cartea jos şi am înghiţit nodul uriaş din gâtul meu. M-am uitat spre Hunter, care gesticula amplu cu mâinile, probabil, reconstituirea vreunei scene de luptă manga. Am încercat cu disperare să alung teroarea care ameninţa să mă cuprindă, străduindu-mă să atenuez ritmul nebunesc al falsului meu puls care îmi răsuna în urechi. Vocea lui Grady, interogându-mă.

„Băiatul acela, l-ai verificat, nu?”

Din depozitul meu de amintiri s-a strecurat o imagine din trecut. Hunter, aşezat pe o bancă din curtea Clearwater High, citind exact cartea aceea. Prima lui zi la şcoală şi totuşi, cumva, găsise locul meu preferat, cel unde mergeam să fiu singură, unde niciun alt elev nu mă deranja. Atunci nu îmi pusesem întrebări în legătură cu felul în care apăruse ca elev nou, la scurt timp după mine, pentru că… de ce aş fi făcut-o? Atunci, nici măcar nu ştiam cine sunt. Dar poate că ar fi trebuit.

Din cauza acelei cărţi pe care Hunter o citise în Minnesota?

Cartea aceea era despre o fată. O fată android.

Dincolo de teama care începea să mă stranguleze, de îndoială, de neîncredere şi de chin, şi de negare, un gând era atât de puternic, încât îl simţeam în cap ca pe o pulsaţie separată, care mi se lovea de craniu. Gândul acela mă chinuia.

Cât de bine îl cunoşteam pe Hunter? Cât de bine?

Am închis cartea cât de încet am putut şi am pus-o la loc, încercând să nu atrag atenţia asupra a ceea ce citisem. E doar o măsură de precauţie, mi-am spus. O simplă coincidenţă, nimic mai mult. Dar câte coincidenţe poţi întâlni, înainte ca un lanţ de evenimente să nu mai poată fi interpretate ca fiind o întâmplare? Momentele în cauză mi-au trecut prin minte cu o precizie perfectă.

În acea zi, când Hunter apăruse la Dairy Queen, se întâmplase ca eu să fiu acolo. Hunter în curte, în singurul loc unde eu eram mereu singură. Hunter transferat la

cursul meu de engleză. Am făcut un pas nesigur în spate, apoi doi, în timp ce lucrurile s-au derulat tot mai repede. Hunter când mă consolase în hambar şi mă întrebase dacă vreau să ies cu el. Hunter când acceptase fără reţineri braţul meu „protetic”, după ce o plimbare cu maşina mă aruncase cât colo, iar circuitele mele ieşiseră la iveală. Atât de dispus să traverseze ţara într-o clipă, când îl sunasem. A venit să mă ajute, după ce avusesem doar o întâlnire şi aproape că ne sărutasem.

Pumnii mei s-au încleştat, mai tare şi mai tare, şi a trebuit să mă întorc. Totuşi, nimic nu părea logic. Adică, dacă el chiar mă urmărea, de ce mă lăsase să văd cartea, în primul rând? Ar fi fost atât de uşor să fi citit, nu ştiu, Huckleberry Finn sau orice altceva mai citesc băieţii în ziua de azi. Totuşi, el avea o pasiune sinceră pentru manga, având în vedere discuţia pe care încă o purta cu Ashleigh. M-am uitat la silueta lui înaltă şi am simţit un amestec de nesiguranţă, teroare şi speranţă. M-am trezit scuturând din cap. Nu. Nu băiatul acela bun, sensibil, atrăgător, care mereu fusese acolo pentru mine. Nu era posibil, nu era posibil ca el să facă echipă cu Holland. Nu-i aşa? Părul lui era opusul regulilor milităreşti şi, în plus, era prea tânăr. Doar dacă nu cumva minţise în legătură cu vârsta?

Mi-am muşcat buza şi i-am studiat profilul. Bun, putea să aibă şaptesprezece, maximum optsprezece ani. Dar mă îndoiam că avea mai mulţi. Totuşi, nici Lucas nu era mai în vârstă. Iar cei din armată nu erau singurii care mă vânau. Mai era şi Vita Obscura.

Vita Obscura care, întâmplător, apăruse la scurt timp după ivirea lui Hunter în oraş. De fapt, iar acum chiar mă simţeam confuză, nu atacaseră casa noastră în timp ce Hunter mă scosese la o întâlnire secretă? Mintea mea nici măcar nu reuşea să accepte asta. Eram paranoică? Hunter, parte dintr-un grup care voia să mă dezmembreze piesă cu piesă şi să facă o avere din tehnologia mea? Nu. Era imposibil. Adică, dincolo de faptul că nu puteam crede că era posibil ca el să facă parte dintr-un astfel de scenariu, cu siguranţă, cineva din V.O. Nu ar merge atât de departe

încât să încerce să sărute o fată despre care ştie că e android, nu?

O mână mi-a zburat spre gură. Dar nu ne sărutasem încă… nu chiar.

„Nu vreau să profit.”

Asta spusese în camera de motel. Dar celelalte dăţi când fusese aproape? Oare se prefăcuse interesat, doar ca să mă păcălească? Nu aveam cum să-i aflu adevăratele motive. Hunter o spusese chiar el, în parcul de distracţii.

„Am şi eu câteva secrete.”

Nesiguranţă, nehotărâre, până când m-am temut că aş putea exploda, la cea mai mică provocare. De parcă aş fi fost o grenadă de mână amorsată, gata să fie aruncată. Camera era prea mică, prea înghesuită. Prea plină de probabilităţi îngrozitoare.

— Mă duc la baie şi o să mă pregătesc de culcare, am zis brusc. Noapte bună.

Hunter s-a oprit în mijlocul a ceea ce spunea şi s-a ridicat, zâmbetul pălindu-i.

— Îmi pare rău, Mila. Nu mi-am dat seama…

— Nu! Adică, e în regulă.

Am continuat să merg cu spatele spre uşă. Aveam nevoie de spaţiu. Spaţiu să îmi limpezesc mintea, să îmi dovedesc că gândurile acelea erau o nebunie. Hunter nu putea face parte din toată acea conspiraţie. Dacă făcea…

Nu. Am alungat gândul. Era de neconceput.

Mi-am forţat buzele să zâmbească.

— Voi terminaţi de vorbit despre cărţi.

— Eşti sigură? a ezitat el şi a făcut un pas spre mine, dar apoi s-a uitat peste umăr.

Am dat din mână şi m-am întors spre uşă. O clipă mai târziu eram în baie, cu uşa încuiată, patrulând şi încercând să opresc teama crescândă, care îmi îngreuna capul. *Încetează,* mi-am spus. Taci şi *gândeşte.* În momente ca acela aproape că am invidiat-o pe „sora” mea modernizată, îmbunătăţită, Mila 3.0. Ea nu fusese nevoită să îşi facă griji niciodată pentru emoţiile care ar fi interferat cu logica ei.

Am mai inspirat o dată adânc, m-am desprins de uşă şi

m-am dus spre oglinda ovală atârnată deasupra chiuvetei. De când evadasem de la Holland avusesem această constantă îngrijorare că, după toate cele întâmplate, după testele la care fusesem supusă şi după lucrurile pe care le făcusem, va veni o zi în care mă voi uita în oglindă şi voi vedea o fată complet diferită. Sau cel puţin mă aşteptasem ca moartea mamei să fi lăsat un fel de semn, ca o urmă de tristeţe care să-mi fi îmbătrânit faţa altfel tânără. Dar nu. Faţa mea arăta exact ca întotdeauna. Aceiaşi ochi de un verde-frunză, acelaşi ten, aceeaşi buză de jos mai groasă. Mă uitam în oglindă, iar ce vedeam mă făcea să tremur. Părul era altfel, dar faţa… încă arătam exact ca Trei. În timp ce mă uitam la imaginea din oglindă, am simţit cum o parte din frică, din anxietate dispare şi lasă în urmă un calm, o senzaţie care mă făcea să cred că, dacă reuşeam să îmi controlez emoţiile, reuşeam să îmi controlez viitorul. Trei era genul de persoană – maşinărie – care putea să tortureze oamenii fără remuşcare. Căreia nu îi păsa dacă cineva – un băiat, să zicem – o trăda. Pentru ea, emoţiile erau doar măşti, răspunsuri programate în ea, astfel încât să poată trece drept om. Trei n-ar fi simţit durere, dacă un om ar fi murit. Ea nu şi-ar fi bătut capul cu minciunile. Ea doar ar fi… existat.

Pentru moment, părea o alegere bună. Logica m-a calmat, mi-a adunat sentimentele disperate şi le-a netezit marginile colţuroase. Dar o voce slabă a protestat. Vocea mea umană. Desigur, Trei ar fi executat un ordin al lui Holland fără să stea pe gânduri, indiferent cine ar fi avut de suferit. Trei era arma perfectă. Dar dacă Trei era arma perfectă, un afurisit de lucru era foarte sigur. Aş fi putut învăţa cum să devin şi eu una. În felul meu. Mi-am desprins privirea din oglindă şi mi-am dat cu apă pe faţă, atentă la funcţiile mele biologice simulate, cum spusese Holland, apoi m-am retras spre dormitor.

Din fericire, Hunter era tot cu Ashleigh, iar asta mi-a dat timp să îmi iau hainele de noapte. În timp ce mă schimbam, privirea mi-a căzut pe rucsacul lui care era pe jos, rezemat de perete. Îl văzusem şi în camera de motel, şi pe scaunul

din spate al maşinii, pe tot drumul până acolo. Totuşi, nici măcar o dată nu mă gândisem să văd ce e în el. M-am apropiat, forţându-mă să înaintez câte un pas. Afară făcusem o scanare pentru depistarea armelor şi nu apăruse niciuna în apropierea maşinii lui Hunter. Dar asta nu însemna că nu ascundea altceva acolo. Sau cei din V.O., cu gadgeturile lor sofisticate. Poate că inventaseră ceva nedetectabil. Am deschis fermoarul, cu degete tremurânde, şi am dat hainele la o parte. M-am oprit, să alung nodul din gât, când camera s-a umplut de un anume parfum. Am cotrobăit prin fiecare colţişor, inclusiv prin geanta de cosmetice. Dacă V.O. nu crease arme sub formă de periuţe de dinţi, în rucsacul lui nu era nimic. Niciun gadget, nicio armă. Dar dacă el chiar făcea parte din V.O., nu ar fi trebuit să existe vreo dovadă pe telefonul lui mobil? I-am scos smarthpone-ul, am atins ecranul cu mişcări ezitante. Dacă mă înşelam, eram de neiertat. Să îmi bag nasul în informaţiile lui private, de parcă aş fi avut dreptul. Să mă port ca un spion.

Nimic incriminatoriu nici acolo. Am simţit o uşurare crescândă în piept, mică la început, dar ajunsă la dimensiuni uriaşe apoi. Nu era nimic care să arate că el era altceva decât băiatul care crezusem că e. Dacă ar fi fost de-al lui Holland sau din V.O., cu siguranţă aş fi găsit ceva. O armă. Unul dintre gadgeturile acelea de intervenţie, cum avuseseră cei care ne atacaseră pe mine şi pe mama în motel. Mai rămăsese un singur loc de verificat, apoi aveam să-mi scot din cap ideea aceea pentru totdeauna.

Jeepul.

După ce am aranjat la loc rucsacul, m-am îndreptat spre hol, aşteptând o clipă ca senzorii mei să se adapteze.

Nicio ameninţare umană detectată.

M-am grăbit pe alee, până la marginea proprietăţii lui Grady, cu paşi repezi şi tăcuţi. Am ajuns la poartă.

Semnal detectat: neutralizare a încuietorii?

M-am gândit o clipă, înainte să decid că e prea riscant. Grady monitoriza poarta. De data asta, trebuia să mă caţăr. Am studiat stâlpul uriaş aflat pe o parte a porţii, apoi mi-am

îndoit genunchii şi m-am pregătit să sar. Mi-am luat elan şi m-am aruncat în sus, răsucindu-mă spre dreapta. Când am fost sus, m-am prins cu degetele de capătul unei ţepuşe metalice şi m-am săltat. O clipă mai târziu am încălecat poarta, înainte să aterizez pe ciment, pe partea cealaltă. Am aterizat ghemuit şi am rămas pe loc, când o maşină a intrat într-un garaj, în celălalt capăt al străzii. Când n-am mai simţit nicio mişcare, am alergat spre maşina lui Hunter şi m-am ghemuit pe partea cu trotuarul, lipită de maşină, încercând să fiu cât mai puţin vizibilă. Trebuia să aflu dacă era vreo armă sau vreun gadget de spion în preajmă.

Iniţiază scanare.

Nicio armă detectată.

Bun, era în regulă.

Dispozitiv de urmărire detectat: sub o roată din spate.

Inima mea fantomă a tresărit. Fă să fie greşit. Fă să fie altceva.

M-am lăsat pe vine, m-am băgat sub maşină şi m-am zgâriat pe gât de la pietrişul de pe jos. Nările mi s-au umplut de mirosul pătrunzător de asfalt şi ulei. Am scanat roata din spatele şoferului – o sclipire roşie.

Bine ascuns, aproape acoperit de cauciuc. Degetele mele nu voiau să se mişte, dar le-am forţat. Am luat obiectul, apucându-l cu grijă. Textura nu era tare, cum mă aşteptasem, ci uşor moale. Spongioasă. Obiectul nu s-a desprins din prima, dar apoi a cedat. Am apropiat de faţa mea micul pătrat. Un cub metalic, cu o luminiţă roşie care pâlpâia. Încadrat într-o substanţă ca siliconul. Acelaşi dispozitiv folosit de V.O. M-am uitat mai bine şi totul a devenit şi mai crunt. În interiorul dispozitivului era un microfon mic. Am rămas întinsă acolo, cel puţin treizeci de secunde, uimită. M-am blestemat pentru că nu scanasem maşina înainte, iar inima mea a tresărit, de parcă ar fi încercat să alunge dovada din mâinile mele. Apoi, am pus dispozitivul la loc şi am ieşit de sub maşină. Când m-am ridicat, picioarele îmi erau ca de plumb. Stomacul mi-a urcat în gât. Am închis ochii şi i-am strâns, de parcă asta ar fi putut alunga realitatea. Nu puteam să mă mişc. Nu

puteam să respir. Nu puteam să gândesc. Durerea era ameţitoare, suficient să mă facă să mă chircesc. O grămadă de coincidenţe, iar în final cireaşa de pe tort. Hunter era cu V.O. Tot timpul fusese. Gaura din pseudoinima mea s-a făcut şi mai mare. Senzaţia că speranţa murea. Nu puteam să mint. Până în clipa aceea, o urmă de speranţă încă existase undeva adânc în pieptul meu. Pasivă, dar acolo. În timp ce mă uitam la GPS şi rezerva aceea s-a evaporat, lăsând în urmă o albie uscată şi crăpată.

La câteva străzi distanţă, un motor de maşină a pornit cu un scrâşnet, amintindu-mi că nu puteam să rămân afară prea mult. Trebuia să plec de pe stradă, să mă întorc în camera noastră, înainte ca cineva să îmi observe absenţa.

Pe pilot automat, m-am căţărat din nou peste gard şi m-am furişat înapoi în casă, cu mintea chinuită de o combinaţie toxică. Neîncredere. Acceptare. Trădare. Un sentiment al pierderii atât de ameţitor, încât am crezut că picioarele mele ar putea ceda. Şi, în sfârşit, întrebări fără răspuns, care mă asaltau nemiloase. Cum putea Hunter să mă trădeze în halul acela? El ştiuse adevărul despre mine în tot acel timp şi nu spusese nimic. Eu mă simţisem vinovată că nu îi spusesem nimic, iar el mă păcălise. Brusc, vedeam totul într-o altă lumină. De ce evitase să mă sărute? De ce insistase să vină cu mine? Oare povestea despre tatăl său chiar era adevărată? Iar dacă făcea parte din V.O. De ce nu acţionaseră încă? Ce căutau? Aceleaşi informaţii pe care le căutam eu? Sau altceva? Şi *ce naiba puteam să fac?* Nu aveam cum să fug, nu fără informaţia pentru care venisem. De fapt, nu puteam să fac nimic care să mă dea de gol că ştiam adevărul despre Hunter. Până nu aveam un plan, trebuia să intru în joc.

Mi-am verificat senzorii, înainte să deschid uşa din faţă şi să mă furişez în casă. M-am oprit să ascult, înainte să o iau pe scări. Am fost în siguranţă, până când am păşit pe hol şi am auzit vocea lui Hunter, după colţ, spunându-i lui Ashleigh noapte bună.

Trădător.

Stomacul mi s-a strâns când am gonit spre pat. Paşii lui

Hunter s-au auzit pe hol. Nu puteam să dau ochii cu el. Nu până nu procesam totul.

Distanţă faţă de ţintă: 10 picioare.

Distanţă faţă de ţintă: 5 picioare.

Fără timp de pierdut, am dat la o parte cuvertura şi m-am băgat sub ea. Pleoapele mele s-au închis exact când uşa s-a deschis.

— Mila? a şoptit el, apropiindu-se cu paşi uşori de patul meu.

Mi-am ţinut faţa relaxată şi ochii închişi, respirând încet şi profund, în timp ce dedesubt degetele mele strângeau cearşafurile, iar în cap mi se formase un ciclon care făcea bucăţi orice fel de certitudine.

Ironia a căzut peste mine ca un avion care se prăbuşeşte, aterizând exact în mijlocul pieptului meu. Eu plănuisem să îl părăsesc pentru a-i salva viaţa... şi în tot acest timp el plănuise să mă trădeze. Şi pentru ce?

Era un mister pe care trebuia să îl rezolv. Şi încă repede.

Cu capul întors într-o parte, am aşteptat, în timp ce senzaţia zdrobitoare creată de trădarea lui continua să mă sufoce. Am aşteptat, în timp ce el căuta prin rucsac. Am aşteptat să se ducă la baie şi să se întoarcă. Am aşteptat până s-a urcat în pat şi a şoptit noapte bună, apoi s-a întors pe partea lui, cu căştile în urechi, auzindu-se încet muzică.

Am aşteptat până când lacrimile amare au încetat să-mi curgă pe sub gene şi să îmi ude perna. Când respiraţia lui s-a relaxat, am mai aşteptat o vreme, cântărind şi renunţând la mai multe planuri, unul după altul.

Să fug? Nu. Acum, mai mult ca niciodată, aveam nevoie de informaţia pe care îmi spusese mama să o caut. Să îl supun pe Hunter şi să îi cer răspunsuri? Nu încă. Nu puteam risca să alerteze cumva V.O. Ultimul lucru pe care voiam să îl afle era că eu ştiam că ei sunt cu ochii pe mine.

Să îi spun lui Grady? Hm-hm. Asta n-ar fi făcut decât să îi pună în pericol pe el şi pe Ashleigh. În plus, de unde să ştiu că Grady nu mă trăda chiar în clipa aceea? Dacă învăţasem ceva, era faptul că ceea ce îmi ceruse mama înainte să ajungem la Holland încă era valabil: să nu ai încredere în

nimeni. După cum se dovedise, sfatul ei fusese foarte bun. Doar că ar fi trebuit să ţin cont de el mai devreme.

Totuşi, aveam nevoie de un plan. Să fac ceva. Nu aveam de gând să stau şi să aştept după un bărbat care poate că îmi era aliat, poate că nu, într-un pat aflat la mai puţin de trei picioare de unul care ştiam că îmi e duşman. Nu puteam. Nu, aveam de gând să caut informaţia singură.

După ce m-am asigurat că Hunter era cu faţa la perete şi nu se mişca, m-am dat jos din pat şi m-am furişat pe hol. Am stat în uşă, să verific dacă se aude vreo mişcare. Nişte sunete slabe dinspre camera lui Ashleigh. Nimic dinspre a lui Grady.

Mi-am şters lacrimile, mi-am alungat durerea undeva adânc în mine şi am întors cheia. Apoi, m-am grăbit în jos pe scări. Trebuia să reevaluez totul şi nu puteam să fac asta fără acea informaţie. Aveam nevoie de un plan de acţiune. Grady mă întrebase dacă îl verificasem pe Hunter. Acela era un moment la fel de bun ca oricare altul să îmi repar greşeala.

7

Holul era gol, aşa cum îmi spusese şi auzul meu îmbunătăţit. Picioarele goale nu făceau gălăgie şi m-am oprit în faţa uşii de pe stânga. Biroul lui Grady. Uşa era uşor întredeschisă, aşa că am împins-o încet. M-a întâmpinat întunericul.

Vederea nocturnă activată.

Biroul era luminat de o strălucire roşiatică şi am trecut totul în revistă, cu o privire rapidă. O poză de familie înrămată pe perete, lângă un desen de-al lui Ashleigh (cu un dragon, probabil că era recent, după tehnica avansată), rafturi cu diverse cărţi de nonficţiune şi de spionaj, un birou din lemn masiv, cu un laptop vechi şi o imprimantă. Covor gri, cu urme în patru locuri, în cealaltă parte a camerei, semn că mobila fusese mutată recent. O măsuţă ciudată făcută dintr-o roată de maşină întoarsă pe o parte şi cu un blat de sticlă rotund deasupra. Un miros floral slab, pe care l-am atribuit odorizantului de cameră, pentru că trandafirii erau prea departe ca să se simtă şi nici Grady, nici Ashleigh nu se parfumau. Nu exista un alt acces în cameră, în afară de uşa în care stăteam.

Am traversat încăperea până la scaunul rotativ, atentă să nu fac zgomot, şi l-am împins spre birou. Am atins laptopul închis – pe el era un sticker mare, pe care scria „Viaţa e frumoasă” – şi mi-am dat seama că nu era oprit. L-am deschis şi a apărut o lumină albastră puternică. Nu tocmai discretă. Apoi, au apărut iconiţele şi mi-am pus degetele pe tastatură, iar când am făcut asta un zumzet a vibrat în interiorul meu, începând din inimă şi mergând spre cap. Ca data trecută, am simţit două reţele distincte – una accesibilă, una blocată. Trebuia să verific. Am început prin a efectua o căutare simplă. Folosindu-mi mâinile să mă ancorez, am rostit comanda.

Deschide portaluri.

În acelaşi timp, am auzit un scârţâit. Sunetul m-a oprit, iar informaţiile şi-au încetat curgerea. Ochii mei s-au ridicat

încet, în direcţia de unde venise sunetul. Camera lui Grady. Am aşteptat, cu respiraţia inutilă ţinută în pseudoplămâni, în timp ce sunetul a continuat să se audă ritmic. Scârţ. Scârţ. Scârţ. Coborâse din pat şi… păşea. Am aşteptat. Nu puteam fi prinsă acolo, umblându-i prin lucruri. N-ar fi înghiţit nicio poveste pe care aş fi inventat-o.

Am auzit şi mai multe scârţâieli, doar că… nu dinspre uşa lui. În schimb, el a luat-o spre stânga. Liniştea s-a lăsat pentru câteva clipe, iar eu am rămas pe loc nehotărâtă, neştiind dacă să abandonez misiunea sau nu. Apoi, s-a auzit apa. Câteva scârţâituri ale patului şi, în sfârşit, linişte.

Deschide portaluri.

Informaţiile au pornit spre interior, de data asta, cu o arsură electrică prin braţele mele. Întregul cap îmi vâjâia, plin de şuvoiul de informaţii care clipeau şi se roteau, de parcă dansau. Le simţeam alunecându-mi printre degete, lucioase şi sinuoase. Informaţiile mi s-au scurs în minte ca apa într-un urcior, luminate de o strălucire irizată. Am acceptat energia, datele, faptul că puteam obţine orice informaţie voiam.

Printre ele, am căutat un nume.

Hunter Lowe.

Desigur că au apărut mii de posibilităţi, aşa că m-am întors şi am căutat informaţii care să îl lege de vreo activitate militară sau de ceva suspect. Nimic. Aşa că am sortat rezultatele, până când l-am găsit pe Hunter al meu. Doar că nu mai era al meu. Internetul mi-a confirmat că urmase un liceu din San Diego, înainte să vină în Clearwater. Nimic remarcabil în istoricul familiei lui. Tatăl său vitreg avea propria companie de software, iar mama lui preda la o universitate online. Le-am studiat feţele – mama lui era drăguţă, cu pometi înalţi şi ochi mari, de un albastru mai închis decât ai lui Hunter. Părul ei blond spălăcit era tuns scurt, într-un stil lejer. Tatăl lui vitreg, cu o frunte lată, subliniată şi mai mult de un început de chelie, ochi căprui, care zâmbeau uşor spre cameră. Nimic remarcabil la niciunul dintre ei. Oare aveau idee în ce se băgase fiul lor?

Am căutat mai departe, dar nu am găsit mare lucru. O

referire la un meci de fotbal de copii ici, o listare sub numele Societăţii Naţionale de Onoare colo. Nimic care să îmi sară în ochi şi să strige „V.O.!” Indiferent care erau răspunsurile, nu aveam să le găsesc acolo. M-am gândit să aştept ca Grady să îmi ofere mai multe informaţii, dar pe el nu îl verificasem. Iar după cele descoperite la maşină îmi venea greu să cred că îmi era cineva cu adevărat prieten. Cu cine vorbise Grady la telefon mai devreme? De ce insistase să rămânem peste noapte, în loc să îmi dea informaţia şi să plecăm? Era la fel de viclean şi intrigant ca Hunter? Nu mă îndoiam că răspunsurile pe care le căutam erau în spatele reţelei securizate, GrSecureNet.

Încă o dată, m-am deschis către energia care pâlpâia în jurul meu şi am căutat o cale alunecoasă, mai puţin solidă, care să mă ducă spre reţeaua ascunsă. Şi am găsit. Dar… M-am lovit de o uşă imaginară. Acces nepermis, mi-a comunicat reţeaua. *Verifică utilizator?* Of, nu. Comanda a ieşit din mine repede.

Dispozitiv de neutralizare închis.

Acel sunet cunoscut. Înfundat la început, apoi crescând în volum; ca un val care se sparge de ţărm. Un val care se dezlănţuie. Apoi, bariera care mă ţinea afară a cedat şi o uşă s-a deschis.

GrSecureNet: acces permis.

Un val de entuziasm mi-a trecut pe sub piele. Grady nu putea să mă ţină la distanţă. Nimeni nu putea.

Am mers pe urmele lui, ca şi cum aş fi urmat nişte fire până la ghemele lor. Urmele m-au condus la mici cutii verzi care pluteau în aer.

Fişiere.

Le-am schimbat poziţiile, încercând să-mi dau seama de unde ar fi mai bine să încep.

Recent descărcate – Confidenţial.

Părea la fel de bun ca altele.

Deschide fişier.

Acces restricţionat: informaţii secrete.

Încă înainte să încerc comanda obişnuită, mi-am dat seama că ceva era diferit acolo. Era mai protejat.

Dispozitiv de neutralizare?

Posibil intrus. Introdu parola sau blocarea sistemului va începe în 5, 4…

La naiba! Parolă? Nu aveam nicio parolă. Dacă aş fi avut suficient timp, probabil că aş fi găsit-o, dar nu în…

3…

Trei secunde!

Din disperare, am mai încercat o dată.

Dispozitiv de neutralizare! Permite accesul utilizatorului!

Comandă ilegală. Blocarea sistemului începe acum.

Parcă în capul meu fusese apăsat un întrerupător care reduce lumina. Fluxul verde sclipitor s-a estompat, iar în clipa următoare a dispărut. În urma lui a rămas un ecou, un vid unde cu câteva momente în urmă fusese viaţă.

La naiba.

O clipă mai târziu, o sclipire a umplut vidul, iar luminile s-au aranjat în cuvinte.

Bună încercare, dar fără succes. Nu te îngrijora, am sus fişierele de care ai nevoie.

Grady. Şocul m-a făcut să sar în picioare şi m-am dat înapoi. Ce… Cum…

Vii?

Am ezitat doar o fracţiune de secundă.

Da.

Scârţ.

Capul meu s-a întors rapid spre uşă. Fusesem atât de absorbită de căutare, atât de cufundată în locuri inaccesibile, încât nu fusesem atentă la ce se întâmpla în jur.

— Bunicule? Bunicule, trebuie să îţi arăt ceva…

Ashleigh a apărut în uşă, încă îmbrăcată cu blugii tăiaţi şi cu tricoul de mai devreme, ţinând în mână telefonul. A înlemnit când m-a văzut venind spre ea.

— Unde e Buni?

A întins braţul să îmi blocheze calea, iar eu m-am oprit în ultima clipă ca să evit ciocnirea cu ea. Niciun zâmbet; gura ei era o linie subţire, în timp ce îmi studia faţa.

— Destul de bine, dar au greşit bărbia. Totuşi, am ştiut că

eşti tu.

Mi-am potolit respiraţia.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am zis, cu o voce calmă, şi am strâns din sprâncene, în semn de confuzie. Ce bărbie?

— Am făcut o căutare, când ţi-a scăpat că ştiai că Buni a lucrat pentru guvern. Am făcut o poză cu telefonul şi am încărcat-o, apoi am dat de portretul poliţiei. Dacă nu eşti tu, poţi să le explici poliţiştilor de ce arată exact ca tine.

Am făcut un pas în faţă.

— Uite ce e, nu e ceea ce crezi, am zis repede. Nu am făcut nimic. Jur, nu am de gând să fac rău nimănui. Doar lasă-mă să plec şi o să dispărem de aici. Nu o să vă mai deranjăm. Întreabă-l pe bunicul tău, el o cunoştea pe mama!

— Da, sigur.

Am încercat să trec pe sub braţul ei, dar piciorul ei s-a întins şi m-a nimerit în stomac. Am căzut în fund, dar covorul gri a absorbit sunetul căderii mele.

— Nu pleci nicăieri. Poliţiştii sunt pe drum, vor fi aici în curând.

Poliţişti.

M-am împins tare pe palme şi am sărit în picioare, cu o singură mişcare, fără efort. Ashleigh încă era în uşă, iar corpul ei s-a aplecat în poziţie de apărare, dar tot ce vedeam era un obstacol în calea scăpării mele. Nu aveam de gând să-i las pe poliţişti să mă găsească. Aveam să scap, cu orice preţ.

Ameninţare umană detectată.

Acţionez?

Da.

Am fandat spre stânga, apoi am ţâşnit spre dreapta, în timp ce ea era încă pe la jumătatea saltului. Şi-a recăpătat echilibrul la timp să lovească cu mâna dreaptă, dar prevăzusem asta.

Blochează atacul ţintei cu braţul stâng.

Roteşte-te spre ţintă, iniţiază blocajul.

M-am rotit şi am ajuns în spatele ei, apoi am vrut să-mi pun braţul în jurul gâtului său, dar am ezitat. Ea nu era

inamicul meu, era doar o fată care încerca să-şi apere bunicul.

Iniţiază blocajul.

Blochează…

Prea târziu. Cotul ei m-a pocnit în faţă. Am lovit marginea tocului uşii, înainte să mă rostogolesc pe hol. În timp ce îmi recăpătăm echilibrul, blestemându-mi ezitarea, ea a luat un scaun şi l-a ridicat.

Obstacol, 20 centimetri până la impact. Blochează.

De data asta, am fost pregătită. Când spătarul scaunului a zburat spre mine, l-am apucat cu mâna dreaptă, oprind mişcarea cu uşurinţă, în timp ce mă cuprindea furia. Am văzut cum ochii lui Ashleigh se fac mari, am auzit icnetul ei. Am simţit cum lemnul se rupe în mâna mea, care se strângea tot mai tare. Bucăţile au căzut pe podea, ca un rumeguş, iar ea s-a dat înapoi, ca un crab.

— Ce eşti? a şoptit, cu privirea lipită de scaunul rupt.

Expresia ei îngrozită spunea tot.

Ciudată.

Asta a declanşat o teamă în mine, dar am alungat-o, lăsând furia să-i ia locul. Când piciorul ei a lovit, l-am prins. I-am răsucit glezna. A căzut, iar corpul i s-a răsucit în aer, înainte să lovească podeaua din lemn, cu o bufnitură.

Ţinta: doborâtă.

În depărtare s-a auzit o sirenă. Nu mai aveam timp de joacă.

Am lăsat-o să se ridice în genunchi, gemând, dar umerii ei încordaţi şi privirea îngustată îmi spuneau că era încă furioasă. De data asta, n-am ezitat. Când s-a ridicat în picioare, am prins-o de braţ şi am răsucit-o. Mi-am pus braţul în jurul gâtului ei, l-am folosit pe celălalt să o ţin şi i-am împins capul în jos, până când am simţit că trupul i se înmoaie şi am şoptit:

— Îmi pare rău.

Când trupul a alunecat pe jos, iar lumina roşie a clipit – *Ţintă: imobilizată* –, am încercat să mă consolez cu gândul că efectele erau doar temporare. Când avea să-şi recapete cunoştinţa, avea să fie bine. Acum, trebuia să mă duc sus,

să pun mâna pe dosarele de la Grady şi să îl iau pe Hunter, înainte să sosească poliţia. Mă pregătisem să îl las să plece, dar, date fiind circumstanţele, trebuia să îl iau cu mine, iar asta mă durea de mii de ori mai rău. Puteam să mă folosesc de el. Cel puţin trebuia să aflu ce ştia.

De deasupra s-au auzit bufnituri.

— Ashleigh? a strigat Grady din dormitor. Totul e în regulă?

Nu mai aveam timp. Am sărit peste ea şi am gonit pe scări, când Grady a ieşit brusc din camera lui. Părul lui scurt era răvăşit, pijamalele în dungi erau şifonate. Avea o armă.

— Ce naiba se întâmplă? Unde e Ashleigh?

A îndreptat arma spre mine, dar nu asta mi-a tăiat respiraţia, ci bucata de plastic pe care o ţinea în mâna stângă. Am făcut zoom pe acel obiect. Un card SIM. Sirena se auzea încă departe – prea departe ca Grady să o audă cu urechile lui de om –, dar ştiam că se apropiau.

— Ăla e pentru mine? am întrebat şi am arătat spre card.

A ridicat capul, cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor furioşi. A lăsat arma jos.

— Am dat peste ceva când l-am scos din computer. Un fel de alarmă, care n-ar fi trebuit să fie acolo.

— De ce ar...

— Fişierele sunt codate. Nu au ce face cu ele dacă nu le pot decoda.

Cine mai ştia de fişiere şi pusese alarma? V.O.? Sau Holland? În punctul acela, nu ştiam dacă mai conta. Tot ce ştiam era că trebuia să plec de acolo.

— Uite, ia-l, a zis Grady. Eu nu pot intra în fişiere, dar ştiu că tu poţi.

Ştiu că tu poţi.

Încet, mi-am ridicat privirea de pe bucăţica de plastic şi metal spre faţa lui, la timp să văd cum aprobă scurt din cap. Ştia. Ştia ce eram. Îi era frică, dar oricum mă ajuta.

— Înainte să uit, Nicole a vrut să îţi spun că răspunsul e mereu aproape de inima ta.

Înainte să pot procesa ce spusese, un geamăt slab s-a auzit de jos. M-am apropiat de Grady. Suficient de mult să

simt un iz de pastă de dinţi cu scorţişoară şi să îi văd nările tresărind. Nu aveam timp să-i explic. Mâna mea s-a întins şi a luat cardul, înainte să mă oprească, în timp ce se uita într-o parte, spre scări.

— Ashleigh? a şoptit.

Apoi, privirea i s-a îngustat şi a ridicat arma.

— Ştii că nu mă poate răni, am zis, apoi mi-am înjurat limba impulsivă.

El şi-a dat seama aproape la fel de repede ca mine şi a ţâşnit spre uşa camerei de oaspeţi. Pentru o clipă, picioarele mele au rămas pe loc, o voce logică insistând că asta mi-ar fi putut rezolva una dintre probleme. Dacă Hunter ar fi fost mort, n-ar mai fi putut vorbi.

Nu.

Emoţiile mele au respins vocea şi s-au dezlănţuit, eliberându-mi picioarele să fugă după el. L-am apucat de gulerul pijamalei, când el a ajuns la clanţa uşii. S-a întors când l-am tras înapoi, iar uşa s-a trântit. S-a zbătut, surprinzător de puternic. Mâna cu arma s-a îndreptat spre mine. Mi-am împins mâna înainte, iar pe a lui am împins-o în sus, spre tavan. S-a auzit o împuşcătură.

Răsuceşte mâna cu arma ca să slăbeşti strânsoarea.

Genunchiul stâng spre abdomen.

De data asta, nu am ezitat deloc. O clipă mai târziu, l-am dezarmat şi l-am pus la podea, chircit de durere. Am simţit cum vina se umflă în pieptul meu, ca un balon plin cu aer murdar, dar am alungat-o şi am alergat spre camera mea. Hunter era încă întins pe pat, cu căştile pe urechi. Nu auzise absolut nimic.

Când i-am văzut faţa nemişcată, o aşchie de îndoială mi-a fisurat certitudinea. Un agent V.O. chiar ar dormi într-un astfel de moment? Apoi mi-am amintit de toate coincidenţele, iar convingerea mea a fost din nou intactă. Nu aveam timp pentru asta în clipa aceea, nu cu alarma trasă de Grady. Trebuia să plecăm imediat. Mi-am pus arma la talie – cine ştie când urma să am nevoie de ea? – şi i-am luat căştile din urechi.

— Plecăm! Viaţă sau moarte! am adăugat, când am

văzut că nu se grăbea.

— Ce? Eşti…

Dar expresia de pe faţa mea l-a întrerupt. A sărit în picioare. Desculţ – pantofii lui erau în rucsac – s-a împleticit după mine.

— Credeam că rămânem peste noapte.

— Schimbare de planuri. O să-ţi explic mai târziu, dar acum trebuie să plecăm.

Am vrut să cred că era o dovadă a încrederii lui în mine, dar era mai degrabă dovada vinovăţiei faptul că m-a urmat fără o vorbă. Cel puţin până am ajuns în capul scărilor, unde Grady era încă chircit pe jos.

— Iisuse, Mila, ce se în…

— Îmi pare rău, domnule Grady, i-am strigat, trecând repede pe lângă el. Pe cuvânt că Ashleigh va fi bine. Hunter, o să fie bine şi nu pot să te aştept, am adăugat şi l-am smucit de braţ, când el s-a oprit să verifice starea lui Grady. În maşină. Acum.

Cu o faţă perplexă, Hunter s-a întors dinspre Grady şi a pornit după mine. Eram sigură că unui tip oarecare toată povestea i s-ar fi părut un dezastru. Grady doborât la etaj, Ashleigh chinuindu-se să se ridice în picioare, la parter. Să fii luat pe sus din pat şi scos pe uşă în toiul nopţii, fără vreun avertisment. Dar Hunter nu era un tip oarecare.

Era doar un mincinos incredibil de bun.

Am coborât scările în goană, trecând pe lângă Ashleigh-cea-doborâtă:

— Bunicul tău are nevoie de ajutor.

Hunter m-a urmat, dar în tăcerea lui jur că am simţit privirea acuzatoare sfredelindu-mi ceafa. Am ieşit în goană pe uşa din faţă şi, brusc, ţipătul sirenei s-a auzit foarte tare. Erau aproape.

— Fugim de poliţie? a şoptit Hunter, în cele din urmă, în timp ce încerca să ţină pasul cu mine.

Am gonit de-a lungul potecii din cărămizi, apoi pe aleea din beton, cu vântul nocturn rece lovindu-ne peste feţe. Spre deosebire de noaptea trecută, cerul întunecat din acea seară era luminat de ceea ce păreau să fie mii de stele, ale

căror sclipiri ne luminau vesel, astfel că oricine putea să ne vadă.

— Nu mai fac niciun pas până nu îmi răspunzi, a strigat el.

Mi-am întins gâtul şi am văzut că se oprise, cu mâinile pe coapse, gâfâind. Brusc, furioasă pe vicleşugul lui, m-am răsucit, gata să îmi descarc toată furia. Era o scursură. De cea mai joasă speţă. Mai rău decât Holland, care cel puţin nu-mi spusese dulci nimicuri când încercase să mă înjunghie în inimă. Nu, Holland mă privise drept în ochi şi mă lăsase să văd că urma să curgă sânge. În timp ce Hunter… Hunter avea de gând să-mi vâre cuţitul între umeri cu o mână, în timp ce cu cealaltă avea să pretindă că mă ţinea aproape de dragă ce-i eram. Dar nu puteam doar să mă arunc asupra lui. Trebuia să mă port ca înainte. De parcă n-aş fi avut habar că făcea parte din V.O. Trebuia să îl bat la propriul joc. Am săpat în minte după o scuză.

Gândeşte, Mila! Ce i-ai fi spus înainte să îi afli adevărata faţă?

Simplu. Mila dinainte de trădare s-ar fi ţinut cât mai aproape de adevăr. Iar în clipa aceea avea chiar mai puţine motive să se îndepărteze de el. Deja ştia totul.

— Uite ce e, va trebui să ai încredere în mine. Au făcut o greşeală şi cred că eu sunt altcineva. O fată căutată de poliţie. Aş putea să le explic poliţiştilor, dar suntem minori, călătorim fără însoţitori, a trebuit să mă apăr. Vrei să fii dus la secţie?

— Dacă vreau…

Vocea lui s-a stins, buzele i s-au întredeschis nevenindu-i să creadă, ochii lui au trecut peste faţa mea, de parcă încerca să identifice un necunoscut. Dinspre sud, am auzit altă sirenă, iar ţipătul ei s-a alăturat celeilalte. Nu puteam să aştept, dar nici să îl las pe Hunter. Trebuia să vină cu mine. Chiar dacă trebuia să îl târăsc. Făcusem un pas spre el, să îl apuc, când s-a ridicat şi a luat-o la fugă.

— Când ajungem în maşină, vreau să ştiu exact ce naiba se întâmplă aici.

Da, şi eu. Vreau să ştiu cine eşti de fapt şi de ce eşti cu

mine.

Am ordonat porţii să se deschidă când încă eram departe de ea. Ne-am strecurat prin deschizătură şi am alergat spre maşină.

Sirenele erau foarte aproape.

Am sărit pe locul şoferului şi am aruncat bagajele în spate. Nici măcar nu am aşteptat ca el să închidă uşa înainte să pornesc. Eram sigură că cea mai apropiată sirenă se auzea dinspre nord, aşa că am călcat acceleraţia şi m-am îndreptat în sens opus. Frica făcea ca inima să îmi galopeze. Dacă dădeam peste ei şi se sinchiseau să arunce o privire înăuntru… Nu puteam permite să se întâmple asta.

Şi tot timpul am fost foarte conştientă de GPS. Clipind ca o bombă amorsată, sub picioarele mele, amintindu-mi că atâta vreme cât îl aveam pe Hunter cu mine V.O. îmi va urmări fiecare mişcare. Am călcat acceleraţia, iar maşina a ţâşnit înainte. Hunter n-a zis nimic, dar mâna lui se ţinea de mânerul din tavan, atât de strâns, încât i se albiseră încheieturile. Am reuşit să ajung la două străzi distanţă, când am auzit sirena după colţ. Am oprit luminile şi am intrat pe o alee pustie din dreapta mea. Am oprit motorul şi m-am lăsat în jos în scaun.

— Jos, am şoptit, iar Hunter m-a ascultat.

Prin geam, luminile albastre şi roşii au clipit mişcându-se repede. Când au dispărut, am tras cu ochiul şi am văzut farurile estompându-se. Am repornit maşina şi, o clipă mai târziu, dădeam cu spatele, să ieşim pe drumul principal.

Între timp, cardul mă apăsa pe coapsă, prin blugi. Probabil, o amintire a faptului că nimic nu rămânea nepedepsit. Mi-am strâns mâna pe el. Speram ca orice era acolo să ne ofere un indiciu despre direcţia în care să merg mai departe, pentru că altfel… eram pierdută. Singură pe lume, fără un scop.

Hunter s-a foit, s-a tras cât mai departe de mine şi şi-a aranjat părul rebel, iar inima mea de android a sunat a gol. Singură într-o lume în care, indiferent cât de mult aş fi încercat, speranţa dispărea. Mi-am atins buzunarul încă o dată. Şi dacă fişierele erau un fel de capcană? Ei bine,

atunci… atunci eram ca moartă. Deşi unii ar spune că nici nu fusesem vreodată vie.

8

Ne-am îndepărtat cu viteză de casa lui Grady. Fiecare maşină pe lângă care treceam era o posibilă ameninţare; fiecare trecător, un posibil soldat care voia să pună mâna pe noi. Cerul nopţii se întindea deasupra, prea festiv, cu parada lui de stele. Cel puţin, de data asta, mi-am amintit să folosesc farurile. Hunter a rămas tăcut, privind decorul de lumini, de parcă ar fi fost uşor catatonic. Se prefăcea şocat, deşteaptă mişcare. Ce fel de om nu ar fi fost şocat, după ce ar fi fost luat pe sus din pat, de iubita lui, să fugă de poliţie? Genul care lucra pentru un grup secret. Am aruncat o privire scurtă spre silueta lui înaltă tolănită pe scaunul de lângă mine, cu părul lui ciufulit lipit de geam. Nu părea prefăcut. Arăta ca un băiat normal – minunat, dar normal.

Dar şi eu arătam ca o fată normală, deci asta nu însemna chiar nimic. A rămas nemişcat, cu excepţia mâinii stângi, care se strângea şi se desfăcea în poală. Tăcerea s-a întins între noi şi a făcut ca interiorul maşinii să devină apăsător, din cauza încordării. După alte câteva zeci de mile, s-a întors spre mine. Fără zâmbetul său obişnuit. Fără urmă din tandreţea pe care o zărisem în privirea lui înainte. Doar o încordare incredibilă, care îi umplea fruntea de riduri şi îi trăgea în jos colţurile gurii. Şi îl făcea să strângă pumnii.

Nu ştiam la ce fel de minciuni să mă aştept, astfel că m-am îmbărbătat.

— Ai lovit un om în vârstă, care ne-a hrănit şi ne-a oferit un pat. Fugim de poliţie, probabil, acuzaţi de vreo infracţiune. Ce naiba se întâmplă?

Atitudinea lui, tonul lui, reuşise să mimeze perfect partea cu eu-sunt-victima. Îndoiala s-a ivit din nou, dar furia a întrecut-o, acoperind-o cu o ceaţă întunecată. Mincinos. Mincinos frumos, înşelător, cuceritor.

Am înghiţit o dată, de două ori şi mi-am îmblânzit furia.

— Ţi-am spus. Ashleigh credea că mi-a văzut poza într-o ştire şi a sunat poliţia.

— Şi? a întrebat pe un ton tot mai nervos.

— Şi ce?

A deschis gura, cu ochii incredibil de mari.

— Iisuse, Mila, faci mişto de mine? Poza. Era a ta?

Am tresărit. Dacă se prefăcea, era al naibii de bun. Mimase perfect reacţiile unui tip obişnuit, într-o astfel de situaţie. Panicat, şi furios, şi, da, speriat, toate la un loc. Sigur că mimase perfect. Dar de ce? Ce voiau? De ce tot acest truc elaborat? Mi-au venit în minte două posibile motive. Unu, voiau ca eu să îi conduc la informaţiile pe care le aveam în buzunar. Doi, făceau un studiu complex, foarte detaliat. Îl puneau pe Hunter să observe ce mă făcea să reacţionez, care erau exact funcţiile mele de android. Practic, cam ca un experiment de-al lui Holland. Testarea capacităţilor de android la emoţiile umane, înainte să le folosească pentru scopurile lor bolnave.

— Semănam foarte mult, am încercat eu, cuvintele ieşindu-mi greu printre dinţii încleştaţi.

— Deci nu erai tu.

S-a aplecat spre mine şi m-am simţit asaltată de emoţii contradictorii. Să mă retrag din apropierea lui sau să cedez pornirii de a mă apleca şi eu spre el. Am rămas neclintită, ignorându-le pe amândouă.

— Dacă nu erai tu, de ce ai fugit?

Am dat din umeri, cu un gest neajutorat. Cel puţin aşa speram.

— Am fugit pentru că sunt speriată, Hunter! Există o poză a unei fete care seamănă cu mine şi e căutată pentru crimă. Crezi că poliţiştii ar crede ce le spun? Am şaisprezece ani, din punctul lor de vedere sunt o fugară! Dacă pun mâna pe mine, o să iasă o nebunie, nu e nimeni care să mă scoată şi s-ar termina cu căutarea tatălui meu, am zis, cuvintele ieşind din gura mea tot mai repede.

El nu era singurul care putea să joace teatru.

Am tras aer în piept cu un aer teatral, apoi am zis:

— Ştiu, probabil că am greşit, dar m-am panicat. Îmi pare rău că eşti prins la mijloc în asta. M-am temut că, dacă rămâi în urmă, te vor aresta.

M-am forţat să îi ating braţul, gata să înfrunt dezgustul contactului. În schimb, fiorii mi s-au întins rapid pe sub piele. Chiar şi în clipa aceea.

Dacă ar fi fost şi ei o prefăcătorie.

— Bine, a zis încet şi şi-a frecat tâmpla cu două degete. Dar Grady şi Ashleigh? Cum i-ai doborât?

Doamne. Nu avea de gând să înceteze cu întrebările?

— Mama s-a gândit că e bine să învăţ autoapărare, în caz de nevoie. Şi ei au fost cei care au sărit la mine primii.

Nu am mai spus că, de fapt, eu l-am apărat pe el de Grady, pentru că nici măcar în momentul acela nu găseam o explicaţie logică pentru că făcusem asta. Gândul unui glonţ care ar fi intrat în inima lui Hunter m-a făcut să simt cum propria-mi inimă se sfărâmă din nou. *Proasto. Lui nu-i pasă de tine deloc.*

După cum se dovedise, asta nu conta. În ciuda furiei pe care abia mi-o stăpâneam, în ciuda durerii pe care o simţeam de câte ori îmi imaginam GPS-ul ascuns sub roată, inima mea refuza să cedeze. Dar cel puţin ştiam că era mai bine să nu am încredere în ea. Era doar vina mea că nu observasem că nu eram singura care putea să mintă.

Sprânceana lui s-a ridicat.

— Ei au sărit la tine primii.

— Da.

L-am văzut cum scutură din cap şi mişcă din buze fără să rostească o vorbă, de parcă tot nu reuşea să înţeleagă.

— Bine, a zis în cele din urmă. Am crezut că iese ceva cu bătrânul. Adică, cine îşi apără florile? Dar Ashleigh…

— Ea credea că o să pună mâna pe o recompensă uriaşă.

— Deci prietenia lor, interesul lor pentru noi a fost doar o minciună… să obţină ceva.

— Exact.

— Aş vrea să fi ţipat sau să fi făcut ceva, să vin să te ajut.

Îmi credea minciunile, voia să mă susţină. De ce mă simţeam vinovată? Şi el minţea, pretinzând că nu ştia ce se întâmplă.

— Totul s-a petrecut prea repede.

Ameninţare detectată: 2,8 mile.

Mâinile mi s-au încleştat pe volan.

Elicopter militar UH-1N. Se îndreaptă spre sud-est.

Vederea mea 3D a preluat controlul şi mi-a arătat un vehicul mare, alb cu roşu şi dungi albastre pe o parte.

Înarmat.

Holland, el trebuia să fie. Se îndrepta direct spre casa lui Grady.

Am apăsat un pic acceleraţia, rugându-mă să fi pus suficientă distanţă între noi şi casa lui Grady, să evit detectarea şi ca Holland să ţină oarecum sub pază detaliile evadării mele, să îşi salveze imaginea. Dar aveam nevoie de informaţia pe care Grady mi-o dăduse şi aveam nevoie de ea repede. În scurt timp, aveam să fiu înconjurată de duşmani şi fără ajutorul mamei mă învârteam în beznă.

Mi s-a pus un nod în gât, blocându-mi căile respiratorii, şi până să îl înghit mi s-a părut un efort uriaş. Mama. În clipa aceea îi simţeam lipsa mai mult ca niciodată.

Căscatul lui Hunter mi-a atras atenţia. S-a foit şi şi-a schimbat poziţia, să stea mai confortabil cu picioarele.

— Poate că ar trebui să găsim un loc unde să stăm peste noapte, trebuie să fii obosită.

Suspiciunea a apărut din nou, mi-a umplut mintea, ca un nor toxic.

— Sunt bine.

Nu aveam de gând să mă opresc după cum avea el chef şi să cad într-o capcană. Am menţinut viteza la limită, respectând toate regulile de circulaţie şi mi-am îndesat pe cap cipilica pe care o aveam sub scaun. Peisajul nu îmi mai părea atrăgător. Orice urmă de plăcere dispăruse. Datoria era cea care mă făcea să merg înainte. Cu cât rezolvam mai repede acel puzzle, cu atât mai repede puteam să dispar. Să îi las în urmă pe Holland, V.O. şi pe Hunter.

După ce a mai trecut o oră fără ca elicopterul să se întoarcă şi fără să zăresc vreun poliţist, am tras maşina pe un petic de iarbă de lângă drum, în faţa unui pâlc de copaci. Nu văzusem nimic pe parcursul a mai multe mile, dar nu puteam, pur şi simplu, să îmi vâr cardul în încheietură, cu Hunter de faţă. Pentru o clipă, mi-am

imaginat faţa lui îngrozită, aceeaşi groază pe care am simţit-o şi eu când mama îmi arătase prima dată natura neobişnuită a încheieturii mele. Apoi am alungat gândul acela ridicol. Probabil că el ar vrea să ştie mai mult. Să cunoască fiecare funcţie a mea, să poată raporta.

— De ce ne oprim?

Acestea au fost primele cuvinte rostite de el în ultimele treizeci de minute. De când vorbisem ultima dată, fusese distant.

— Trebuie să… ştii tu, am zis şi am fluturat câteva şerveţele mototolite în mână.

În ciuda a tot, obrajii mei s-au înroşit. Dar aveam nevoie de ceva care să îmi asigure intimitatea şi nu aveam altă idee.

— Ah, a zis, iar expresia lui încordată a dispărut, în sfârşit, când buzele i s-au relaxat. Ai grijă la iedera otrăvitoare.

— Te rog.

Cu obrajii şi mai înroşiţi – pe bune, jenă fabricată? Nu te mai da mare! Am sărit din maşină şi am alergat în spate, spre copaci. Picioarele mi s-au împiedicat în ierburi agăţătoare şi în iederă, dar am continuat să îmi croiesc o cale departe de drum. În cele din urmă, mulţumită că nu puteam fi văzută din maşină, m-am ghemuit în spatele celui mai mare copac. Printre crengi, încă vedeam maşina, dar aceea era cea mai bună acoperire pe care o aveam.

Vedere nocturnă: activată.

Copacii s-au luminat de la acea lucire roşiatică, ajutându-mă să văd. Hunter nu avea acel avantaj. Plus că eu puteam să îl văd, dacă încerca să mă urmărească, aşa că eram destul de în siguranţă acolo. Am băgat mâna în buzunar, am scos cardul, am închis ochii pentru o clipă şi l-am strâns în pumn. Emoţiile mi se zbăteau în stomac, ducând un război care s-a soldat cu o senzaţie ciudată, tensionată, astfel că abia puteam să stau nemişcată. Acolo, în mâna mea, era poate singura cale rămasă pentru a descoperi adevărul. Dacă nu era ce trebuia, drumul acela se putea înfunda pentru totdeauna. Doar dacă nu voiam să risc să

mă furişez din nou la sediul lui Holland, să văd ce puteam să găsesc.

M-a trecut un fior, apoi am deschis ochii şi mi-am spus că trebuie să îi dau drumul. Am separat pielea de pe interiorul încheieturii şi am văzut micul slot. Un dreptunghi perfect, gata ca cineva să introducă în el un card ca al meu. Am aşteptat să apară vechea senzaţie de repulsie. M-am pregătit, cu picioarele înfipte în pământ, cu spatele încordat. Dar nu am simţit mai mult decât un mic spasm. Mai mult un fel de melancolie pentru întâmplările care veneau şi plecau şi nu-mi mai aparţineau. În schimb, prin trup am simţit un fel de entuziasm, iar încheietura mea a vibrat de nerăbdare. De parcă m-ar fi încurajat să introduc cardul. *Acum.* Nu mă mai păcăleam că aş fi putut fi o fată normală. Vremurile acelea trecuseră.

Mi-am ţinut mâna nemişcată, de data asta, refuzând să îmi mut privirea dinspre crestătura întunecată din braţul meu, cea care n-ar fi trebuit să existe. Cu degete tremurânde, am introdus cardul în golul care aştepta, sperând că, în sfârşit, ceea ce mama îmi ascunsese va începe să se ivească. Aşteptarea îmi înfiora încheietura, în timp ce priveam cum cardul intră în fantă.

Mai întâi, căldură. Apoi, cunoscutul bâzâit de electricitate care mi-a urcat prin braţ, tot mai sus. Mi-am pus cealaltă palmă pe copac, pregătindu-mă pentru valul copleşitor de informaţie, cum se mai întâmplase, când aproape că mă pusese în genunchi. Dar nu s-a mai întâmplat. De data asta, mintea mea era pregătită pentru energia care mi-a trecut prin cap, deschisă să primească şirurile de date. Şi nu doar asta, ci cu cât intra mai multă informaţie, cu atât îmi simţeam corpul mai energizat. De parcă celulele mele foloseau informaţiile ca sursă de energie.

Mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am întins braţele, am zărit stelele lucind şi, brusc, nu le-am mai simţit la fel de depărtate ca altădată. Am acceptat euforia, aşteptând ca mulţimea de date iligibile să se transforme într-un limbaj cunoscut. La fel ca energia care transforma metalul în aur.

Scanare de viruşi finalizată.

Copiere date.

Scanare metadate.

Un val de informaţii, ca o apă care umple o albie secată. Apoi, fişiere. Multe, multe fişiere. M-am uitat la cel mai apropiat, la pătratul ce clipea ca un far într-o mare haotică.

Deschide fişier.

Simbolurile au năvălit din pătrat şi m-am oprit, aşteptând ca frenetica activitate să încetinească, zumzetul să înceteze, odată ce simbolurile aveau să se rearanjeze. Pulsau, se mişcau şi se amestecau, ca nişte hieroglife sclipitoare. Se aranjau în noi şiruri, luau noi forme. Absolut toate erau de necitit. M-am încruntat, aşteptând să se mişte din nou. Dar nu au făcut-o. Informaţiile refuzau să se clintească şi rămâneau ferme în acea formă iligibilă. De ce s-ar fi chinuit mama atâta să mă conducă la un fişier plin de nonsensuri?

Dispozitiv de decriptare: respins.

Cuvintele au clipit în capul meu, oferindu-mi răspunsul. Criptate. Corect. Fişierele pe care mi le lăsase mama erau criptate. Golul din stomacul meu dispăruse. Dacă ea criptase fişierele, însemna că eu posedam abilitatea de a le deschide. Trebuia doar să îmi dau seama cum. M-am concentrat pe primul fişier. Mai spărsesem coduri, categoric, puteam să o fac din nou.

Dispozitiv de decriptare.

Am aşteptat şi… nimic.

Degetele mele s-au curbat pe scoarţa aspră a copacului, am tras aer în piept şi am mai încercat o dată. Degeaba. Nici măcar un clic slab sau cea mai mică urmă că ar funcţiona. Şirurile de date s-au învârtit, dar numai pentru a lua o altă formă fără sens.

Criptare necunoscută.

Ce însemna? De ce mi-ar fi dat mama fişiere pe care nu puteam să le decodez? Le încurcase cumva? Folosise un sistem de criptare care era prea nou ca eu să îl pot decripta? Mi-am închipuit-o pe mama, degetele ei lungi şi agile, graţia ei sub presiune, iar răspunsul a fost clar. Nu le încurcase. Cumva, undeva, aveam abilitatea de a deschide

fişierele. Trebuia să mai încerc. Am simţit cum neliniştea îmi radiază din stomac, dar nu i-am dat voie să crească. Trebuia să abordez lucrurile logic. Poate că nu începusem de unde trebuie.

Am dat la o parte primul fişier şi mi-am îndreptat atenţia spre o altă iconiţă care clipea. Dar de câte ori încercam să o decodific îşi schimba forma în ceva inconsistent, înainte să apară din nou, într-o altă parte a capului meu.

Cod de criptare: necunoscut.

Fiecare încercare s-a soldat cu acelaşi rezultat. În clipa în care credeam că am prins codul, se răsucea, prea alunecos să îl menţin suficient timp. Mâinile mi s-au încleştat mai tare şi am simţit scoarţa cum se sfărâmă sub degetele mele, ca nişte frunze uscate. Mă dusesem până acolo doar ca să dau de un drum înfundat. Ce trebuia să fac?

Metodic, am reluat procesul, din nou şi din nou, o amorţeală tot mai mare înăbuşindu-mi ultimul dram de speranţă. Nimic. Nimic. Nimic. Ce greşeam? Ce era atât de greu? Iar dacă mama voise ca eu să le deschid de ce nu îmi lăsase un indiciu?

Un indiciu.

Brusc, vocea lui Grady mi-a răsunat în cap. *„Nicole a vrut să îţi spun că răspunsul e mereu aproape de inima ta.*”

Oare acela să fie indiciul? Dacă era aşa, ce însemna? Se referea la vreo informaţie pe care o posedam undeva adânc, informaţie pe care o ţineam aproape de inimă? Cum ar fi faptul că eram umană? Că mama mă iubea? Am cântărit scurt ideile acelea, înainte să le resping. Ambele păreau un pic prea siropoase pentru ea. M-am îndreptat, când mi-a venit o altă idee. Poate că s-a referit la asta literal, ca la un alt slot sau mecanism ascuns, undeva aproape de inimă? Degetele mele au zburat sub tricou, pipăind pielea, pieptul, peste tot prin zona aceea. După câteva minute, au ieşit, învinse. M-am lovit cu capul de copac.

— La naiba!

Trebuia să fie ceva acolo. Renunţasem prea repede. Mâinile mele s-au întors să caute mai atent şi, iritată, am

dat la o parte pandantivul lănţişorului. Pandantivul s-a mişcat şi am înţepenit. Degetele mele au atins smaraldul şi l-am prins în palmă. Lănţişorul pe care îl purta mama. Cel pe care îl apărase cu înverşunare cât timp fusese în viaţă. Cel pe care mi-l dăduse înainte ca viaţa să se scurgă din ochii ei.

„… aproape de inima ta…”

Am luat piatra şi am rotit-o atentă, în timp ce o inspectam, atât cu privirea, cât şi cu degetele, analizând fiecare faţetă, după cel mai mic semn că ar fi mai mult decât o simplă bijuterie. Intactă, intactă… stai aşa. Într-un capăt, am simţit o mică urmă de imperfecţiune. Un mic şanţ, atât de subţire, încât aproape mi-a scăpat. Am încercat să-mi potolesc entuziasmul crescând. Putea să nu fie nimic. Doar un defect. Dar, de parcă un păpuşar m-ar fi tras de sfori, mâna mea s-a ridicat şi, fără să ezit, am băgat unghia degetului arătător în şanţul micuţ. Partea de jos a pietrei s-a deschis, lăsând să se vadă o fâşie metalică subţire. În timp ce priveam, ceva s-a declanşat într-un colţ al minţii mele.

O cheie. Pandantivul nu era doar o bijuterie, era o cheie.

Am lăsat instinctele să mă ghideze, am rotit pandantivul până când partea metalică a ajuns spre pielea mea, apoi am apăsat puternic. Chiar în claviculă şi imediat deasupra şirului de date. În clipa în care metalul rece mi-a atins pielea, tot corpul meu a tresărit. Brusc, şirurile de date au pulsat mai luminoase. S-au îngroşat, s-au îngroşat şi au început să clipească: licăriri puternice, pe care le-am simţit din cap până în vârfurile picioarelor. Am rămas complet nemişcată, îngrozită de gândul că orice mişcare ar putea trimite datele din nou undeva unde nu aş fi ajuns la ele, poate pentru totdeauna.

Haide. Haide.

Simbolurile au clipit şi au dispărut. Nu. Nu din nou.

Apoi, ceva extraordinar s-a întâmplat. Şirurile sclipitoare au apărut din nou, trimiţând în toate direcţiile acea bolboroseală de neînţeles. Ca nişte artificii care împrăştie milioane de scântei. În clipa următoare, scânteile s-au

reunit din nou, dar de data asta s-au rearanjat în ceva lizibil.

Criptare: decodificată.

Şi deodată intrasem.

Primul titlu de pe fişier mi-a apărut în faţă.

Programul de protecţie a martorilor FDP

Sub acel titlu rău prevestitor era un singur text.

Nume: Daniel Lusk

Pseudonim: Steven John Jensen

Ultimul domiciliu cunoscut: 2310 Forest Ln, Denver, CO

Noul domiciliu (din august 2012): 2849 S. Highwater, Glen Ellyn, IL 60137

Asta era. Extensia din acel document. Şi probabil că asta mi-a făcut următoarea parte a căutării foarte uşoară. Părea că urma să mă îndrept spre Illinois. Tot acel subterfugiu doar ca să mă ducă la un alt nume. Le-am învârtit pe amândouă în minte, căutând vreo familiaritate. La numele Daniel Lusk, ceva a clipit în amintirea mea. Dar a dispărut prea repede. Nimic în ce îl privea pe Steven Jensen. Nu m-am putut abţine să mă gândesc că era o exagerare, cumva. Dar mama trebuie să fi ştiut ce făcea. Evident, tipul pe care ea voia să îl găsesc era ascuns şi era imperativ să nu fie găsit.

Simţindu-mă un pic dezamăgită, am trecut la următoarea căsuţă.

Deschide fişier.

Acest fişier s-a deschis într-un caleidoscop de culori şi toate s-au risipit prin mintea mea ca praful, înainte să se reunească şi să se rearanjeze în pixeli. O poză, de data asta.

Apoi, bucăţile au format un întreg şi abia am mai putut să gândesc. Pentru că am recunoscut faţa bărbatului din poză. Părul şaten. Ochii care se strângeau un pic atunci când zâmbeau. Tricoul pe care scria Phillies. Întregul meu corp s-

a încordat, iar mâna mi-a zburat spre copac, pentru a-mi susţine picioarele care brusc tremurau.

Îl ştiam pe bărbatul acela. Deşi mi se spusese că nu existase. Îi jelisem moartea, înainte să descopăr cel mai întunecat adevăr şi înainte ca toate amăgirile mele legate de normalitate să îmi fie luate. Înainte să mi se spună că el nici nu fusese tatăl meu, ci doar un implant. O falsă amintire instalată de mama, să mă apere de Holland.

Acum, habar n-aveam unde era adevărul. Pentru că, evident, bărbatul din amintirile mele era real.

De ce, mamă? am întrebat în gând. Doar vântul printre copaci mi-a răspuns. Să îl fi programat ea în mintea mea pentru a-l face mai uşor de găsit, în caz că ajungeam în situaţia în care eram? Cine era? Tot un cercetător? Un prieten? Fost agent CIA ca Grady? Cine era?

Mi-am lăsat mintea să învăluiască poza, să absoarbă fiecare detaliu al trăsăturilor lui şi, în acelaşi timp, amintirea parfumului său programat m-a învăluit. Mosc, şi urme de pin, şi familiaritate. Şi acela era un adevăr ascuns? Aveam să ştiu sigur vreodată? Pentru că, aparent, mama făcuse o treabă foarte bună învăluind adevărul în minciuni şi poate că niciodată nu aveam să descâlcesc acea complicată reţea.

În străfundul minţii mele a clipit al treilea pătrat care aştepta să fie deschis. M-am îndreptat spre el cu precauţie, un pic speriată de ce aş fi putut găsi. Dar să mă ascund în beznă nu mai era o opţiune.

Deschide fişier.

Mişcare. Simboluri dansând prin mintea mea cu picioare imaginare. Informaţia a început să se compună încet, dar înainte să ia forma unui limbaj perceptibil ceva mi-a trosnit prin cap şi, deodată, totul a dispărut. Mă rog, totul cu excepţia unui cuvânt. Sau a unui alt nume.

Sarah.

Capul meu s-a umplut de respiraţia slabă a mamei. *Sarah.* Sunetul respiraţiei mele grele m-a învăluit. Am intrat în fişier, am trecut printr-un canal gol, căutând orice fărâmă de informaţie care putea să îmi fi scăpat. Dar parcă eram

într-un vid. Nici urmă de informaţie nicăieri.

De ce? De ce mi-ar fi dat mama un fişier gol? Apoi, cuvintele roşii au clipit în capul meu, răspunzându-mi la întrebare.

Fişierul Sarah: şters.

Înfrângerea m-a lovit cu pumni reci şi grei. Fişierul nu mai era. Şters de mama, din vreun motiv pe care probabil că nu aveam să îl ştiu vreodată. Mi-am înfipt unghiile în scoarţa aspră. Cu siguranţă, trebuia să existe o cale să ajung la informaţii. Poate că trebuia să mai încerc o dată? Am tras aer în piept, mi-am relaxat mâinile, mintea şi am intrat din nou în acel vid unde fusese fişierul Sarah. Cu siguranţă, o urmă de cod era acolo şi, dacă reuşeam să dau de ea, aş fi putut să ajung din nou la materialul original.

Tot ce simţeam era un gol, un vid alunecos, lipsit de viaţa şi de culoarea care pulsau în şirurile de date. Nimic, nici măcar un impuls. Deşi… stai. O sclipire urmată de un tremur… care s-a transformat în nimic, ca valurile care dispar brusc, într-un iaz plat. Mi-am concentrat toată energia şi m-am cufundat din nou. De data asta, am simţit ceva. Asta era! Aveam să… Pulsaţia unei lumini albe transparente, atât de puternice că m-am dat înapoi. Un sunet ascuţit, ameninţător. Un şoc scurt, dar puternic şi-a croit drum dinspre cap spre mâna mea. Apoi, o arsură în încheietură şi propria-mi voce de robot s-a auzit în capul meu, fără permisiunea mea.

Toate datele: şterse.

Ieşire.

— Mila?

Vocea lui Hunter s-a auzit în spatele meu, în acelaşi timp în care micul dreptunghi a ieşit din încheietura mea. Cealaltă mână a mea a zburat să îl acopere, când am simţit greutatea mâinii lui pe umărul meu.

— Ai plecat de atâta timp, încât am fost îngrijorat. Am sunat, dar nu ai răspuns. Totul e în regulă?

Am ascuns repede cardul în mâna stângă şi am strâns pumnul în jurul lui. Era fierbinte la atingere. Cu cealaltă mână, am închis rapid pandantivul. Frunzele au foşnit sub

picioarele mele, când m-am întors şi am vârât cardul în buzunar. M-am uitat la faţa lui, după vreun semn de recunoaştere sau aviditate, sau chiar teroare, dar tot ce am văzut a fost înclinarea confuză a capului său. Asta şi pupilele lui dilatate, în timp ce încerca să se folosească de puţina lumină pe care o avea la dispoziţie.

Degetele mele au ieşit din buzunar, în timp ce noninima mea şi-a revenit. Desigur. Lumina de la maşina deschisă risipea întunericul doar cât să îmi poată zări silueta, dar nu suficient să observe micul pătrat din plastic şi metal, care îşi croise drum prin pielea mea. Nu, eu eram singura care putea să vadă clar prin beznă şi printre umbre. Dacă aş fi putut să şterg gândul întunecat care îmi dădea târcoale, nevăzut, ca un cancer care îmi mânca şi ultima fărâmă de speranţă.

Nu lăsa V.O. să vadă ce poţi.

— Totul e în regulă.

A strâmbat ciudat din buze, înainte să se întoarcă.

— Atunci, probabil că ar trebui să plecăm.

L-am urmat, în timp ce el a găsit cu stângăcie drumul înapoi spre maşină, împiedicându-se de câteva ori de crengile pe care nu le vedea. O dată, chiar am crezut că o să cadă, aşa că m-am repezit şi l-am prins de braţ.

— Mulţumesc.

S-a oprit, apoi ochii i-au sclipit de amuzament.

— Sper că nu ai atins iedera otrăvitoare cu mâna aia.

— Mă rog, nu este iederă otrăvitoare pe aici, am zis ridicând mâna să îl lovesc în joacă.

M-am oprit înainte să o fac şi, în loc de asta, mi-am dat părul după urechi. Ştiam că trebuia să continui şarada flirtului, dar asta nu însemna că trebuia să mă iau în serios. Faptul că îmi doream ceva foarte mult, nu era suficient ca acel ceva să devină real. Ar fi trebuit să ştiu asta deja. Totuşi, nu puteam să mă mint. Nu puteam să schimb faptul că prima mea reacţie când venise fusese una de fericire. Abia aşteptasem să împart cu el noutăţile, să îi spun că ştiam exact unde mergem. Apoi, realitatea ne copleşise şi îmi risipise nerăbdarea, până când rămăsese doar praful.

— Dacă tu zici, m-a tachinat.

— Haide, avem drum lung până în Saint Louis.

Am continuat să merg spre maşină, fără să mă sinchisesc să mă opresc atunci când i-am auzit respiraţia surprinsă în spatele meu. Îi aruncasem asta intenţionat, să nu îmi poată vedea faţa când îi spuneam o minciună despre planurile noastre de drum. O destinaţie aflată nu la celălalt capăt al lumii, dar suficient de departe să pot ţine secretă destinaţia mea finală. Trebuia să câştig timp, să mă hotărăsc unde să scap de el şi de GPS-ul lui. Şi mai important, cum să scap de el.

Deşi nu-mi era frig, mi-am înfăşurat mâinile în jurul taliei şi a trebuit să alung un tremurat.

— Saint Louis? De când?

M-am îndreptat spre locul şoferului şi mi-am făcut de lucru cu deschiderea uşii.

— De când primul Grady n-a fost, evident, cel care trebuia. Unul dintre vechii prieteni ai mamei locuieşte acolo. Cred că el va şti ceva, să mă ajute să îl localizez pe Grady cel potrivit.

O pauză, timp în care Hunter şi-a urcat trupul înalt pe scaunul din faţă. Mi-am făcut de lucru cu oglinda retrovizoare, în timp ce privirea lui îmi căuta faţa.

— Nu putem să îl sunăm?

Am ridicat din umeri, de parcă nu era mare lucru şi am băgat cheia în contact, în timp ce între noi suspiciunea se întindea ca un perete nevăzut. Sunetul motorului mi-a mai oferit un moment în care să mă stăpânesc.

— Îi va fi mai greu să mă refuze dacă va trebui să mă privească în faţă.

Timp de trei, cinci, zece secunde foarte lungi am auzit doar zumzetul motorului, vibraţiile roţilor pe asfalt şi respiraţia regulată a lui Hunter.

— Of, a fost tot ce a zis.

Dar acea singură exclamaţie fusese plină de neîncredere. Şi-a verificat telefonul, pe care îl scosese din buzunar, l-a atins de câteva ori şi s-a încruntat, înainte să se întoarcă şi să îl îndese în rucsac. Apoi, s-a uitat în faţă, mestecându-şi

interiorul obrazului.

Între timp, suspiciunea îmi apăsa gâtul ca o cizmă. Ce citise pe telefon şi cât de proastă puteam să fiu? Ar fi trebuit să îl abandonez când avusesem ocazia. Îndoielile mă torturau, lucruri vicioase, care mă făceau bucăţi. De când descoperisem GPS-ul, nu reuşisem să scap de arsura otrăvitoare din stomac, cea care mă rodea pe dinăuntru, ca un acid. Chiar şi în clipa aceea, gândul că transmitea unui grup de străini locul unde ne aflam, unora care voiau să mă demonteze pentru bani, nu făcea decât să intensifice arsura. Şi, dincolo de toate, adânc, dădea târcoale un adevăr pe care aş fi vrut să îl pot ascunde de mine. Încă ţineam la el. Dar asta nu putea să schimbe nimic. Amărăciunea mi-a urcat în piept, mi-a învăluit inima şi a îngreunat pulsul în acel obiect fără viaţă care era de fapt. El a oftat şi s-a întors spre mine, cu bărbia în palmă.

— O să merg cu tine în Saint Louis, dar după aceea am terminat. Şi vreau să fii pregătită. În cazul în care lucrurile nu vor ieşi aşa cum speri.

Presiunea de pe gâtul meu a devenit un pic mai mare. Speranţă? Care speranţă? Cu câteva ore în urmă, el fusese *singura* mea speranţă, dar acum…

Gura mea s-a strâmbat. Hunter nu trebuia să îşi facă griji. Deja ştiam că nimic nu va ieşi aşa cum sperasem. Dar de un lucru eram sigură. Aveam să fiu pregătită.

9

M-am uitat în oglinda retrovizoare să văd rucsacul lui Hunter. Era ceva ce făceam prea des, de când îl văzusem că îşi băgase acolo telefonul. Îngrijorarea îmi dădea târcoale şi, încă o dată, mi-am blestemat obtuzitatea. Ar fi trebuit să scap de telefonul lui încă de când fusesem la Grady. În clipa aceea, senzaţia neplăcută care se învârtea în adâncurile trupului meu nu făcea decât să îmi reamintească greşeala.

Probabil, faptul că aveam reacţii emotive exagerate nu era singura mea scăpare ca android. Să repar greşeala aceea însemna să-i fac telefonul să nu mai funcţioneze. Unul câte unul, aveam să dejoc toate planurile lui Hunter, până când V.O. nu va mai putea să mă urmărească. Apoi, aveam să fac orice era necesar să mă asigur că nici Hunter nu putea să mă găsească.

Trebuia să câştig timp să ajung la Chicago, să-l găsesc pe Steven Jensen. Şi, încet, prindea contur un plan. Pentru asta, trebuia să îl trimit pe Hunter şi GPS-ul lui în direcţia opusă. Astfel, până să descopere V.O. Că îi păcălisem, avea să fie prea târziu să mă găsească. Aveam să fiu departe.

Trecuserăm pe lângă mai multe semiremorci în timpul călătoriei noastre, şi astfel îmi venise ideea. Aveam nevoie doar de nişte materiale. Bandă adezivă, cabluri. Asta era tot ce îmi trebuia ca să intru într-un camion, să fac un căluş şi să îl bag acolo pe Hunter şi GPS-ul lui, apoi să îi trimit departe, să dispară din viaţa mea pentru totdeauna.

O altă înţepătură în piept, o singură scânteie de îndoială. Dacă mă înşelam cumva…

Nu. Genul acela de gânduri aveau doar să mă facă să sufăr mai mult. Gândeşte ca Trei, mi-am amintit. Alungă emoţiile.

— Mai poţi să conduci?

— Da.

Deşi fusesem programată să simt oboseală la anumite intervale, era doar atât: o senzaţie. Lipsa somnului nu avea

să îmi încetinească niciodată reflexele, pentru că androizii nu au nevoie de odihnă.

Şi-a întins braţele deasupra capului.

— O să încerc să rămân treaz cu tine, de data asta. Să nu adormi la volan.

— Sincer, mă descurc. Nu are sens să fim obosiţi amândoi.

— Hei!

Şi-a pus o mână pe umărul meu şi întregul corp mi-a tresărit la atingerea lui, iar semnalele au luat-o razna şi o grămadă de emoţii au trecut prin mine.

Încetează.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine mai devreme. Sunt obosit şi confuz. Hai să vorbim despre asta după ce ne odihnim amândoi, să vedem dacă putem rezolva lucrurile. Dacă să fugim împreună de poliţişti nu e o experienţă care să ne lege, ei bine…

Nota de tachinare blândă din vocea lui m-a făcut să înghit cu greu. Dar urma de zâmbet i-a dispărut, când a zis:

— M-am înşelat mai devreme. Suntem împreună în asta, da?

Schimbarea bruscă a făcut ca nodul din gâtul meu să fie şi mai mare. Ochii lui albaştri s-au uitat în ai mei câteva secunde lungi şi, of, cât de mult îmi doream să îl cred. Aveam nevoie de ceva în care să cred, altceva în afară de Holland, şi minciuni, şi moarte.

— În plus, radioul m-a implorat să îl scap de mediocritatea ta ca DJ, a încheiat el şi mi s-a părut că semăna mai mult cu vechiul Hunter.

În timp ce butona să găsească un post mai bun, zâmbetul meu forţat a dispărut când gândurile mi s-au întors la rucsacul de pe scaunul din spatele meu.

Distanţă de ţintă: 96 centimetri.

Risc de detectare: mare.

Acţionez?

Nodul din gâtul meu s-a întors şi a coborât în piept. Poate că uram să îl mint pe Hunter, dar asta nu era nimic, comparativ cu neîncrederea în el. Mai mult ca orice, aş fi

vrut să-mi recapăt speranţa.

Am accelerat, în timp ce el continua să caute printre posturi.

— Gata. Asta e muzică, a zis şi s-a cufundat în scaun, cu un oftat exagerat, în timp ce o voce bărbătească stridentă cânta şi acompania pătimaş ritmul de chitară.

În timp ce priveam cum degetele lui puternice bat ritmul cu entuziasm pe genunchi, aproape că mi-am dorit să nu fi găsit GPS-ul. Atunci aş fi putut măcar să mă bucur de această parte a drumului. Să trăiesc momentul.

Hunter şi-a pipăit buzunarele şi a scos un pachet de gumă, a luat un pătrat mic şi l-a băgat în gură. Mi-a întins pachetul.

— Vrei?

Mirosul mentolat a umplut maşina şi, brusc, am fost aruncată înapoi în timp. Spre un alt bărbat, unul care duhnea a mentă şi dezinfectant, o combinaţie care mă scotea din sărite. Holland. Să o închidă pe mama într-o încăpere în flăcări, să mă facă să parcurg o cursă cu obstacole în iad. Holland, care îl înlănţuise pe Lucas ca pe un câine, ca eu să îl torturez. Totul în numele „ştiinţei”. Holland, care mă avertizase, cu accentul lui nefast, că V.O.]l făcuse să pară un sfânt.

I-am dat mâna la o parte, înainte să îmi pun palma pe stomacul care mi se strânsese.

— Eşti bine? Pari un pic cam gravă.

M-am relaxat şi i-am oferit un zâmbet fals.

— Sunt doar… atentă la drum.

Am permis privirii mele să stăruie o clipă în plus pe ochii lui albaştri, înainte să mă concentrez din nou la drum. Îmi doream să mă simt umană, chiar îmi doream. Problema era că nevoia mea de supravieţuire era mai puternică.

Ţinându-şi promisiunea, câteva ore mai târziu, Hunter era încă treaz, când o voce de robot a anunţat: *Nivelul combustibilului – încă patruzeci şi opt de mile.*

Mâinile mele au tresărit pe volan.

— Ce…

— Hei, e ciudat. Nu-mi amintesc să fi pornit chestia aia.

Vocea lui Hunter mi-a alungat confuzia şi am simţit un val de jenă. Fusese vocea de robot a maşinii, nu a mea. Pentru o clipă, mă temusem că un alt computer îşi croise cumva drum în interiorul meu. În fond, se mai întâmplase.

— Unul dintre noi trebuie să fi atins butonul din greşeală. Mai bine, să rămânem fără combustibil nu e ideea mea de distracţie, am zis, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

— Am văzut un semn, cu câteva mile în urmă. E un oraş în apropiere.

Ştiam. Plănuisem să opresc oricum. Oraşul acela putea fi locul perfect. Să fac rost de ce aveam nevoie şi să scap de Hunter. Să ascund maşina undeva, astfel încât să nu fie observată că era abandonată, pentru câteva zile, poate şi mai mult.

— Sincronizare perfectă. Eu n-am făcut o excursie în pădure, ca tine.

— Corect.

Am simţit cum obrajii mi se înroşesc. Un android jenat de nişte funcţii ale trupului pe care nu trebuia să le aibă. Un alt aspect pe care eram sigură că Holland nu îl programase. Un sunet înalt, melodic mi-a atras atenţia. L-am auzit pe Hunter foindu-se şi l-am văzut că îşi scoate telefonul din geantă.

— Scuze, a zis, l-am repornit, în caz că părinţii mei încearcă să sune.

Mi-a prins privirea şi a înclinat repede telefonul, apoi a atins butonul de sus, să oprească ecranul şi l-a pus jos.

— Părinţii? am întrebat pe un ton relaxat.

— Nu, nu… nu e nimic.

Soneria s-a auzit încă o dată, iar el a luat din nou telefonul. Dar înainte să o facă mi-a aruncat o privire rapidă, atât de rapidă că nici nu am fost sigură că şi-a dat seama că a făcut-o. De data asta, s-a aplecat spre geam, în timp ce tasta ceva. Ca şi cum ai vrea să ascunzi mesajul pe care îl scrii. Suspiciunea mea a crescut când, după alte câteva clicuri, şi-a azvârlit din nou telefonul la picioare.

— Gata, l-am oprit.

— Ceva important? am întrebat atentă la limbajul trupului său, cu colţul ochiului.

Am observat că a îngheţat pentru o clipă, înainte să înceapă să bată darabana cu degetul pe coapse.

— Nu. Doar un vechi prieten care vrea să ştie când mă întorc în SoCal.

Părea cât se poate de plauzibil, cu excepţia felului în care se uita pe geam, refuzând să mă privească în ochi. Cam cum fac oamenii când încearcă să mintă. În depărtare, de fiecare parte a drumului începeau să se vadă semne de viaţă. Case, firme, câteva panouri publicitare răzleţe, verdeaţă. Un semn verde s-a ivit pe dreapta. *Combustibil/mâncare, următoarea ieşire.*

O maşină de poliţie alb cu negru era oprită la prima benzinărie. Cu mâinile încordate, mi-am ţinut piciorul nemişcat pe acceleraţie şi am trecut mai departe. După o jumătate de stradă şi câteva priviri în oglinda retrovizoare, să mă asigur că nu ne urmăreşte nimeni, am întors în parcarea de pe partea cealaltă a drumului, unde era şi un magazin, şi un restaurant. Benzinăria avea patru şiruri de pompe şi doar una era ocupată, având în vedere că era târziu. Cu o smucire de volan, am virat scurt, astfel că am ajuns la o pompă din exterior, cea mai îndepărtată de magazin. Am oprit spre mijloc, asigurându-mă că locurile din spate ale maşinii erau protejate de bancomat şi de pompe. Nu prea puteam fi văzută din magazin de către trecătorii curioşi sau de către angajaţi. Nu prea puteam fi văzută de Hunter. Înainte să poată să spună ceva, am deschis rezervorul şi am căutat nişte mărunţiş prin buzunar.

— Mai bine rămân eu aici şi mergi tu să plăteşti, am zis privind peste umăr spre cealaltă staţie. Maşina de poliţie era tot acolo.

Ameninţare detectată.

Da, ştiam.

Portretul meu era acolo undeva. Aştepta să fie recunoscut.

Hunter mi-a dat mâna la o parte.

— Mă descurc. Vrei ceva?

Snacks-uri. Vorbeam despre snacks-uri cu unul dintre oamenii care voiau să mă dezmembreze. Cum ajunsesem acolo?

— Ceva dulce, am zis, totuşi, amintindu-mi neaşteptata dulceaţă a bomboanelor pe care le împărţisem în Minnesota.

Pe vremea când Hunter încă reprezenta o şansă la viaţă. Acum, el reprezenta opusul.

— Bine. Mă întorc imediat.

S-a întins spre podeaua maşinii şi, pentru o clipă, am crezut că o să-şi ia telefonul cu el. Dar n-a făcut decât să-şi lege şiretul, înainte să îşi dea jos din maşină trupul deşirat. I-am privit silueta înaltă îndepărtându-se. Apoi, privirea mea a trecut peste camioanele aliniate în cealaltă parte a parcării. Îndată ce Hunter se va întoarce, voi intra în magazin să caut ce aveam nevoie. În clipa în care a ajuns la uşa magazinului, m-am aplecat şi i-am luat telefonul. Am căutat printre iconiţe, până când am găsit mesajele. Am vrut să apăs pe SMS, când ecranul s-a luminat în roşu.

Baterie aproape descărcată.

Trebuia să mă grăbesc.

A apărut o listă cu numere de telefon şi am dat clic pe primul. Textul a apărut şi l-am citit.

Unde eşti? Grăbeşte-te… am obosit să te aştept.

M-am uitat să văd de la cine era, dar apărea doar un număr de telefon, fără nume.

Bateria se descarcă…

— La naiba, am zis, privind neajutorată cum ecranul se întunecă.

Ce să fac?

Am încercat să înţeleg mesajele, dar nu aveam cum. Deşi ultimul suna ciudat să fie de la un prieten. Nu atât de ciudat, dacă acel prieten era membru al V.O., aşteptând să primească ceva anume. M-am uitat la telefonul cu carcasă cu model tablă de şah, în timp ce regretele se ascundeau undeva în piept şi îmi străpungeau inima artificială. Începusem călătoria aceea plină de speranţă, iar apoi…

Pentru o clipă, m-am gândit să bag cardul SIM în încheietura mea, dar după ce aproape că fusesem prinsă în seara aceea am decis că riscul era prea mare. În plus, dacă V.O. pusese în el vreun exploziv? Nu, cel mai sigur era să îl scot din funcţiune. Nimic prea evident, pentru că nu puteam să îi arăt prea curând lui Hunter mâna mea. M-am jucat cu telefonul în mână, meditând. Lumina roşie s-a aprins în capul meu.

Dezactivez dispozitivul mobil?

Da.

Modelul?

Am răspuns şi, într-o clipă, o schemă a telefonului a apărut în faţa mea, o reţea 3D care îmi arăta fiecare chip, bateria şi cablurile. O săgeată mică roşie era îndreptată spre un punct.

Apăsarea continuă pe butonul de pornire va opri dispozitivul.

Am apăsat tare cu degetul pe locul indicat, apoi mai tare, până când am simţit că ceva a cedat în interiorul telefonului.

Am fost nevoită să o fac.

Am pus telefonul la loc pe jos, exact în poziţia în care îl găsisem. Acum, Hunter nu mai avea contact cu lumea. Privirea mea s-a întors la şirul de camioane. Erau suficiente să îl atrag pe Hunter acolo, să îl dobor, fără să mă vadă cineva? M-am gândit că da. Am ridicat privirea şi am văzut că Hunter era la casă, plătea. Puteam să urc în spatele unui camion, nicio problemă, dar aveam nevoie de mănuşi. Mi-am privit degetele, studiindu-le vârfurile. Cel puţin aşa presupuneam că aveam nevoie de mănuşi. Oare pielea mea biologică avea amprente? Mi-am ridicat degetele şi am văzut spiralele caracteristice pe vârfuri. Aşa mi s-a părut.

Amprente. Amintindu-mi cuvintele lui Grady, am simţit o mustrare de conştiinţă. Dacă aş fi fost la fel de deşteaptă ca el şi l-aş fi verificat pe Hunter de la început. El îmi spusese să o fac, deşi nu ştiu cum se aşteptase să verific imediat amprentele lui Hunter. Nu era ca şi cum aş fi avut cu mine tot timpul o trusă de medic legist.

Solicitare de analizare a amprentelor?

Apariţia m-a făcut să casc ochii. Sau poate că eu cerusem asta.

Dar unde? Era o singură cale să aflu. Am răspuns afirmativ.

Da.

Şi, de parcă răspunsul meu ar fi deschis o uşă secretă, am ştiut. Chiar înainte ca rezultatul să se afişeze.

Pentru a începe analiza, apasă suprafaţa rotundă a degetelor.

Părea destul de simplu. M-am uitat în jur prin maşină, după vreun obiect pe care Hunter să îl fi atins, înainte să îmi dau seama: nu era niciun obiect pe care să nu îl fi atins şi eu. Amprentele noastre erau amestecate peste tot, probabil, unele peste altele.

GPS-ul, totuşi. Fusesem atentă când îl luasem. Şi trebuia să îl scot de acolo, oricum. În clipa aceea. Înainte ca Hunter să se întoarcă. Mi-am pus şapca de baseball pe cap şi am ieşit din maşină. Un televizor era pornit chiar deasupra pompelor. L-am ignorat, m-am prefăcut că am scăpat ceva şi, practic, m-am băgat sub maşină. Am reperat micul obiect. Am ieşit şi m-am ridicat în picioare, ţinându-l cu grijă între degete. M-am uitat spre magazin şi am văzut cum casiera îi întinde lui Hunter restul şi m-am îndemnat să mă grăbesc. Între timp, pe ecranul televizorului de deasupra continuau să apară ştirile. „Temperatura va înregistra o scădere bruscă mâine, în jumătatea de est a ţării, aşa că asiguraţi-vă că vă luaţi haine groase. Acum, ştirile regionale."

Am ridicat privirea şi am văzut că un bărbat o înlocuise pe tipa cea exagerat de veselă, apoi mi-am întors atenţia spre Hunter. Oare aveam timp să încerc în momentul acela povestea cu amprentele?

„Un incendiu a izbucnit în Knoxville mai devreme şi a distrus o proprietate îngrădită, plus cele două case aflate lângă ea, înainte ca pompierii să îl stingă. Un localnic care făcea jogging la o oră târzie pretinde că ar fi văzut un elicopter militar în apropiere, iar câţiva vecini spun că ar fi

auzit o bubuitură puternică, inexplicabilă, chiar înainte de izbucnirea incendiului. Încă nu există confirmări că acest incident ar avea legătură cu vreo activitate teroristă.”

Am uitat de dispozitivul GPS din mâna mea şi am rămas privind îngrozită ecranul. În fundal, erau rămăşiţele casei arse din care încă ieşea un nor de fum negru. Din poziţia cameramanului, se vedea clar o poartă din fier. Aceeaşi poartă pe care o sărisem cu o zi înainte.

Mâna liberă mi-a zburat spre gură, care, brusc, mi se uscase. Casa lui Grady, distrusă. Şi probabil că din cauza mea.

Am încercat să ignor televizorul şi radioul şi m-am concentrat să nu cad din picioare, în ciuda sentimentului de vină care îmi strângea stomacul cu gheare mortale. Nu m-am gândit, nu am crezut niciodată că Grady ar putea fi în pericol. Şi asta numai pentru că nu mă gândisem. Şi ar fi trebuit. Mama ar fi trebuit să mă înveţe asta.

Hunter a ieşit din magazin şi mi-am dat seama că eu tot nu făcusem plinul. Mi-a făcut semn cu mâna, din faţa uşii. Cu mâini tremurânde, am pus GPS-ul în buzunar.

— Fă plinul, vin şi eu, mi-a strigat.

L-am privit cum coteşte după colţ, spre semnul cu *Toaleta bărbaţilor.* În timp ce puneam pompa la loc, cu mintea galopându-mi, un minivan a oprit pe locul din faţa mea şi, o clipă mai târziu, un băiat a ieşit pe uşa din spate. Mama lui a deschis repede uşa din faţă.

— Tommy, aşteaptă! Nu e bine să ieşi aşa din maşină!

— Bine… îmi pare rău!

Dar lui Tommy nu părea să-i pară rău deloc, în timp ce înconjura maşina alergând să o ia de mână pe mama lui.

— Putem să cumpărăm M&M, te rog? O să fiu foarte cuminte în maşină, de data asta!

— Asta chiar ar fi o schimbare, a mormăit mama, iar ea şi soţul ei au schimbat o privire ironică peste maşină.

Iar după felul în care i-a zâmbit băiatului şi după cum i-a ciufulit părul, evident, nu era prea deranjată de energia lui.

O familie obişnuită, într-o vacanţă obişnuită. Ceva ce eu nu voi avea niciodată, indiferent cât de mult mi-aş dori.

Hunter a ieşit de la toaletă, fluturându-şi mâinile, ca şi cum prosopul de hârtie s-ar fi terminat. Mi-a prins privirea şi a zâmbit, cu mersul acela relaxat, cu mişcări agile pe care i le observasem prima dată pe holurile de la Clearwater High. La vederea lui, mi s-a tăiat un pic respiraţia. Exact ca atunci. Imaginea s-a stricat în momentul în care, tot cu ochii pe mine, n-a luat curba cum trebuie şi s-a clătinat un pic, înainte să-şi recapete echilibrul. Dar asta mi-a invocat o altă imagine. Un băiat cu mersul şchiopătat. Un băiat care lucrase pentru Holland. Un băiat care riscase totul să mă salveze. Un băiat care speram cu disperare să nu fie în pericol din cauza mea.

Lucas.

Până atunci, toţi cei care mă ajutaseră păţiseră lucruri teribile. Dacă Lucas era cel care urma?

S-a auzit pornind un motor, familia a plecat, iar noi am rămas singurii clienţi. Dar în timp ce Hunter se apropia de maşină s-a deschis uşa magazinului. A ieşit un angajat, ţinând capul aplecat, cu ochii pe telefon. Dar continua să meargă… şi venea direct spre noi. Mi-am tras mai bine pe cap şapca de baseball şi, simţind nişte furnicături pe gât, am înconjurat maşina noastră prin spate, să îl întâlnesc pe Hunter la jumătatea drumului. A scuturat punga din plastic pe care o avea pe braţ.

— Hei, am luat câteva cafele şi nişte ciocolată, m-am gândit că ne-ar prinde bine cofeina şi zahărul.

Am aprobat.

— Perfect.

Vânzătorul era aproape acum, la doar câţiva paşi. A închis clapa telefonului, încruntat. Întregul meu corp s-a încordat. Apropierea lui nu avea sens. Doar dacă nu cumva… telefonul. Dacă văzuse pe internet ceva ce îl făcuse să ne reţină? Poza mea, de exemplu. Sau şi mai rău… să fie din V.O.? Unul dintre complicii lui Hunter, deghizat în vânzător? Venind să îl ajute să acţioneze? Împreună cu Holland, care putea fi oriunde? Oare găsise ce căutase acasă la Grady? Găsise o copie a fişierelor codate ale mamei?

Ţinta: 15,1 picioare.

Scanare de arme: nicio armă detectată.

Apoi, o altă afişare contradictorie:

Ameninţare detectată.

Scanare de arme: Beretta.

Capul vânzătorului s-a ridicat brusc, iar buzele i s-au întredeschis.

— Hei, tu.

În acelaşi timp, şi-a băgat în buzunar mâna liberă.

Acţionează?

M-am aruncat înainte să aibă timp să îl scoată. Mâna mea s-a întins, i-am apucat încheietura şi am răsucit-o, în timp ce el încerca să-şi recupereze arma. Pistolul pe care îl luasem de la Grady era sub scaunul din faţă şi aveam de gând să îl folosesc doar în ultimă instanţă. Arma i-a scăpat, dar eu mi-am continuat saltul, tot ţinându-l de braţ, apoi am trecut în spatele lui. I-am apăsat braţul tot mai tare, trăgându-l în spate, în timp ce mâna mea liberă s-a curbat în jurul gâtului său şi l-a strâns, până când a amuţit şi a rămas fără oxigen.

— Ce vrei?

Nu a răspuns, iar mâinile mele l-au strâns şi mai tare. În timp ce îi forţam braţul şi mai mult la spate, l-am simţit cum se zbate, de parcă ceva în umărul lui începea să cedeze. Nu i-am dat drumul. Nu puteam. Voiam să sufere. Venise vremea ca cineva să plătească.

— Mila, opreşte-te! Dă-i drumul!

Vocea agitată a lui Hunter m-a scos din ceaţă şi îndată am slăbit strânsoarea. Bărbatul a alunecat pe jos, în timp ce ochii mei căutau ce scăpase din mână. Am zărit obiectul în acelaşi moment în care am observat maşina poliţiei apropiindu-se.

Ameninţare detectată: 42 de picioare.

Ameninţarea venise dinspre poliţie, nu dinspre el. Lucru care părea logic, dat fiind faptul că obiectul scăpat de vânzător era un portofel.

Portofelul lui Hunter.

M-am dat înapoi, îngrozită. Omul nu era din V.O. şi nici nu

încerca să mă predea. Era un bun samaritean. Iar acum, drept răsplată, era prăbuşit pe pământul uleios dintr-o staţie de benzină.

— Omule, eşti bine?

Acum Hunter mă ignora, în genunchi, lângă vânzător. Nu. Nu avea nicio logică. Trebuia să ştie că eram nevoiţi să plecăm de acolo, înainte ca poliţiştii să treacă din nou pe lângă noi. Înainte ca unul dintre camionagii să iasă şi să ne observe.

Ce făcea?

M-am aplecat şi i-am luat portofelul, prinzându-l de braţ, în acelaşi timp.

— Haide, trebuie să plecăm.

Hunter s-a opus energic, aşa că am tras mai tare de el, forţându-l să se ridice în picioare. S-a uitat la mine, cu o expresie şocată.

— Ce naiba e cu tine? Eşti nebună? Trebuie să sunăm la 911, să ne asigurăm că omul ăsta e bine…

Exact atunci vânzătorul a gemut. Am profitat de asta şi l-am tras pe Hunter spre maşină. În acelaşi timp, suspiciunea a început să prindă formă în mine. L-am ghidat pe Hunter spre jeep, am deschis uşa pasagerului şi l-am îndemnat să urce, deloc amabil. A urcat, de parcă ar fi fost pe pilot automat, cu ochii încă aţintiţi spre vânzător. Am alergat pe partea cealaltă, în timp ce bărbatul încerca să se ridice în genunchi, cu un braţ îndoit la piept. Şi-a plecat capul, evident, suferind.

Hunter a scuturat din cap şi, parcă trezit dintr-un somn lung, s-a întins să deschidă uşa. Am călcat acceleraţia şi am părăsit staţia, înainte ca el să atingă uşa. Trebuia să plecăm de acolo, înainte ca tipul să-şi revină şi să vadă numărul de înmatriculare.

— Lasă-mă să ies, a zis Hunter, iar când a văzut că nu-i răspund a repetat.

Mai tare.

— Mă auzi? Vreau să cobor.

— Nu.

Faţa i s-a contorsionat, apoi a căutat pe jos.

— Ce faci?

— Sun la ambulanţă. Eşti nebună, iar omul are nevoie de ajutor.

Atentă la maşina poliţiei, am găsit drumul de acces spre autostradă şi am accelerat. Nu înţelegeam nimic. Fie Hunter juca un teatru uimitor, fie... Degetele mele au trecut peste conturul GPS-ului. Nu. Niciun fie. Juca teatru. Sigur.

O clipă mai târziu, l-am auzit înjurând.

— Nu pot să cred. Telefonul meu e mort.

A azvârlit telefonul pe bancheta din spate, de unde s-a rostogolit pe jos. Frustrarea lui era evidentă în fiecare mişcare încordată. A vrut să deschidă compartimentul mănuşilor şi, cu toate că verificasem maşina, instinctul meu a reacţionat.

— Ţine-ţi mâinile la vedere.

A îngheţat pentru câteva secunde, cu degetele nemişcate pe încuietoare. Apoi, s-a întors spre mine. Încet, cu o mişcare sigură şi atentă, ca atunci când cineva îşi reţine cu greu furia. O expresie uimită i-a contorsionat faţa şi i-a făcut gura aproape de nerecunoscut.

— Ţi-ai pierdut naibii minţile?

10

Pentru câteva momente, s-a lăsat liniştea şi am cântărit întrebarea lui, în timp ce maşina gonea pe autostradă. Oare nebunia era posibilă la un android? Nu era nevoie de un creier uman pentru asta? În faza aceea, nu aveam un răspuns categoric. Nu după cele întâmplate în ultimele câteva ore. Expresia lui Hunter era încordată: obrajii supţi, gura îi era o linie subţire, privirea neclintită. Nu-mi aminteam să îl fi văzut vreodată nici măcar pe sfert atât de nervos. Îndoiala mi-a dat târcoale. Dacă făcea parte din V.O., ce motiv putea avea să-mi atragă atenţia asupra abilităţilor mele? Nu ar fi fost mai uşor doar să treacă peste asta, să evite întrebările?

Sau… poate că voia să se joace cu mine. Încerca să îmi provoace emoţii diverse, să vadă ce se întâmplă.

— Ce, eşti vreun expert în jiujitsu? Şi chiar dacă ai fi… niciodată n-am văzut pe cineva să se mişte atât de repede, a zis, nevenindu-i să creadă.

Nesiguranţa s-a aprins din nou, devenind îndoială. Dar nu. Sigur era o strategie. Obrajii lui căpătaseră o tentă de roşu, iar muşchii mandibulei i se încordaseră.

— Uite ce e, cred că merit nişte răspunsuri!

Ca şi cum agresiunea lui ar fi declanşat-o pe a mea, furia şi-a croit drum spre gâtlejul meu, apoi spre gură.

— Vrei adevărul? Bine, fie.

M-am întors, ignorând expresia lui uimită şi scânteia de îndoială pe care o reaprinsese.

— Povestea pe care ţi-am spus-o despre tata a fost o minciună, iar mama? Nu ne-am certat… E moartă.

Moartă. Cuvântul a reverberat în maşină, mai tare decât m-am aşteptat. Imaginile au prins viaţă în mintea mea. Trupul mamei sângerând în maşina lui Lucas. Eu, când o căram spre Potomac şi o puneam în apă, iar părul ei se răsfira de parcă erau plante marine, în timp ce se scufunda.

Un suspin a întrerupt ceea ce voiam să îi mai spun. Am înghiţit greu, deşi, în cazul meu, acel nod din gât era doar o

memorie emoţională şi am izbucnit în lacrimi.

— Cum? Cum… Doamne, de ce nu ai spus nimic?

— Mama nu era veterinar, am continuat, era agent guvernamental, ca mine.

Mâna lui Hunter pornise spre mine, dar a lăsat-o în jos.

— Agent?

Asta a fost tot ce am putut spune. Am riscat o privire spre faţa lui. Privirea lui de obicei intensă părea opacă, iar faţa îi era palidă.

Pentru că e nevinovat, a şoptit acea parte a mea mică, răzvrătită.

Nu, nu, nu. Teatru, era doar un teatru foarte bun.

— Spioni. Eram într-o misiune, iar mama a fost omorâtă încercând să mă salveze. Acum, aceiaşi oameni mă urmăresc, iar Richard Grady e tipul pe care mi-a spus ea să îl caut şi să îi cer ajutor.

— Nu pot…

Vocea lui s-a stins, lăsând tăcerea dintre noi să devină densă. Mâinile lui i-au acoperit faţa şi i-am auzit ritmul respiraţiei în palme.

Minciuni. Teatrul lui, atitudinea lui afectată… toate erau minciuni. Şi încet, dar sigur, siguranţa mea a dispărut, lăsând în urmă spaţii mari de îndoială. Între timp, inima mea trădătoare a început să bată din nou cu speranţă.

În cele din urmă, a ridicat capul.

— Dacă e adevărat, şi sună prea incredibil de nebunesc să fie minciună, cum ai putut să îmi faci asta? Cum ai putut să mă pui în situaţia asta, fără să îmi spui despre ce e vorba? Iisuse, Mila. Nu am dreptul să ştiu dacă viaţa mea afurisită e în pericol?

Adevăr? Sau minciună?

— Aveam de gând să îţi spun…

— Când? a strigat, lovind cu pumnul în bord. Când aveai de gând să-mi spui? În seara asta? Mâine? Niciodată?

Inima mea bătea tot mai tare. Aceea nu era o minciună, nu avea cum să fie. Pentru că furia lui Hunter era evidentă. Apoi, dacă asta era posibil, a pălit şi mai mult.

— Of, Doamne, poza pe care credea Ashleigh că o

văzuse? Chiar erai tu, nu-i aşa?

Am înghiţit. Nu avea rost să mai mint.

— Da. Dar nu am omorât-o pe mama. Ancheta e secretă. Poliţia chiar crede că pe mine mă caută.

Şi-a lăsat capul în jos, privind în poală. Am văzut când mâinile au început să-i tremure.

— De ce nu ai fost sinceră cu mine?

Disperată, am contraatacat.

— Eu, sinceră? Dar tu?

Am apăsat acceleraţia şi am schimbat banda ca să pot întoarce.

— Tu ai fost sincer când mi-ai spus că un vechi prieten îţi scria mesajele de mai devreme?

A râs surprins.

— Mesaje? Te referi la cele de la fosta mea iubită, care încearcă să se împace cu mine? Scuză-mă, dacă m-am gândit că ar fi un pic ciudat, date fiind circumstanţele.

Disperată, am scos GPS-ul din buzunar.

— Dacă nu faci parte din V.O., de ce ai ăsta? am întrebat şi i l-am fluturat în faţă.

Mi-a prins încheietura şi, cu toate că prima mea reacţie a fost să-mi retrag mâna, am rămas nemişcată. S-a aplecat să vadă mai bine. Privirea lui nu avea nici cea mai mică urmă de recunoaştere.

— Nu am nicio idee, ar trebui? Şi ce naiba e V.O.?

Se uita la mine de parcă îmi pierdusem minţile.

Şi poate că aşa era. Începeam să îl cred.

Conducând cu o mână, mi-am pus degetul pe partea de sus a GPS-ului, rotindu-l, până când degetul meu a vibrat şi literele au clipit în capul meu.

Recuperează amprenta?

Da.

— Ai de gând să-mi răspunzi? a zis el, dar l-am ignorat.

Pentru că exact atunci senzaţia de vibraţie din degetul meu s-a transformat într-o uşoară înţepătură. În faţa mea a apărut un desen, o serie de spirale şi şănţuleţe. O amprentă. Mă rog, o parte din ea.

Mişcă-te 1 mm spre dreapta. Roteşte cu 3 grade, în sens

contrar acelor de ceasornic.

Am privit imaginea mişcându-se, până când a apărut una aproape completă.

Copiază şi caută prin cea mai recentă bază de date?

Da.

În acelaşi timp, degetul meu s-a umplut de căldură, iar imaginea a clipit roşu.

Încărcare date…

— Nu pot să cred, a mormăit Hunter.

Apoi, au apărut rezultatele.

Potrivire amprentă: 99,5%.

George McDevitt. Ocupaţie: fraudă online, spargere conturi bancare.

Vârsta: 45.

A apărut imaginea şi l-am recunoscut imediat. Nu era Hunter. Nici pe departe. Nu, era unul dintre cei doi bărbaţi de la motel, unul dintre cei pe care eu şi mama îi legasem şi fugisem de ei. Din senin, m-a lovit un val de uşurare, alungând încordarea din pieptul meu şi eliberând un chicot. Nu Hunter pusese dispozitivul. Realitatea m-a lovit o clipă mai târziu, eliberând bulele de fericire din mine. GPS-ul mi-a alunecat din mână, când mi-am dat seama de implicaţii. Când conştientizarea faptului că, poate făcusem o greşeală enormă, care putea schimba o viaţă, a început să mi se strângă în jurul gâtului. Of, nu.

— Hunter, îmi pare foarte rău. Am crezut… am… V.O. este o organizaţie de spionaj. Ne-au urmărit cu GPS-ul.

S-a uitat o clipă la dispozitiv, înainte ca pleoapele lui să cadă.

— Iar tu ai crezut că sunt cu ei.

Şi-a lăsat capul în jos şi şi-a băgat mâinile în păr. Respiraţia i-a devenit greoaie.

— Opreşte maşina. Acum, a zis accentuând, când a văzut că nu am de gând să-l ascult, iar cuvântul părea plin de furie şi de altceva.

Ceva ce semăna îngrozitor cu durerea.

Am tras maşina pe margine. În momentul în care am oprit, uşa lui s-a deschis. O clipă mai târziu, trăgea de uşa

mea, agitat.

— Coboară. Conduc eu.

Am vrut să protestez, dar o privire spre faţa lui încordată, spre atitudinea lui rigidă m-a avertizat că trebuie să îl las în pace. A aşteptat pe drum, până când am urcat, de parcă gândul că m-ar putea atinge din greşeală îi repugna. Şi, în ciuda a tot, inima mea s-a strâns la gândul acela.

Am rămas tăcută, cât timp el a tras înapoi pe autostradă, cu mâinile încleştate pe volan. Când am crezut că trecuse suficient timp să-şi fi recăpătat controlul, am zis:

— Hunter…

Capul lui s-a întors brusc.

— Nu. Fără vorbă. Nu pot… abia dacă te pot privi.

Mi-am strâns mâinile în poală şi am derulat în minte ultimele câteva minute. Nu rămăsese nici urmă de suspiciune, doar ruşine. Chiar spusesem că mama era moartă? Sugerasem că el era un terorist complice? Aproape că sugrumasem un bărbat în faţa lui, iar omul încercase doar să-i returneze portofelul.

Ruşinea m-a cuprins şi mi s-a făcut greaţă. Hunter nu era un actor de Oscar. Niciodată nu îmi ascunsese ceva. Acel rol fusese al meu, doar al meu.

Nu am fost atentă când a apăsat pe câteva butoane ale GPS-ului. Poate că ar fi trebuit, cel puţin aş fi fost avertizată când a tras spre o ieşire, câteva minute mai târziu. M-am încordat pe scaun, am inspectat împrejurimile cu o privire critică şi am cântărit fiecare persoană, fiecare maşină, fiecare posibilă ameninţare. Chiar şi atunci, am simţit o mică urmă de suspiciune. Unde mă ducea? Abia când a oprit la un terminal cu autobuze mi-am dat seama de greşeala mea. A parcat maşina. Când s-a întors să mă privească, furia încă nu dispăruse complet de pe faţa lui, dar umerii îi erau căzuţi şi, mai mult decât orice altceva, cu părul răvăşit şi cu cămaşa şifonată, arăta extenuat.

— Nu te cunosc. Nu te cunosc deloc. Credeam că ceva se înfiripă între noi, dar nu ai încredere în mine şi… m-ai suspectat că ţi-aş fi duşman? Plec acasă.

Când privirile noastre s-au întâlnit, am simţit din nou

lacrimi. Totul mă părăsise, emoţiile, logica. Iar în clipa aceea singura persoană pe care puteam conta pleca pentru totdeauna. Ieşea din viaţa mea. Gândul că mă dispreţuia era mai mult decât puteam suporta. Aşa că am făcut o încercare jalnică de a-i explica. Trebuia să ştie că nu avusesem intenţia să îl rănesc.

— Am încercat să îţi spun de atâtea ori. Iar când nu am putut ţi-am cerut să mă laşi să merg singură în Virginia, îţi aminteşti?

— Da, aş vrea să te fi ascultat.

— Eu nu. Fără tine, aş… nu ştiu dacă aş fi ajuns până aici.

A dat ochii peste cap, de parcă ar fi crezut că fac mişto de el. Nu aceea era intenţia mea, dar nu am îndrăznit să spun mai mult.

— Sunt sigur că te-ai fi descurcat perfect. Aşa că… pleacă, da?

În timp ce încercam să deschid uşa, lacrimile îmi ardeau ochii şi mi-am întors privirea, înainte ca prima să cadă. Dacă priveai lucrurile aşa, Hunter avea dreptate. N-ar fi trebuit să îl trag după mine în povestea aceea, fără să îi spun adevărul. Chiar şi atunci, încă nu-i spusesem totul. Nu era sigur să îi spun şi, dacă îmi păsa vreun pic de el, trebuia să îl las să plece. Să îl las să iasă din viaţa mea pentru totdeauna.

Atâtea lucruri – sentimente, idei, cuvinte – îmi treceau prin cap, prin inimă, implorându-mă să i le împărtăşesc. Să îi spun în acel ultim moment cât de mult însemna pentru mine. Să spun tot şi să mă bucur că măcar o dată spusesem adevărul. Versiunea necosmetizată. Şi, categoric, era ceva liniştitor în asta.

Dar nu aveam dreptul. Îl irosisem, în momentul în care încetasem să cred în el. În schimb, am şoptit.

— S-ar putea să nu fii în siguranţă singur. Dacă cei care mă caută vin după tine…

— O să le spun că nu ştiu nimic. Şi, din fericire pentru mine, e adevărat.

Asta avea să îl ţină în siguranţă? Speram că da. Mai ales dacă goleam GPS-ul şi îi trimiteam pe cei din V.O. pe un alt

drum, departe de el.

— Acum, te rog, vrei să pleci? a zis din nou, mai degrabă trist decât furios.

— Poţi să descui uşa din spate? am zis, mândră că vocea nu mi-a tremurat.

Am înconjurat maşina să îmi iau puţinele lucruri pe care le aveam. Totuşi, când am pus mâna pe geantă, mi-am dat seama că nu puteam să plec aşa. Lucrurile pe care le spusesem, felul în care îl tratasem? Mai rău, mult mai rău, lucrurile pe care le gândisem şi nu le rostisem niciodată? Acela era genul de viaţă pe care o voiam? În căutarea adevărului şi totuşi fără să ştiu când avea să se întoarcă împotriva mea?

Trebuia să îmi cer scuze. Nu că un „îmi pare rău” ar fi schimbat ceva, dar merita să îl audă. Am închis uşa şi am scos din geantă o hârtie şi un pix. După ce am scris un bilet scurt, am aşteptat un moment, timp în care pseudoinima mea a cedat şi s-a făcut bucăţi, apoi mi-am îndreptat umerii şi m-am dus să îi bat în geam. A apăsat butonul şi a închis ochii strâns, de parcă ducea o bătălie interioară, în timp ce geamul se lăsa în jos. M-am forţat să privesc fiecare urmă de suferinţă de pe faţa lui. Doar eu, nimeni altcineva. Singura dovadă de care aveam nevoie să ştiu că îi va fi mai bine fără mine. M-am aplecat înăuntru şi l-am sărutat blând pe obraz.

— Îmi pare rău… pentru tot. Adevărul e aici…

Pumnul meu s-a strâns pe bilet şi am început să îl mototolesc. Ce prostie. Prea puţin, prea târziu. Apoi, înainte să apuc să îmi pierd curajul, am lăsat biletul în braţele lui.

— Cel puţin o parte din el. Şi… este o armă sub scaunul tău, în caz că vei fi urmărit sau ceva.

— Glumeşti? a întrebat stupefiat.

Am scuturat din cap. Nu puteam fi mai serioasă de atât.

— Chiar aşa în pericol eşti?

— Da.

Brusc, ochii au început să-i lucească şi o parte din mine se ruga să fie o închipuire a mea. A luat biletul şi l-a strâns atât de tare, că se putea rupe. M-am tras în spate şi mi-am

pus geanta pe umăr, apoi m-am întors, înainte ca vreunul dintre noi să spună ceva. Nu suportam să aud furia şi dezamăgirea care ştiam că mă aşteaptă în vocea lui. Nu din nou. Fără să privesc în urmă, m-am îndreptat spre terminalul cu autobuze, numărând paşii pe care îi făceam pe asfaltul crăpat.

Unu, cinci, zece paşi distanţă de persoana care mă făcuse să mă simt cu adevărat vie. Şi, în sfârşit, în sfârşit, am auzit sunetul unui motor familiar. Apoi scrâşnetul roţilor pe asfalt, în timp ce Hunter ieşea din parcare. După care m-am oprit şi m-am lăsat în genunchi, în tip ce maşina se îndepărta. Mi-am luat capul în mâini şi, într-un final, am acceptat gaura neagră pe care o aveam în piept. Mi-am reprimat un suspin şi m-am lăsat în jos, în timp ce îmi strângeam coapsele cu mâinile, de parcă aş fi putut alunga realitatea cu forţa. Mi-am şters ochii şi m-am luptat să-mi recapăt controlul. Când, în cele din urmă, m-am ridicat, mi-am îndreptat umerii şi am înghiţit greu. Restul călătoriei trebuia să o fac singură. Poate că aşa ar fi trebuit să fac de la început.

Mi-am aranjat geanta pe umăr şi, după ce am pus GPS-ul pe un autobuz care se îndrepta spre statul natal al lui Hunter, mi-am continuat drumul spre automatul de bilete. Fiecare pas accentua golul din mine, dar nu m-am oprit. Trebuia să continui.

Nu îmi rămăsese nimic altceva.

11

Când, în sfârşit, autobuzul a ajuns la Chicago, cerul se întuneca. Era greu de crezut că în dimineaţa aceea îl lăsasem pe Hunter în urmă. Eu şi ceilalţi treizeci şi opt de pasageri călătoream de şapte ore, fără aer condiţionat, în ultimele două ore. Toţi eram nerăbdători să coborâm, dar mă îndoiesc că era vreunul mai uşurat ca mine. Cu fiecare pas de-a lungul traseului autobuzului, riscul să fiu recunoscută era mai mare. Mai multe ocazii ca vreo persoană să îmi întrerupă drumul. Totuşi, din fericire, mă apropiam de final. Încă un transfer şi aveam să ajung în oraşul căutat.

Când autobuzul a parcat, oamenii s-au grăbit să coboare. Am aşteptat să se ridice toţi, în timp ce sporovăiau, întinzându-se şi mişcându-se de pe un picior pe altul. În timp ce înaintau în şir indian, gândurile mele erau din nou la Hunter. De fapt, nu încetam să revăd ochii lui plini de furie, de când plecase. Existaseră momente când realmente nu reuşisem să îmi iau ochii de pe geam, de teamă că cineva ar putea să mă vadă că plâng şi să vrea să stea de vorbă cu mine. Chiar şi în clipa aceea îmi ţineam capul plecat, aşteptând ca ultima persoană din şir să treacă, înainte să îmi ridic privirea. De atunci încolo, orice fel de contact personal era complet interzis. Nu îmi permiteam să risc.

Odată coborâtă din autobuz, mi l-am alungat pe Hunter din minte şi mi-am luat geanta, apoi m-am îndreptat spre panourile cu orarul, să văd când soseşte autobuzul meu. Dar când m-am apropiat de terminal, prin mulţime, am văzut un om care se uita la mine. Căutase ceva pe o tabletă şi ridicase privirea când m-am apropiat. Atenţia lui a zăbovit asupra mea un pic cam mult, înainte să se uite din nou pe tabletă. Când a ridicat bărbia, era evident că atenţia lui era concentrată pe faţa mea. Mi-am adunat umerii şi m-am întors, pornind în altă direcţie, cu paşi atent măsuraţi, în timp ce respiraţia mea se accelera. Odată ce mă voi

amesteca prin mulţime, va uita de mine. Dar nu trebuia să mă mişc prea repede. Nu voiam să îl fac să creadă că fug.

Când am fost la vreo douăzeci de picioare distanţă, m-am oprit şi m-am aşezat pe un scaun gol. Văzuse ceva, dar ce? Acelaşi articol dinainte sau ceva nou? Era un singur mod de a afla.

Deschide portaluri.

Informaţiile au venit încet, de data asta, oprindu-se şi pornind din nou, în drumul lor prin mintea mea. Ca de obicei, erau şiruri de coduri peste tot. Dar când am încercat să le cern, cu obişnuita mea precizie, informaţiile nu s-au urnit. Am încercat din nou, dar nu s-a întâmplat nimic. Ce naiba?

Conexiune eşuată. Încercare de reconectare?

Mi-am dat seama atunci că probabil conexiunea WI-FI era inexistentă acolo sau proastă. Poate că nici nu era vreuna în terminal şi poate că încercam să mă conectez la semnalul vreunui dispozitiv independent. Dar trebuia să mai încerc.

Da.

De data asta, informaţia a început să curgă. Am căutat numele Nicole Laurent, iar inima mea a tresărit, când a găsit asta:

Femeia moartă din DC a fost identificată ca fiind Nicole Laurent, fost cercetător militar...

Parcă aş fi fost lovită în piept cu un ciocan. Nu doar că mama fusese identificată în raport, povestea era şi în titlurile ziarelor. Articolele erau însoţite de o poză a mamei, dinainte să o cunosc. Zâmbind spre cameră, cu părul blond prins într-o coadă de cal, cu ochii albaştri reflectându-se în spatele unor ochelari pătraţi. Părea fericită. Veselă. Cum nu o văzusem în scurta noastră perioadă împreună. M-am lăsat pe scaun, dar oroarea nu se terminase, nu încă. Pentru că urma o poză cu mine, alta. Una în care aveam părul negru.

Fata căutată pentru interogatoriu, în legătură cu crima...

Deşi ştiusem că acel moment era inevitabil, tot am simţit impactul ca pe un picior în stomac. Pumnul mi-a zburat spre gură. Holland făcuse public totul. Nemernicul; ştia cum

să pună sare pe rană. Pariez că reacţia mea l-ar fi mulţumit.

Nu conta. Nu aveam de gând să îl las să câştige.

Exact atunci, în mintea mea a apărut o avertizare.

Ameninţare umană detectată.

Picioarele mi s-au încordat, alerta roşie m-a umplut de o incontestabilă determinare. Mi-am înălţat capul, să mă uit peste umăr. Bărbatul cu tableta era în picioare şi se îndrepta spre mine.

— Hei! a strigat şi a arătat spre mine.

Capete curioase l-au urmat.

Acţionează?

Pumnii mei s-au strâns. Aş fi putut. Ar fi fost atât de uşor, o lovitură rapidă sau o strângere de gât şi ar fi fost terminat. Dar erau prea mulţi oameni. Prea public. Iar chipul meu era acolo.

Limitarea riscurilor: minimizează expunerea.

Compromite inamicul.

Şi imediat după:

Ameninţare detectată: 10 picioare.

Scanare de arme: Glock.

M-am rotit, exact la timp să văd o uniformă albastră privind spre mine. Mi-am adunat umerii şi am aplecat capul, încercând să fiu cât mai puţin vizibilă. Din păcate, bărbatul cu tableta l-a observat şi el pe poliţist.

— Hei, aici! a strigat dând din mână. Fata aceea e…

— Domnule poliţist! am ţipat, încercând să îl acopăr cu vocea mea, vă rog, bărbatul acela a încercat să-mi fure geanta!

Nu avea să îmi fie de mare ajutor, doar o fracţiune de secundă în plus. Dar numai de atât aveam nevoie. Când poliţistul şi-a luat ochii de la mine, încruntându-se confuz spre bărbatul cu tableta, m-am strecurat lateral. Apoi, m-am întors şi am luat-o la fugă.

— Hei…

Frica îmi pulsa în picioare, iar în timp ce alergam pe lângă un cuplu am lovit geanta de laptop de pe umărul bărbatului. Nu ştiam ce se întâmplă în urma mea, dar bănuiam. Poliţiştii ajunseseră la bărbat. El le arăta poza,

explicându-le că eram căutată. Apoi…

— Stai pe loc! Poliţia!

Strigătul s-a auzit din spate, tare, în aerul răcoros al nopţii. În faţa mea, mulţimea se dădea la o parte ca prin minune, cu ochii măriţi de şoc, două mame cu copiii în braţe, strângându-i la piept. De parcă aş fi fost cineva de care să se teamă. De parcă aş fi fost periculoasă.

Ameninţare umană detectată: 36 de picioare.

Acţionează?

Dacă mă gândeam mai bine… probabil că eram.

Am trecut în goană pe lângă un grup de turişti japonezi şi m-am trezit alergând spre un şir de scaune, unde pasagerii erau adunaţi grămadă. Cineva în faţa mea avea căşti şi scria ceva pe un laptop. N-am avut timp să virez, aşa că m-am aruncat spre locul gol de lângă el şi am sărit peste scaun. Piciorul meu i-a agăţat cablul, iar căştile i-au zburat, atârnate de piciorul meu. Le-am scuturat şi am continuat să alerg. Peste vuietul vocilor alarmate îl auzeam pe poliţist urlând în staţie:

— Suspect de crimă urmărit la terminalul de autobuze. Solicit întăriri, repet, solicit întăriri. Suspectul e în zona de nord, pe jos.

Atac ţinta?

Am încercat să ignor întrebarea care clipea cu roşu în capul meu, dar ceva la atacul continuu părea… tentant. De parcă eul meu de android era ofensat că nu eram hotărâtă să mă împotrivesc poliţiştilor.

Am virat spre ieşirea din capătul opus. Mai aproape, mai aproape. Dacă aş fi putut doar să ajung afară, aş fi fost în regulă. În depărtare s-a auzit o sirenă şi m-am înfiorat. Ei bine, atâta timp cât aveam suficient avans… Am ţâşnit afară, iar aerul rece mi-a acoperit faţa cu o speranţă nouă. Se lăsase noaptea şi, cu toate că aerul era răcoros, zona era plină de lume. Multe felinare, dar şi destule locuri de ascuns. Ei căutau o fată în tricou verde şi blugi, fără haină. Trebuia să remediez asta, în clipa aceea.

Prin staţie, grupuri de oameni râdeau şi pălăvrăgeau, în drum spre restaurante şi magazine, indiferenţi la faptul că

un suspect de crimă era liber. M-am uitat peste umăr şi am văzut că uşa spre terminal se deschidea. Unde să mă ascund? Sau măcar să mă deghizez. Aveam nevoie de haine noi, o pălărie, o geacă. Orice.

De parcă gândul le-ar fi ordonat asta, ochii mei au început să scaneze şi să treacă peste cei din faţa mea, într-o fracţiune de secundă. Parcă partea mea computerizată ar fi preluat controlul asupra capului şi l-ar fi mişcat în locul meu. Peste un cuplu care se ţinea de mâini, peste un grup de oameni de afaceri şi peste un grup de femei de treizeci şi ceva de ani, care tocmai ieşea dintr-un bar care vibra de muzică live. Femeile erau încălţate cu tocuri şi chiar cu cizme înalte, iar vocile lor se auzeau nefiresc de tare. Una dintre ele purta o tiară care striga „burlăciţă”, cu un voal ce plutea în spatele ei. Toate luceau de la nişte beculeţe care clipeau. Nişte tipi care tocmai intraseră le-au fluierat, în timp ce îşi atârnau hainele.

— Marianne, auzi? Nu uita, încă nu eşti măritată, a strigat una dintre ele, iar celelalte au râs aprobator.

Ameninţare umană, detectată: 52 de picioare.

Conştientă de o larmă bruscă venind dinspre ieşirea terminalului, am ţâşnit pe uşa din spatele bărbatului. Tipul de la intrare a ridicat privirea, dar a zis:

— Lasă haina, trebuie să le ajung din urmă, şi a făcut semn spre burlăciţe.

Am apucat cea mai apropiată haină de femeie – una lungă, verde-măslină, cu nasturi negri lucioşi, probabil, cu vreo 12 centimetri prea lungă pentru mine – şi o căciulă neagră şi am plecat. Mi-am vârât mâinile în mâneci, mi-am îndesat căciula pe cap şi m-am grăbit să prind din urmă grupul de femei. Din fericire, hoinăreala lor fără ţintă însemna că nu ajunseseră prea departe. M-am strecurat lângă micuţa roşcată care încheia plutonul. Mersul ei era foarte urât.

— Hei, Marianne zicea că pot să împrumut luminiţele tale un pic, am zis, potrivindu-mi pasul cu al ei.

S-a uitat la mine.

— Te cunosc? a bolborosit ea.

Am dat ochii peste cap, încercând să nu mă uit peste umăr, când am auzit picioare alergând.

— Tocmai ne-am cunoscut, în bar, ai uitat? Marianne m-a invitat să mă alătur vouă.

În timp ce vorbeam, simţeam în urechi pulsul meu fals. Cel care alerga se apropia.

Ameninţare umană detectată: 22 de picioare.

— Of!

Tipa a ridicat din umeri şi mi-a dat una dintre luminiţele ei, pe care mi-am înfăşurat-o în jurul gâtului. Mi-am băgat mâinile în haină şi am ridicat gulerul. Paşii s-au apropiat, iar eu m-am încordat, gata să o iau la fugă. Dar în ultima clipă au virat la stânga.

— Pe aici, a strigat poliţistul.

M-am uitat peste umăr şi am văzut cum aleargă spre o femeie de pe cealaltă parte a străzii. Acum era momentul. Dar tot trebuia să plec de acolo, iar autobuzul nu mai era o opţiune.

GPS.

Harta a prins viaţă în faţa mea, luminând o reţea de blocuri din jur. Toate străzile din apropiere, toate aleile; le-am văzut pe toate. Am făcut zoom pe zona aflată în imediata apropiere a punctului care clipea şi care mă reprezenta pe mine, căutând cea mai apropiată ieşire. Acolo, chiar în faţă, o străduţă laterală îngustă. Când tipele s-au oprit la un alt bar, eu am ţâşnit spre dreapta, pe o stradă laterală, asigurându-mă că mă ţin aproape de un cuplu, să nu par singură. Potrivit hărţii mele, strada aceea se continua pe încă o jumătate de milă, înainte să se conecteze cu un alt drum principal. Trebuia doar să ajung la acela, apoi speram să fiu la o distanţă suficient de sigură.

Aproape ajunsesem, când am simţit o prezenţă în spatele meu. Am început să alerg, când o mână s-a aşezat pe umărul meu şi m-a tras în spate. Cu putere. M-am poticnit printr-o uşă deschisă, iar degetul meu mare s-a lovit de colţ şi m-am dezechilibrat. Unul dintre genunchi a lovit pământul, înainte să mă ridic la loc, gata să lovesc. Cum putea cineva să se furişeze aşa, fără ca senzorii mei să fie

opriţi?

— Bună, surioară.

Cuvintele m-au îngheţat şi ceva mi s-a mişcat pe sub piele. Vocea aceea. Evident, mai mult baritonală decât a unei femei obişnuite. Tânără.

Vocea mea.

Trei.

M-am întors încet, deoarece picioarele îmi erau grele, de groază. Ştiam exact ce aveam să văd şi, iat-o, în toată splendoarea ei oribilă. Trei-punct-zero, cu faţa mea. Zâmbetul meu. Ochii mei, deşi ai ei erau acum mai degrabă de un căprui închis decât verde. Părul ei fusese schimbat şi el, din castaniu lung era acum roşcat tuns bob. Totuşi, micile schimbări nu făceau cine ştie ce diferenţă. Pentru oricine se uita de aproape, ea era, în esenţă, geamăna mea. Versiunea mea mai nouă. Arma cu mai puţine emoţii enervante. Androidul care îl ajutase pe Holland să o omoare pe mama. Înainte să mă pot mişca, să pot gândi şi respira, a scuturat obiectul pe care îl ţinuse în palmă. Un Taser.

— Sper că ţi-ai analizat deja opţiunile şi ţi-ai dat seama că singura alegere logică este să rămâi pe loc. Nu vreau să te şochez, dar o voi face, dacă încerci să fugi.

Ca de obicei, vocea ei era o versiune mai puţin dinamică decât a mea. Exact acelaşi ton, dar cumva… diferit. Mi-am ţinut bărbia ridicată, scanând împrejurimile, în speranţa că voi găsi o cale de scăpare. Se pare că eram în interiorul unui magazin cu haine de femei. Din fericire, era întuneric şi părea închis. Rochii de diverse lungimi şi culori erau atârnate de peretele din celălalt capăt, în timp ce în faţă, pe rafturi, erau bluze şi jersee. Un şir de pe partea cealaltă era plin cu pantofi, cei mai mulţi cu pietre de Rin sau cu imprimeuri elegante. Magazinul era mic…

Dimensiuni: 15 picioare pe 30 de picioare.

…şi întunecos.

În spate dădeau două uşi, dincolo de tejghea, dar erau cabine de probă. Nu aveai pe unde să fugi, cu excepţia uşii din faţă, pe care o bloca Trei. Prinsă.

Am simţit fiori de gheaţă pe spate.

Trei s-a încruntat.

— Frica ta e ca o reclamă ambulantă.

Probabil că am scos vreun sunet înfundat, pentru că s-a oprit şi a zis:

— Of, îţi place? Mi-am perfecţionat comparaţiile şi metaforele. După ce te-am vizitat, generalul Holland s-a gândit că mi-ar putea fi utile pe teren.

Nu m-am putut abţine; am râs.

— Vizitat? am zis, iar tonul meu a urcat spre final, reflectându-mi isteria.

Aşa numeşti tu faptul că m-aţi încuiat acolo şi m-aţi obligat să fac acele teste nebuneşti? Ăsta e chiar un eufemism.

Fruntea ei s-a încruntat de concentrare, de parcă încerca să înţeleagă ce spusesem.

— Cât despre ce spuneam, frica ta e fabricată sau chiar ţi-e frică?

— Nu toţi avem controlul tău, am zis printre dinţi.

— Ce păcat.

— Cum m-ai găsit?

Pauză. Apoi, zâmbetul ei imperturbabil s-a lărgit.

— Încă nu ştii, nu-i aşa? Cât de conectate suntem?

Poate că nu-mi curgea sânge prin faţă, dar oricum am simţit că rămăsesem fără el. Ideea că noi aveam vreo conexiune. Era grotesc. Şi enervant, în multe feluri.

— Nu există nicio conexiune, niciuna. Nu suntem deloc la fel.

— E fascinant felul în care încerci să te amăgeşti. Deci eviţi toate abilităţile tale de android?

Vocea ei a rămas calmă, dar i-am văzut buzele şi mai zâmbitoare. De parcă ştia ceva ce eu nu ştiam. Mi-am încleştat dinţii, refuzând să răspund, să-i mai ofer vreo muniţie. Speram să abandoneze discuţia aceea. În schimb, a râs şi, în plus, chiar a părut amuzată. S-a dat înapoi, cizmele ei grele lovind podeaua din lemn. Cu mâna liberă, s-a întins şi a lovit un jerseu verde din caşmir.

— Vezi? Nu poţi să argumentezi. Mă bucur. Să te opui adevăratei tale firi e doar o irosire de resurse. Ai fost creată

pentru anumite scopuri, iar ele trebuie duse la îndeplinire.

— Şi care sunt acelea?

— O să vezi.

M-am uitat în altă parte. De asta mă temusem.

— Şi acum? Încerci să mă duci înapoi la Holland?

Nici gând. Mai degrabă o făceam să îmi aplice şocuri în clipa aceea, decât să fiu târâtă înapoi în sediul acela steril, încuiată, astfel încât să-şi poată face el experimentele perverse. Dacă mă întorceam, avea să fie sub condiţiile mele. Aproape că simţeam pielea lui aspră sub degetele mele, îi auzeam vertebrele cervicale plesnind sub mâinile mele. Pumnii mei s-au încleştat şi a trebuit să îi forţez să se relaxeze.

Îngrozitor, probabil. Dar asta merita.

— Poate.

Nu m-am putut abţine, ochii mei s-au mărit, gura mi s-a deschis, şocată. O dată în plus, a scuturat din cap.

— Atâtea emoţii reale, cum o fi? Nu e de mirare că tu continui să te păcăleşti crezând că poţi trăi o viaţă umană.

— Atunci de ce eşti aici? am întrebat-o, fără să o cred pe deplin.

— Cineva a sunat pe linia verde din Saint Louis şi a zis că te-a văzut urcând într-un autobuz de Chicago. Primim o grămadă de telefoane, dar persoana asta a reuşit să te descrie foarte bine. Aşa că generalul Holland m-a trimis să verific pontul. Deşi am sugerat că probabil e un pont valid.

Nu avea nicio logică.

— De ce ai crezut asta?

Şi-a dus un deget la tâmplă.

— Cum spuneam, suntem conectate, tu şi eu.

Brusc, picioarele mi s-au înmuiat. Să fie adevărat? Nu, probabil că minţea. Probabil că Holland a pus-o să spună asta; puteam să îmi închipui zâmbetul lui încrezut. Ştia cât de mult m-ar da peste cap.

Calmă, trebuia să fiu calmă. Să cedez nervos nu era o soluţie să scap de Trei. În disperare, mâna mea a fugit spre pandantivul mamei. Când am atins piatra rece, m-am liniştit, aşa cum sperasem.

Trei mi-a urmărit mâna. Un licăr mic de mirare i s-a văzut pe faţă, dar a fost trecător. Apoi, prima manifestare de emoţie adevărată pe care am văzut-o la ea, neintenţionată: buzele i s-au strâns.

— Indiferent ce crezi, nimic nu te poate face ceva ce nu eşti. Niciun artefact, nicio informaţie emoţională. Ai fost creată în laborator. Ca mine. Suntem la fel, mai mult decât o să ştii vreodată.

— Dacă asta te face fericită, am zis, refuzând să-i permit să mă atragă din nou în direcţia aceea.

La început, am crezut că am atins-o. Privirea i s-a îngustat, iar nările i-au tresărit. Dar apoi a clipit, o dată, de două ori şi, cu gesturile acelea mici, expresia ei a revenit la cea cu care eram obişnuită. Fadă şi uniformă.

— Văd ce încerci să faci, dar nu o să meargă. Nu voi fi târâtă la nivelul tău. Nu am nicio intenţie să devin desuetă. Acum, generalul Holland are un mesaj pentru tine.

Un mesaj?

M-am pregătit, în timp ce Trei se juca cu ceva, la capătul degetului ei mijlociu. Cu ochii pe mine şi cu mâna strânsă pe Taser. Vocea lui Holland… era prima dată când îi auzeam accentul, de când fugisem cu mama. Ritmul respiraţiei mele s-a accelerat şi a făcut-o pe Trei să se oprească.

— Ştii că nu e nevoie, nu? Celulele tale abia dacă au nevoie de oxigen şi îl primesc destul de bine şi fără să creşti ritmul de pompare.

Am strâns buzele şi am refuzat să răspund, aşa că a ridicat din umeri şi a continuat.

— Gata.

Spre surpriza mea, a întins mâna, de parcă arăta spre cel mai apropiat perete. O lumină albastră, ca un laser, a ieşit din degetul ei. Apoi, înaintea ochilor mei uimiţi, lumina s-a lărgit, contorsionându-se şi întinzându-se, până când a format silueta ceţoasă a unui om. Nu doar a unui om. Holland. Fără să vreau, am făcut un pas înapoi. Iluzia părea atât de reală, până la părul cărunt şi zâmbetul ameninţător. Aproape m-am aşteptat ca mirosul de mentă şi dezinfectant

să mă asalteze în orice moment. Apoi, am văzut-o pe Trei urmărindu-mi fiecare reacţie şi m-am oprit. Să nu arăţi slăbiciune în faţa inamicului. Trebuia să îmi păstrez controlul.

— Nu-ţi face griji, mi-a zis, observându-mi repede agitaţia. Nu ai această abilitate.

Zâmbetul ei sugera că era mulţumită de acea discordanţă. Am deschis gura, să fac un comentariu sarcastic, dar am fost întreruptă, când holograma a început să vorbească.

— Bună, Doi. Dacă mă auzi, înseamnă că Trei a dovedit din nou de ce ea este specimenul superior. Nu că aş fi avut vreodată îndoieli în privinţa asta.

Vocea aceea. Mi-am reprimat un tremur, conştientă de privirea curioasă a lui Trei, dar accentul tot a reuşit să îşi croiască drum spre spatele meu. Holograma Holland stătea perfect dreaptă, cu pieptul scos, umerii traşi. Exact ca în realitate. Imaginea era atât de aproape, la doar trei picioare distanţă. Deşi ştiam că era imposibil, nu aveam cum să alung de tot impresia că s-ar putea întinde să mă atingă cu mâinile lui ridate. Şi chiar dacă nu avea cum să ştie exact unde eram, puteam să jur că ochii lui gri s-au fixat pe faţa mea.

— Să nu o lungim. Trebuie să te întorci acasă. Ştim cu toţii că acum, când Nicole nu mai e, nu mai există nimic pentru tine acolo, afară.

Până în clipa aceea, nu crezusem că Holland ar fi putut spune ceva care să mă mai doară. Dar parcă intuise cele mai adânci temeri ale mele şi ştiuse exact unde să lovească. Numise acasă sediul lui.

Acasă.

Mi-am strâns buzele. Totuşi, greşea. Greşea teribil. Îmi mai rămăsese ceva care mă făcea să continui.

El.

Ochii aceia gri încă păreau să-mi urmărească fiecare mişcare, iar când am păşit spre stânga m-au urmat.

— Ei bine? Nu îmi răspunzi? a zis el, cu accentul acela mătăsos şi am simţit noduri în stomac. Te rog, spune-mi că

acesta este un fel de şiretlic elaborat.

Apoi, mâna lui s-a întins şi, înainte să pot reacţiona, s-a aşezat pe umărul meu. Am tresărit şi m-am tras de lângă mâna lui fantomatică. Chiar dacă atingerea fusese doar condens şi ceaţă, în comparaţie cu pumnul lui cărnos, parcă am simţit cum prezenţa lui e mai intensă. Nu voiam să mă mai atingă vreodată, sub nicio formă. Ecoul râsului său slab s-a auzit prin încăpere şi şi-a croit drum spre fiecare colţ al minţii mele, umplând-o, ca o otravă perfidă.

— De ce eşti aşa agitată? Cu siguranţă, până şi tu ştii că nu pot să îţi fac nimic. Vino cu Trei şi o să-ţi găsim un rost, îţi promit.

Promisiunile lui valorau cam cât banii din Monopoly. Chiar credea că va funcţiona? Că aveam să mă supun, fără să mă lupt, să mă duc direct în bârlogul lui? De parcă mi-ar fi citit gândurile, imaginea a rânjit.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să scap de tine, armata are alte idei. Ei consideră că eşti prea scumpă ca să scape de tine. Ar fi mai bine dacă nu te-ai opune. Prea multe şocuri într-un timp prea scurt pot cauza vătămări ireversibile.

Vocea lui căpătase o urmă de iritabilitate, iar holograma a început să patruleze pe acolo. M-am ţinut la o distanţă apreciabilă şi am citit printre rânduri. Cineva de mai sus auzise de vechiul plan al lui Holland de a mă scoate din uz şi nu fusese mulţumit. Dar nu aceea era problema mea.

Toată povestea era ridicolă. Chiar credea că îl voi asculta?

Şi-a încrucişat braţele pe piept, cu acea aroganţă cunoscută şi un zâmbet funebru i-a dezgolit dinţii. Încă o dată m-am simţit captivă. Cumva, această încarnare a lui putea să mă vadă, să interacţioneze cu mine. Nu înţelegeam tehnologia şi nici nu îmi doream. Voiam doar să dispară. Era ceva mult prea apropiat de vederea lui în carne şi oase, un gând care mi-a întors stomacul pe dos.

— Of, ştiu la ce te gândeşti: de ce m-ar interesa ce vrea el? Simplu. Pentru că am ceva de care îţi pasă. Mă rog, cineva.

Vocea lui a devenit o şoaptă ostilă.

— Chiar credeai că nu o să-mi dau seama cine te-a ajutat să fugi? Dacă vrei ca prietenul tău să nu păţească nimic, o să vii cu Trei. Dacă nu o să cooperezi, ei bine…

Holograma Holland s-a oprit şi s-a întins după ceva aflat în afara câmpului de lumină. Când mâna lui a reapărut, ţinea o cheie. A bătut cu ea în palma goală, iar zâmbetul i s-a lărgit, în timp ce tot corpul meu a devenit rigid. Prietena mea. Cheia.

Lucas.

A păşit spre mine.

— Am trimis o notificare imediat ce această conexiune a pornit, aşa că voi observa orice întârzieri. E în zadar să fugi. Mereu te vom urmări, pur şi simplu, tehnologia ta e… prea valoroasă.

Înainte să pot observa uşoara ezitare când a rostit tehnologia, a continuat:

— Şi nu uita că de tine depind alte vieţi.

Cu acele ultime vorbe tărăgănate încă plutind în aer, holograma a dispărut. Doar eu şi Trei, singure încă o dată. Dar chiar dacă luminile dispăruseră, ameninţarea lui Holland persista. Trei a lăsat braţul în jos.

— E timpul să mergem. Haide.

A făcut semn cu capul spre uşă. M-am întors, forţându-mi picioarele să păşească, cu gândurile de-a valma. Holland trebuie să se fi referit la Lucas, nu? Adică, cheia… acela fusese obiectul pe care încercase să mă facă să îl folosesc pe Lucas, în timpul celui de-al doilea test. Trebuia să aibă o semnificaţie. Dar de ce nu îi spusese numele, pur şi simplu? Am deschis uşa, iar clopoţelul de deasupra a sunat vesel, în timp ce am ieşit pe stradă. Peste drum, o cameră video era ca o santinelă tăcută.

Trei a scuturat din cap.

— Nu funcţionează.

În timpul scurt petrecut înăuntru, mulţimile se împrăştiaseră. Rămăseseră doar câteva cupluri răzleţe. Totuşi, nu am îndrăznit să ţip. Ştiam de ce e capabilă Trei şi nu voiam să pun în pericol pe nimeni. Dar în mine creştea

un ţipăt tăcut. Holland câştigase. Din nou. Îmi găsise punctul emoţional slab şi îl exploata la greu. Voiam să fug, dar imaginea Taserului pe care Trei îl ţinea în mână îmi era întipărită în minte. Asta şi Lucas. Deşi formularea lui Holland încă nu-mi dădea pace…

— Stânga, mi-a zis ea, venind în spatele meu, uşor spre dreapta.

Paşii noştri parcă sunau în noapte mai tare decât era normal, în liniştea care se lăsase, cu excepţia discuţiilor încete care se auzeau dinspre cele două cupluri din apropiere, care mergeau grupate, să se ferească de vânt.

— Unde mergem?

— O să afli în curând.

Am mers câţiva paşi în tăcere, apoi:

— Unde te-ai dus, când ai fugit?

Am continuat să merg şi m-am prefăcut că întrebarea nu mă interesa. Dar felul calm în care întrebase m-a făcut imediat suspicioasă. Holland o pusese să afle? Dacă da, de ce voia el să îmi ştie planurile? Îl căuta pe Jensen?

— Dreapta.

I-am urmat îndrumările şi m-am trezit înapoi pe strada care ducea la terminalul de autobuze. Aici, mulţimile erau încă dense, deşi nu erau la fel de mulţi oameni ca înainte, care să înfrunte aerul rece al nopţii.

Scanare: 42 de oameni, pe o rază de mai puţin de 1.000 de picioare.

Mi-am ţinut capul sus, în caz că se ivea vreo cale de scăpare. Harta mi-a atras atenţia, afişând orice posibilă cotitură spre dreapta sau spre stânga. Străzi pe care aş fi putut scăpa. Dar realitatea m-a făcut să mă opresc brusc. Lucas. Chiar puteam să îi risc viaţa?

Cu cât înaintam mai mult, cu atât disperarea îmi bloca toate gândurile. În scurt timp, aveam să ajungem la mijlocul de transport care aştepta să mă ducă înapoi la sediu şi puteam să îmi iau adio de la libertate. Ştiam asta din experienţă. Trebuia să o iau la fugă în curând, cât încă aveam mulţimea în jur, să mă acopere. Dar, când am încercat să mă pregătesc, un val de dezgust m-a reţinut.

Lucas mă ajutase să fug, iar eu aşa îl răsplăteam? Am sărit într-o parte, să evit un lichid vărsat pe trotuar. Când am făcut asta, am zărit Taserul din mâna lui Trei. Încă ţinea arma, dar lejer, degetele nu îi erau aproape de trăgaci. Nu era logic. De ce şi-ar asuma Trei un astfel de risc? Cuvintele lui Holland mi-au răsunat din nou în minte. Armata considera că eram prea valoroasă ca să scape de mine. Şi că prea multe şocuri într-un timp scurt m-ar putea afecta. Atunci mi-am dat seama. Holland era îngrijorat. Se temea că, dacă mă ducea înapoi defectă, cei cărora le raporta vor fi enervaţi. Să fiu sigură, am făcut zoom pe mâna lui Trei şi am accesat semnalul din creierul meu.

Scanare de arme: Taser.

Energie electrică: 50 de volţi.

Cincizeci de volţi. Abia dacă m-ar fi făcut să mă clatin. Aşa cum suspectasem, Taserul era o păcăleală. Dar înainte să pot valorifica informaţia aceea, mărirea imaginii pe mâna lui Trei a făcut ca toţi muşchii mei să se încordeze. În mintea mea, am fost imediat transportată înapoi la carusel. Cele două mâini mici ţinându-se de bară. Lumea învârtindu-se în cercuri atât de repede, încât totul devenise întunecat, ceţos. Când am rămas neclintită, Trei s-a oprit şi ea, pregătindu-se să mă facă să mă supun.

— Dacă te gândeşti să mă testezi, te sfătuiesc să nu o faci.

Dar n-am putut să-i răspund. Eram prizonieră în propriul corp.

Disfuncţionalitate a memoriei.

Circuite supraîncărcate: posibil.

Reconfigurare...

— Am ordine. Spre deosebire de tine, eu nu am o problemă să le urmez, a zis Trei, subliniind ce era evident.

În timp ce stăteam acolo nemişcată, am încercat să mă gândesc la orice ar fi putut să mă scoată din vraja aceea ca de basm. Dar nu puteam să accesez niciunul dintre sistemele mele, indiferent cât încercam. Trei a devenit suspicioasă şi a început să mă înconjoare, examinându-mă atentă, ca pe o vită preţioasă. Apoi, brusc, a început să

vorbească. Cu sine.

— Mila 2.0 are nişte probleme tehnice, a zis ea, fără să se adreseze cuiva anume.

După un timp, a continuat, de parcă să vorbească cu sine era vreun protocol tipic de android.

— Nu, nu cred. Pur şi simplu, a îngheţat, fără vreun semn prevestitor. Dacă poţi să mă reperezi, poţi să te uiţi cumva în diagnosticele ei?

A fost întrebarea care a lămurit totul. Trei nu vorbea cu sine. Vorbea cu cineva de la sediul SMART Ops. Cineva care ne cunoştea mai bine ca oricine. Cineva care efectiv putea să intre în minţile noastre. Cineva pe care Holland îl ameninţase, în caz că nu mă supuneam ordinelor lui.

— Bine. Aşteaptă legătura, a zis Trei.

Câteva clipe mai târziu, au apărut literele roşii şi niciodată nu am fost mai fericită să le văd.

Acces de la distanţă.

Redirecţionare programe.

Restartare sistem.

Apoi, ca din senin, o voce perturbată de paraziţi, aproape incoerentă s-a auzit în urechile mele.

Mi... bzzzz... la?

Lucas. Era bine. Probabil că Holland recursese la un bluf. Altfel, era imposibil ca Lucas să mai poată comunica cu Trei. Şi mă îndoiam că Trei îşi dăduse seama că în tot acest timp o analizasem şi că tocmai îmi oferise o informaţie foarte importantă. Care îmi conferea un avantaj considerabil. *Sunt s... bzzz... nu te... bzzzz...*

Întâi, am simţit ceva în degetele de la mâini. Apoi, în cele de la picioare. Dar tot nu reuşeam să înţeleg mesajul lui Lucas. Se pare că unele dintre funcţiile mele auditive încă nu îşi reveniseră. Între timp, Trei scanase cu privirea împrejurimile, mereu în alertă, în timp ce braţele şi picioarele mele îşi reveneau.

Nimeni... bzzz... bzzzz... ai... bzzzz... nu pot... bzzzz.

Ce încerca să îmi spună? Trebuia neapărat să aflu. Ochii mei şi-au recăpătat şi ei mişcarea. S-au îndreptat spre Trei, a cărei privire tocmai aterizase din nou pe mine. S-a uitat

cu satisfacţie cum încheieturile mele se relaxaseră şi ţinuta mea revenise la normal.

Redirecţionare încheiată.

Funcţionare deplină: refăcută.

Erori de memorie: rezolvate temporar.

Apoi, bâzâiturile s-au estompat şi l-am auzit pe Lucas spunând clar un cuvânt.

Fugi.

Acela era un ordin pe care aveam de gând să îl urmez. Fără îndoială. M-am ridicat pe vârful picioarelor. Gata să ţâşnesc în mulţime. Atunci i-am văzut. Doi poliţişti în uniformă ieşind dintr-un bar. Am revăzut în minte felul în care arătam. Eu, cu o haină lungă şi o şapcă neagră din lână, luminiţe care încă mai clipeau. Trei, cu cizme, blugi şi tricou lung, negru. Părul ei era răvăşit, dar şi al meu era la fel. Dar faţa şi hainele ei erau în regulă.

Am tras aer în piept şi am apucat-o ferm de braţe, rotind-o în semicerc. Când i-am dat drumul, am privit cum se loveşte de un grup de oameni din faţa noastră, printre ţipete. Ea şi alte două femei au căzut. Cei doi poliţişti au văzut şi au luat-o la fugă spre ele. Un grup mare de petrecăreţi din stânga noastră a încetinit să se uite în urmă, curioşi să vadă ce era cu zarva aceea. Momentul meu.

În timp ce poliţiştii se apropiau de Trei, am fugit.

Am auzit agitaţie în spatele meu – ameninţări, lovituri. O armă s-a descărcat. Ţipete. Am gemut, dar m-am gândit că Trei nu ar fi rănit vreun privitor. Holland n-ar fi autorizat aşa ceva, un alt scandal era ultimul lucru de care avea nevoie. Nu, m-am gândit că Trei avea la fel de multe motive ca mine să fugă. La o privire superficială, putea să evite să fie recunoscută, dar noul ei păr şi ochii nu ar fi ajutat-o, iar Holland nu ar fi fost încântat să explice autorităţilor de ce eram două. Dacă Trei scăpa, el putea să arunce totul asupra mea. M-am înfiorat. Nu era ideal, dar nu aveam ce să fac. Faptul că o puneam pe Trei în poziţie defensivă îmi oferea suficient timp să fug.

Şi mai multe ţipete, apropiindu-se de mine. Apoi, picioare alergând.

Ameninţare detectată: 30 de picioare.

M-am uitat peste umăr şi am simţit un bolovan în stomac. Ambii poliţişti erau la pământ, unul pe spate, celălalt cu mâna la nas. În jurul lor se formase un semicerc de gură-cască, iar din mijloc s-a ivit Trei. Teafără, se îndrepta spre mine, alergând cât putea de repede. M-am uitat disperată în jur, după o scăpare. Reţeaua oraşului a apărut în faţa mea, dar degeaba. Trei a văzut acelaşi lucru şi era prea aproape să scap de ea pe jos.

O maşină. Unde puteam să găsesc o maşină? Nu aveam timp să fur una, nu fără ca ea să mă ajungă. Apoi, în faţa unui bar, le-am văzut. Un şir de motociclete. Speranţa a revenit. Oare era posibil ca vreuna dintre ele să poată fi pornită de la distanţă, ca unele maşini?

Ameninţare detectată: 25 de picioare.

Am sprintat.

În timp ce alergam, mi-am deschis mintea, în căutarea unui semnal care să se potrivească vreuneia dintre motociclete. Nimic, nimic, nimic.

Ameninţare detectată: 20 de picioare.

Eram disperată, când am simţit. O rază slabă de electricitate, care mi-a trecut prin cap. M-a conectat cu a treia motocicletă, marca BMW, argintiu cu negru.

Solicitare acces de la distanţă?

M-a cuprins uşurarea.

Da.

Aveam să reuşesc.

Neutralizează controlul. Permite accesul, am ordonat.

Acces permis. Porneşte motorul?

Da.

Pur şi simplu, motorul a prins viaţă.

Mai aveam doar cinci paşi, mă pregăteam să sar pe scaun, când conexiunea s-a slăbit. Înainte să dispară de tot, am simţit prezenţa unei alte persoane, am auzit o altă comandă.

Opreşte motorul.

Motorul s-a oprit, la comanda lui Trei, exact când puneam mâinile pe ghidon. La naiba. Am căutat din nou conexiunea,

dar ştiam că era prea târziu.

Ameninţare detectată: 5 picioare.

Fereşte-te.

M-am lăsat în jos, iar pumnul lui Trei a vâjâit pe deasupra capului meu.

Acum, eram prinsă acolo, făcută sendviş între motocicletă, pe de o parte, şi un android în misiune, pe de altă parte.

Parează lovitura.

M-am întors, dar fiind atât de jos m-am mişcat lent.

M-a lovit în obraz şi m-a împins în spate, lovindu-mă cu capul de metal, în timp ce m-am prins cu disperare de piciorul ei. Motocicleta s-a clătinat, iar degetele mele abia i-au atins vârful piciorului. A fost suficient. M-am prins bine şi am răsucit, astfel că am dezechilibrat-o. S-a răsucit într-o parte şi a căzut. Între timp, am localizat semnalul motocicletei. Am sărit pe şa şi, în disperarea mea, am simţit un val de energie prin mine. O comandă hotărâtă s-a auzit.

Porneşte motorul.

Motorul a prins viaţă din nou, iar eu mi-am ridicat picioarele, cu mâinile pe ghidon. Am apăsat acceleraţia, mi-am încordat coapsele, iar motocicleta a pornit. Am văzut-o pe Trei sărind în picioare şi am avut doar o clipă să gândesc: o să reuşesc. Apoi, motocicleta s-a oprit brusc.

Blochează, braţ stâng.

Încrezătoare în senzorii mei de android, am luat mâna de pe ghidon şi am ridicat braţul, lovind mâna lui Trei.

Loveşte, picior stâng.

Am eliberat toată energia din mine şi am canalizat-o în lovitura aceea. Sirenele urlau în fundal, iar în spatele nostru strigătele se auzeau tot mai tare. Am lovit o dată. Piciorul meu a lovit ciudat, în lateral. Dar am dat cu toată puterea. Trei voia să mă prindă din nou de braţ, era atât de aproape, încât am nimerit-o chiar pe mijloc. Tare. A zburat în spate, cu degetele prinse de mâneca mea şi, pentru o clipă, am crezut că atât eu, cât şi motocicleta vom merge după ea. Apoi, m-am răsucit şi m-am smucit, iar mâneca s-a rupt. Am călcat acceleraţia, iar motocicleta a ţâşnit înainte. M-am

lăsat în faţă şi am gonit pe stradă, spre o lumină roşie. La intersecţie, am văzut o semiremorcă gata să pornească.

Am reuşit, mi-am zis.

Ameninţare detectată.

Prea târziu, pentru că exact atunci un braţ s-a întins din spate şi s-a prins de încheietura mea. Am virat şi aproape că am lovit din lateral o maşină parcată. O privire rapidă în oglinda retrovizoare mi-a confirmat că Trei se ţinea de mine, cu picioarele fluturându-i în spate.

Rahat.

Am mers în zigzag, sperând că o să se desprindă. Degetele i-au alunecat, iar eu mi-am scuturat trunchiul, dar nu şi-a dat drumul. Am virat din nou, de data asta intenţionat, atingând o dubă imensă. Oglinda dubei s-a desprins cu un pocnet, dar Trei a rezistat. Vântul mă izbea în faţă, îmi sufla părul în ochi şi ne apropiam cu viteză de intersecţie. Semiremorca tocmai pornise. Maşinile din jurul nostru claxonau şi atrăgeau atenţia prea mult. Trebuia să scap de acolo. Repede.

Am luat o mână de pe ghidon şi am încercat să-i desfac mâinile de pe mine. Dar era prea târziu. Celălalt braţ al ei s-a încolăcit în jurul gâtului meu. M-am răsucit, încercând să conduc şi să o scutur de pe mine, în acelaşi timp. În faţa mea a apărut semiremorca, blocând complet intersecţia, ca o uriaşă balenă metalică.

Coliziune iminentă: 20 de picioare. Virează la stânga.

Trei îmi trăgea capul spre spate încet, dar tot mai mult. Vântul îmi izbea pielea. Mâinile au început să-mi alunece. Dacă aveam de gând să fac o nebunie, să scap, acela era momentul.

Coliziune iminentă: 15 picioare. Virează la stânga.

Cu un val de putere izvorâtă din disperare, mi-am tras capul în faţă, slăbindu-i strânsoarea pentru o clipă. Doar de atât aveam nevoie. Cu o rugăciune spusă în gând, am accelerat direct spre semiremorcă şi am simţit-o pe Trei cum tresare în spatele meu.

— Ce fa…

Coliziune iminentă: 7 picioare. Virează la dreapta.

Dar nu am mai ascultat. Am călcat frâna, în acelaşi timp în care m-am aplecat spre stânga, iar motocicleta a patinat. Greutatea a tras motocicleta în jos, până aproape am atins asfaltul, iar cauciucurile au scrâşnit. Motocicleta a început să se învârtă. Trei a slăbit strânsoarea, pregătindu-se, fără îndoială, să sară. Dar eram pe fază. Mi-am ridicat piciorul stâng pe şa. În clipa următoare, am împins-o cu motocicleta, în timp ce eu m-am săltat de pe şa şi am sărit spre partea din spate a semiremorcii. Între timp, Trei a zburat cu motocicleta spre cauciucurile încinse. Impactul a fost dur şi rapid. M-am lovit de laterală, în interior, m-am redresat şi am zburat un pic în faţă, înainte să aterizez pe pământ, cu un zgomot surd.

În acelaşi timp, s-a auzit un scrâşnet oribil, de metal pe metal. O explozie a luminat cerul cu mici flăcări portocalii. Au zburat bucăţi metalice, ca şrapnelul, frâne s-au auzit scrâşnind. Semiremorca s-a clătinat şi s-a oprit, în timp ce partea din spate era în flăcări. Am ridicat capul. Şoferul a sărit din cabină. Trei şi motocicleta dispăruseră sub roţile masive ale camionului.

Evaluare a defecţiunilor interne.

Nu. Nu acum. Trebuia să mă mişc.

Ridică-te. Ridică. Te.

O ezitare suficient de lungă să mă întreb dacă nu cumva stricasem ceva definitiv în coliziune. Apoi, picioarele mele au răspuns. M-am ridicat. În jurul meu, maşinile opreau, oamenii trânteau uşile şi strigau, alergând.

Pentru o clipă, m-am uitat la rămăşiţele maşinii, iar mâinile mi-au zburat spre gât. Of, Doamne. Rămăşiţele zdrobite ale lui Trei, topindu-se încet în căldura din jur. Ochii ei căprui erau încă larg deschişi. Odată focul stins, nu avea să mai rămână nimic din ea. Mirosul de fum ameninţa să deblocheze în mine anumite amintiri şi m-am temut de răspunsul pe care l-ar fi declanşat. Aşa că am luat-o pe străzi dosnice, cu aerul rece al nopţii în faţă. Pe drum, am găsit o bicicletă fără lacăt şi am şterpelit-o. Am pedalat ascultând sirenele din depărtare, sperând că nu veneau după mine. În acelaşi timp, două gânduri mi se tot roteau

prin cap, la nesfârşit.

Trei era moartă.

Iar eu o omorâsem.

Emoţiile mele erau contradictorii, confuze. Uşurare, satisfacţie, groază şi suferinţă, toate luptându-se pentru supremaţie. Dar unul dintre sentimente a fost mai puternic şi s-a ridicat deasupra celorlalte. Un zâmbet ciudat mi s-a întins pe faţă, deoarece nu reuşeam să îmi ascund mândria crescândă.

Holland trimisese ce avea mai bun, iar eu învinsesem. O doborâsem pe Trei. Eu, copilul problemă, pe care el încercase să îl extermine. După asta, nu mai avea cum să nege că mă subestimase rău de tot.

Totuşi, nu era momentul să exult. Aveam o misiune. Să îl găsesc pe Steven Jensen. Să completez informaţiile lipsă despre Sarah. Dar nu aveam de gând să mă amăgesc. Odată ce lucrurile aveau să se liniştească, după acest dezastru, Holland se va regrupa. La fel V.O. şi poliţia. La un moment dat, aveau să vină după mine.

Toţi.

12

Două ore mai târziu, am aruncat bicicleta pe o alee retrasă şi am sperat ca nimeni să nu se întrebe cum ajunsese acolo, cel puţin câteva zile. După ce am tăiat-o prin curţile din spate, stradă după stradă, prin zone abandonate, atentă să aud dacă mă urmărea cineva, în cele din urmă, am lăsat încordarea din umerii mei să se retragă un pic. Aruncasem luminiţele cu mult timp în urmă, iar haina o schimbasem pe un hanorac vechi, maro, pe care îl găsisem pe scaunul din spate al unei maşini descuiate.

Mă rugam ca acele mici schimbări să fie de ajuns.

O maşină a gonit pe stradă, în spatele meu, dar am rămas calmă şi mi-am băgat bărbia în piept. Eram doar un trecător oarecare ieşit la plimbare. Harta verde s-a desfăcut înainte să apuc măcar să gândesc *GPS.*

Din fericire, punctul portocaliu care clipea şi care reprezenta poziţia mea nu era foarte departe de destinaţia finală.

4,23 de mile.

În afară de câţiva câini care lătrau şi de luminile răzleţe din case, nu era niciun semn de viaţă pe stradă. Dar pe măsură ce înaintam copacii erau mai denşi, casele mai mari. Mirosul de ploaie, de iarbă şi de pin umplea aerul. Şi curţile erau mai mari, cu iarbă şi câteva garduri. Alei lungi duceau spre garajele cu câte două-trei maşini. Am trecut pe lângă o casă, apoi două. Brusc, am ajuns la capătul unei alei lungi, curbate. Un garaj separat, proaspăt vopsit, aflat la distanţă de vreo douăzeci de picioare, după care aleea se bifurca la stânga şi se termina la un alt garaj de două maşini, care era lipit de o casă. Un SUV verde era parcat afară.

Asta era. Adresa lui Steven Jensen.

Iniţiază scanare.

Detaliile au apărut în faţa mea, mărite, fără altă solicitare. Privirea mea a trecut peste primul obiect, apoi peste al doilea. În mai puţin de o secundă, am procesat

toate informaţiile vizuale din faţa mea şi le-am salvat în memorie.

Mercury Mountaineer verde, cu numărul DVU234. Casă cu trei etaje, opt ferestre în partea din faţă, o uşă de intrare, o uşă de garaj accesibilă prin curtea din faţă. Trei pini, unul bloca vederea spre uşa din faţă, două ghivece cu plante.

Aşadar, ajunsesem. Şi acum?

În timp ce îmi mestecam buza şi studiam casa, un clic slab s-a auzit în aerul nemişcat al nopţii. Capul meu s-a întors după sunet. O maşină parcată peste drum, la şase case distanţă. Fusesem atât de prinsă cu studierea casei lui Jensen, că nu fusesem prea atentă. Clicul se auzise de la uşa şoferului.

Îndată am fost în alertă. Gata să sar. Până când marca maşinii şi identitatea siluetei înalte şi subţiri care cobora din ea m-au izbit, în acelaşi timp.

Jeep. *Hunter.*

Un val iniţial de bucurie, înlocuit imediat de nesiguranţă. Logica mi-a lipit picioarele de pământ. Fusesem despărţiţi mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi totuşi îmi păruseră ani. Trei, Holland… m-am gândit la tot ce se întâmplase în acel scurt timp. Tot ce reuşisem. Singură. Aş fi făcut vreunul dintre lucrurile acelea cu el alături? Ştiam prea bine că responsabilitatea de a-l ţine în siguranţă era o povară teribilă.

Apoi, toate îngrijorările au dispărut, când emoţiile mele au dat buzna, o clipă mai târziu, într-o explozie care a şters orice altceva. Citise biletul, de aceea mă urmase acolo. În scrisoare, îi dezvăluisem destinaţia mea adevărată şi îi spusesem că nu aveam încredere în nimeni altcineva să-i împărtăşesc acea informaţie secretă. Şi-i mai spusesem că niciodată nu o să mă mai îndoiesc de el, cât o să trăiesc.

Asta trebuia să însemne că încă ţinea la mine, nu? Şi dacă era adevărat – dacă putea să mă ierte pentru ce făcusem – nu-i aşa că puteam avea încredere să îi spun şi restul poveştii mele?

Hunter s-a întors şi a închis uşa. Mi l-am închipuit

alergând spre mine cu paşi mari, cu faţa luminoasă. Dar el venea încet, cu o expresie de nelinişte pe faţă, de parcă se îndoia de decizia lui de a veni acolo. Senzaţia de plenitudine din pieptul meu a început să se estompeze, în momentul în care l-am văzut. Când, în sfârşit, a ajuns la câteva picioare de mine, am observat cercuri întunecate sub ochii lui, care erau roşii pe la colţuri. Mâinile îi erau afundate în buzunare, umerii adunaţi.

M-am temut că îl rănisem prea tare, apoi am văzut zâmbetul lui cu jumătate de gură şi am oftat un pic uşurată.

— Hei, a zis el simplu.

— Bună.

— Sper că nu te deranjează că am venit neanunţat. Eu doar… m-am gândit că superspionii au şi ei nevoie de prieteni.

Un cuţit a tăiat în pieptul meu, de parcă ar fi fost din hârtie. Eram foarte recunoscătoare că Hunter nu mă ura şi bătuse drumul până acolo, dar auzind acel cuvânt – prieteni – era mai rău decât mi-aş fi putut imagina. Punea o limită între noi, pentru că eu întrecusem măsura cu el. Nu îl învinuiam pentru asta, dar, Doamne, să accept era insuportabil.

Când a văzut că nu răspund, s-a încordat. Aerul rece vibra între noi, iar el a făcut un pas înapoi.

— M-am înşelat?

De fapt, se înşelase. Nu prea îl mai meritam, nici ca prieten, nici ca altceva. Probabil că o ştia şi el, dar venise oricum, să fie lângă mine, chiar dacă îl rănisem. Faptul că se afla aici nu era bine deloc. Dar, cum următorul pas al călătoriei mele se îndrepta în faţă şi, practic, habar n-aveam unde mă putea duce, nu puteam decât să îi accept oferta generoasă. Chiar dacă fusesem eficientă pe cont propriu şi în ciuda noii mele hotărâri de a evita legăturile cu oricine, aveam senzaţia că voi avea nevoie de cineva pe care să mă sprijin, după ce îl voi cunoaşte pe Jensen. Acum, că Trei nu mai era şi scăpasem de mâna lui Holland, erau slabe şanse să mai aud vreodată de Lucas.

Nu mai aveam pe nimeni.

— Nu, nu te-ai înşelat.

M-a cuprins uşurarea, când am văzut cum zâmbetul i se întinde pe toată faţa. Apoi, a umblat prin buzunar şi a scos o bucată de hârtie mototolită.

— Am venit să îmi plăteşti datoria.

M-am uitat mirată la hârtie şi mi-am dat seama când am văzut numele hotelului pe ea. Acel ÎSD (îţi sunt datoare), pe care i-l scrisesem în Virginia Beach. Ba chiar am râs, nevenindu-mi să cred.

— Uau, probabil, chiar îţi plac programele TV proaste.

— Da, cred că sunt dependent, a zis, cu un chicotit ciudat.

Am făcut tot ce am putut să nu înţeleg altceva.

A scuturat uşor din cap.

— Deci, eşti agent secret. Habar n-am cum e posibil, dar am văzut destule ca să nu te contrazic.

Un nor de prudenţă a început să se formeze în jurul meu. Cu Hunter acolo, trebuia să mă prefac mai umană decât eram, să ascund acea partea a mea care mă ajutase să ajung acolo. Nu doar asta, dar nu eram sigură cât de conştient era el de consecinţele prieteniei cu mine.

— Hunter, ar fi trebuit să te previn…

— Nu, a zis şi a ridicat mâinile. Ştiu în ce mă bag. Pur şi simplu, nu am vrut să te abandonez până nu îţi găseşti tatăl. Adică, dacă asta faci.

Faţa lui Jensen a apărut în faţa mea, declanşând acea legătură emoţională cu trecutul meu programat. Teoretic, căutam un bărbat despre care cândva credeam că era tatăl meu. Dar menţiunea aceasta n-ar fi însemnat nimic pentru Hunter, aşa că am decis să nu complic lucrurile.

— Într-un fel, da. De fapt, numele lui e Steven Jensen.

Hunter şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Bun.

M-am uitat înapoi spre casă, spre SUV-ul de pe alee.

— Înainte să vorbim cu el, trebuie să ne asigurăm că nu e niciun pericol. Aşa că vreau să aşteptăm până pleacă, apoi să verificăm casa de arme.

S-a uitat din nou spre casă, înainte să ridice din umeri.

— Doar spune-mi cum să te ajut.

Surprinsă, am scuturat din cap.

— Poate că ar trebui să aştepţi în maşină, iar eu o să te anunţ când e în regulă. Apropo de maşini, deocamdată, ar trebui să mergem amândoi în a ta, să nu stăm aici afară.

Scanare stradală: activată.

Nicio ameninţare umană detectată.

Cu vederea mea accentuată, am făcut zoom pe geamurile caselor din jur. Nimic. Niciun semn de viaţă afară, deocamdată. Maşina lui Hunter avea să fie bună drept acoperire, cel puţin până când începeau să iasă oamenii.

Hunter a strâns din buze şi a băgat mâinile în buzunare.

— Nu…

Am făcut semn spre jeep.

— Aşteaptă până ajungem înăuntru, am şoptit, apoi am pornit repede spre uşa de pe partea pasagerului.

Odată uşa deschisă, m-am întors spre el, pregătită pentru o altă ceartă. Degetele lui băteau un ritm alert pe bord.

— Doar nu crezi că o să stau în maşină, în timp ce tu verifici singură casa, nu?

— Ba da. Hunter, eu sunt antrenată pentru asta – nu că mi-aş fi amintit ceva din pregătirea aceea, dar totuşi –, iar tu nu eşti. Îţi promit că îţi voi da de ştire îndată ce voi fi verificat zona.

— Nici vorbă. Nu aştept aici, în timp ce Dumnezeu ştie ce s-ar putea întâmpla în casă, a zis, arătând spre uşa din faţă a lui Jensen. Mi-ai spus că mama ta e moartă, Mila, moartă! Cum crezi că m-aş simţi dacă ţi s-ar întâmpla ceva teribil, iar eu aş sta şi m-aş juca cu degetele în maşină?

După roşeaţa uşoară care îi urca pe gât mi-am dat seama că el chiar devenea agitat şi, sincer, semăna cu faţa cuiva care avea sentimente ce mergeau dincolo de prietenie.

— Uite ce e, Mila, îmi datorezi asta, a început, cu o voce mult mai calmă. Trebuie să mă laşi să vin, să putem… pur şi simplu, trebuie să ai încredere în mine.

— Bine, am zis, pentru că îmi doream foarte mult să mă

împac cu el, poţi să vii. Dar oamenii mor în preajma mea.

La asta, mi-am dus un pumn la gură. Prea târziu să îmi retrag cuvintele. Hunter s-a aplecat şi s-a întins blând să îmi strângă mâna.

— Eu nu o să mor, mi-a şoptit.

Şi, deşi ştiam că era un gest stupid, complet lipsit de semnificaţie, partea mea umană nu s-a abţinut să întrebe:

— Promiţi?

— Promit.

Şi, cumva, asta m-a făcut să mă simt mai bine.

— Acum, că am lămurit asta… ce urmează?

Am privit înapoi spre casa tăcută. Dinăuntru tot nu venea niciun semn de viaţă.

— Acum? Aşteptăm.

În timp ce aşteptam dimineaţa, ca Jensen să plece de acasă, ne-am ghemuit pe locurile noastre, faţă în faţă, cu mâinile atingându-se uşor.

Doar prieteni, mi-am amintit cu asprime. Dar inima mea de android refuza să creadă.

13

După câteva ore şi nişte alarme false, am văzut lumina roşie de avertizare.

Mişcare detectată.

M-am ridicat şi, categoric, o siluetă ieşea din casă, cu o cutie în braţe. Era îmbrăcată cu o jachetă neagră groasă, o căciulă neagră şi bocanci. M-am mişcat pe scaun, astfel încât să o pot urmări fără să fiu văzută. Un bărbat. După haine, părea un bărbat.

Entuziasmul m-a cuprins ca un vânt iscat brusc, dar a fost temperat de greutatea neliniştii. Era Jensen? Bărbatul din amintirile mele? Să îl văd acum, în… creierul meu a obiectat la adresa acelui gând, confundat de propria-i versiune a adevărului. Mi-am întins gâtul, dar trăsăturile îi erau ascunse în spatele cutiei. S-a îndreptat direct spre locul şoferului, spre SUV.

Când s-a întors să deschidă uşa, i-am văzut spatele capului. Păr castaniu închis, des, uşor ondulat. Înalt şi bine făcut, fără să fie plin de muşchi.

Mintea a recuperat o imagine şi m-am sprijinit de geam, iar respiraţia mea a format un nor alb.

Era posibil să fie el.

S-a întins şi a pus cutia pe locul de alături, apoi a urcat. Am zărit nişte ochelari de soare, dar cum gulerul îi era ridicat nu am identificat mult din faţa sa. Norul de pe geam s-a mărit, în ritmul respiraţiei mele sacadate.

Înălţime: 6,05 picioare.

Trăsături distinctive: cicatrice de 7 centimetri, pe mâna dreaptă, de la al treilea metacarp spre articulaţia carpiană.

M-am rezemat pe spate. Cicatrice? Nu-mi aminteam vreo cicatrice. SUV-ul a prins viaţă şi îndată a pornit cu spatele, spre prima alee. Am aşteptat să întoarcă şi să meargă cu faţa, dar nu, a înclinat maşina cu pricepere şi a continuat să meargă cu spatele, pe a doua alee.

— El e? Intrăm în curând?

— Şşşşt, am şoptit, dar în ciuda nervilor care îmi

tremurau în stomac nu m-am putut abţine să nu zâmbesc un pic la vederea entuziasmului său.

Când roţile din spate ale maşinii au ajuns pe stradă, am aşteptat cu nerăbdare crescândă să văd pe unde o ia. Dacă venea spre noi, puteam să îl văd pe şofer, dar şi el putea să ne vadă.

— Pregăteşte-te să te laşi în jos, am murmurat spre Hunter.

Un amestec de dezamăgire şi uşurare m-a cuprins când bărbatul a întors în direcţia opusă. Câteva clipe mai târziu, SUV-ul a dispărut, după ce a virat la dreapta, pe o altă stradă.

— Acum. În linişte, am zis, înainte să deschid uşa.

Hunter învăţa repede. Îmi copia mişcările şi făcea un zgomot redus. La urma urmei, poate că avea să-mi fie de folos. Verificarea casei avea să meargă mult mai repede dacă eram doi. Strada a rămas tăcută, aşa că am traversat încet. Nu văzusem pe nimeni, dar în felul acela, dacă veneau după noi, vor presupune că ieşisem să ne mişcăm. Pe de altă parte, dacă alergam spre casa lui Jensen, ca nişte fundaşi… mda, ar fi fost mai greu de explicat.

— Trebuie să ne purtăm normal; nu vrem să ieşim în evidenţă, l-am sfătuit.

— Am înţeles.

Păşea alături de mine foarte natural. De parcă eram prieteni buni.

În timp ce ne apropiam de casă, am continuat să scanez casele din vecini, în special pe cea de peste drum, deoarece se vedea foarte bine uşa din faţă şi intrarea în garaj. Am ajuns la alee şi, fără ezitare, am păşit. Hunter s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— N-ar trebui să ne ascundem după tufişurile alea? a întrebat arătând spre o plantă verde, cu multe frunze, care încadrau curtea, între alee şi casă.

Am scuturat din cap uşor.

— Prea suspect. În felul acesta, dacă ne opreşte cineva, spunem că suntem în căutarea unei pisici pierdute sau aşa ceva. De fapt, ar fi mai bine să inventăm şi o descriere, în

caz de nevoie. Ce zici de o siameză de doi ani, pe nume Lucy? Ar putea fi adoptată de la ASPCA locală sau aşa ceva.

A clipit de câteva ori înainte să rostească încet, în barbă:

— Chiar eşti bună la asta.

— Cum?

— Să-i faci pe oameni să creadă orice spui.

Am înghiţit în sec, dorindu-mi ca circumstanţele să nu mă oblige să fiu bună la aşa ceva. Ştiind că adevărul despre cine eram nu ar fi sunat deloc credibil pentru el.

— Haide, să nu ne oprim.

Încă doi paşi. Apoi patru. Brusc, am ajuns la capătul aleii şi am cotit. Avea să fie mai uşor decât mă aşteptasem. Nu era nimeni afară şi nimic nu se clintea. Lătrăturile puternice care s-au auzit ne-au făcut pe amândoi să ne oprim. Apoi, sunetul făcut de un trup puternic lovindu-se de gardul din dreapta noastră. În partea de sus s-a ivit o pereche de urechi ascuţite, urmate de doi ochi căprui închis.

Un câine. Doberman.

Am dat înapoi. Câinii, ce era cu mine şi cu câinii? Te rog, te rog, spune-mi că povestea de pe aeroportul din Toronto nu se va repeta, când câinii ne urmăriseră pe mine şi pe mama. În timp ce gândul acela îmi gonea prin minte, mi-am dat seama că Hunter se îndrepta spre gard.

— Hunter, vino înapoi! am şuierat, aruncând o privire rapidă peste umăr.

Încă era linişte peste drum, dar nu era suficient să mă facă să mă simt în siguranţă. Categoric, vecinii din dreapta se treziseră deja şi, dacă nu ei, cel puţin proprietarii câinelui.

— Hei, prietene, e în regulă. Eşti un băiat bun, nu-i aşa? Uite, ia un biscuit, a zis Hunter, pe un ton ciudat, melodios.

Era o nebunie. Trebuia să plecăm…

A Dar atunci am auzit-o. Liniştea. În timp ce Hunter scotea ceva din buzunar – ce… pastramă? – câinele s-a înălţat din nou, cu ochii lucioşi lipiţi de mâna lui.

— Vrei asta? Trebuie să fii băiat bun. Taci, da? Nu mai latri. Apoi, Hunter s-a întins spre gard. Data următoare, când câinele s-a ridicat în două labe, Hunter i-a arătat

păstrama şi… gata! A luat-o şi atât el, cât şi păstrama au dispărut ca prin minune.

— Chiar o să funcţioneze? am întrebat uimită.

Hunter s-a întors şi a ridicat din umeri.

— O să vedem. Doar nu face mişcări bruşte şi nu îl privi în ochi, da? Dar cred că lătra doar să atragă atenţia. Nu mârâia, iar blana de pe gât nu îi era ridicată. Şi i-ai auzit lătrăturile? Nu cred că e rău, un câine de pază serios probabil că ar fi fost prea suspicios să ia mâncarea.

Tot ce mi-aş fi dorit vreodată să ştiu despre câini şi chiar mai mult.

— Dresezi cumva câini sau aşa ceva?

A scuturat din cap.

— Nu. Dar mama se uita mult la Cesar Milan.

S-a uitat la mine şi la privirea mea perplexă, apoi a continuat:

— Ştii tu… dresorul de câini?

— Dresorul de câini, am repetat. Abordezi un câine mare, care latră, bazându-te pe spusele unui tip care îşi spune Dresorul de câini?

Hunter m-a înghiontit, iar eu am zâmbit, dar mi-a trecut, când m-am uitat spre casă. Încă trebuia să intrăm fără să fim văzuţi şi, cum nu aveam nicio idee unde se dusese Jensen, aveam la dispoziţie câteva ore sau câteva minute să ne ducem la îndeplinire misiunea.

— O să verific uşa din spate, să văd dacă e descuiată, te uiţi tu la cea din faţă? a zis arătând spre o uşă aflată pe partea laterală a casei, care părea să ducă într-o încăpere dincolo de garaj.

— Bine.

În linişte, m-am dus în faţa garajului, unde aleea cotea spre un trotuar acoperit cu cărămizi, care ducea spre uşa din faţă.

Sistem de alarmă detectat.

În grabă, am scanat împrejurimile, plante cu flori galbene, roz şi albe umpleau un ghiveci mărginit cu cărămizi, în stânga, şi un pin într-un vas mare din lemn de cedru se înălţa în dreapta mea. Un indicator mic alb ieşea

din iarbă.

Casă protejată de EMV Alarms.

La naiba.

M-am uitat spre mulurile din jurul uşii, apoi spre geamuri, iar sclipirile cablurilor au vorbit de la sine. Casa avea un sistem de alarmă. Oare Jensen îl activase când plecase?

Dezactivează sistem de alarmă?

— Hunter, am zis şi m-am dat înapoi de la uşă, gata să fug. Hunter, am încercat din nou, un pic mai tare.

Dar înainte să o iau la fugă am auzit. Un zgomot, unde înainte fusese linişte. Un bâzâit constant. Ceea ce însemna că...

— Uşa e încuiată.

Vocea lui Hunter s-a auzit de după colţ. M-am răsucit din nou spre uşa din faţă, îngrozită. Ceea ce însemna că Hunter încercase uşa şi, cum nu se deschisese, mişcarea făcuse ceva mai rău. Declanşase alarma.

În timp ce bâzâitul continua, m-am scuturat şi am trecut la treabă. După colţ, am auzit sunetul regulat al paşilor lui Hunter pe asfalt. Mi-am deschis mintea, în căutarea unui semnal dinspre alarma care ştiam că era imediat de cealaltă parte a uşii. Pe deplin conştientă că timpul nostru se scurgea, cu fiecare bâzâit.

Bip. Bip.

Bip.

Poate că ar fi trebuit să mă panichez. În schimb, simţurile mele au răspuns provocării. Puteam să o fac. Fusesem creată pentru aşa ceva. L-am auzit pe Hunter ezitând şi în acelaşi timp am simţit conexiunea. Scânteia recunoaşterii, când mintea mea s-a conectat cu maşinăria din casă. Atât de simplu, calm şi blând, ca ţesala alunecoasă pe spatele lui Maisey, în grajdurile din Clearwater. Şi totuşi ceva mai puternic. O energie ameţitoare, care provenea doar din dominarea forţei, sub puterea voinţei mele.

Solicitare acces.

Acces permis, a răspuns alarma.

Am pornit spre uşă, chiar dacă alarma continua să bâzâie.

Şirurile unduitoare de cod erau în mâinile mele. Tot ce trebuia să fac era să le conduc spre dezactivarea alarmei. M-am jucat cu codul, în timp ce mă apropiam de uşă. Atât de simplu, că abia dacă era distractiv. Dacă sincronizam totul…

Bip. Bip. Bip.

Alarma a ţiuit, în timp ce numărătoarea inversă se derula în mintea mea.

Trei secunde.

Mai aveam doi paşi până la uşă.

Două secunde.

Un pas.

O secundă.

M-am întins spre clanţă şi în acelaşi timp am trimis comanda finală.

Alarma: dezactivată.

La început, nu am simţit consimţământul altui computer, iar încrederea mea a ezitat. Aşteptasem un moment prea mult? Dar apoi mi-am dat seama că bipurile se opriseră.

Răspunsul a apărut în mintea mea:

Alarma: dezactivată. Reactivează?

Uşor. Exact cum crezusem.

O energie ameţitoare trecea prin mine şi am răsucit clanţa, bucuroasă când încuietoarea a cedat.

Hunter a apărut de după colţ.

— Am reuşit să descui.

Era şi acela un fel de a spune.

— Una dintre şmecheriile tale de agent, hm? a zis, fără scepticism în voce.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut privind semnul cu sistemul de alarmă. Dar nu aveam timp să îl liniştesc sau să îi ofer explicaţii.

— M-am uitat odată la ştiri şi mai puţin de jumătate dintre oamenii care au semne cu sisteme de alarmă le şi activează, am zis, în timp ce am deschis uşa şi am intrat într-un hol cu lemn fals, înăbuşindu-mi un râs. O, categoric, Jensen făcea parte din jumătatea care plătea pentru serviciile de pază.

I-am făcut semn lui Hunter să se grăbească şi am inspectat interiorul, privind repede în jur, apoi am închis uşa după noi. Casa era mare, intrasem într-un palier central. Drept în faţă era bucătăria, cu o zonă de living, în dreapta noastră. Din bucătărie se ramificau, spre stânga, nişte scări care duceau spre un fel de demisol, iar alte scări mergeau în sus, spre un foaier şi spre ceea ce presupuneam că erau dormitoarele. Mobilă puţină, decoraţiuni la fel. Fleacuri aproape deloc. Casa nu părea chiar locuită.

Am intrat în bucătărie, unde blatul mare făcea un L, în jurul aparaturilor impecabile. Un filtru de cafea simplu, alb cu negru, Mr. Coffee. Un prăjitor lucios. Meniuri de la Gino's Pizza, The Greek Cafe şi Mr. Chung Chinese Food, aranjate lângă chiuvetă.

O singură poză pe frigider.

O, Doamne…

14

Am făcut un pas înainte, fără să-mi vină să cred, şi în acelaşi timp l-am auzit pe Hunter cum trage aer în piept. S-a dus direct spre frigider şi s-a întins lateral să ia poza de pe magnetul în formă de cal. Toată noua mea încredere se evaporase.

În poză erau trei persoane. Mama, Jensen şi… eu.

În grija mea pentru ameninţări umane şi arme, nu mă gândisem nici măcar o dată că ar trebui să îmi fac griji pentru obiectele simple, fără viaţă. Dar ar fi trebuit. Pentru că, în timp ce Hunter îmi întindea poza, inima mea – mă rog, pompa mea – parcă era gata să se oprească. Apoi, a revenit la viaţă, bătând frenetic. Dovada minciunilor mamei stătea în faţa mea. M-am holbat la poză, fără să pot scoate o vorbă. Nu la fel a făcut şi Hunter.

— Nu înţeleg, dacă niciodată nu l-ai întâlnit pe tatăl tău adevărat, cum de are o poză cu tine, cu el şi cu mama ta? Una care pare destul de recentă.

Bună întrebare. Dacă aş fi avut şi un răspuns.

— Adică, ăsta este el, nu?

O altă privire mirată. Cu mâna tremurând, am luat poza, dorindu-mi să am un răspuns pentru el. Sau ca cineva să aibă un răspuns pentru mine. Multe răspunsuri. Pentru că habar n-aveam cum ajunsesem în poza aceea, iar Hunter avea dreptate, arătam exact la fel ca în Clearwater. Iar Jensen? Arăta exact ca în amintirile mele. Înainte ca mama să îmi spună că toate acele imagini fuseseră fabricate.

— Mila?

Am scuturat din cap, iar mâna mea refuza să se oprească din tremurat, în ciuda ordinelor mele.

— Eu nu…

Vocea mea s-a stins, când, brusc, am observat mai multe detalii. Braţul bărbatului – tatăl meu fictiv – era în jurul umerilor mamei şi amândoi zâmbeau spre cameră. Valuri în fundal şi nisip… eram pe o plajă. Evident, poza fusese făcută într-o perioadă fericită. Cealaltă mână a lui era

aşezată relaxat pe umărul meu. Iar eu? Şi eu zâmbeam. Doar că... eram eu şi nu eram eu. În afară de părul meu tăiat, fata fericită din poză arăta absolut identic cu mine, cu o singură excepţie. În timp ce ochii mei erau de un verde viu, aproape prea viu, ochii fetei din poză erau căprui. Parcă uluiala din momentul în care o văzusem prima dată pe Trei se repeta din nou şi din nou.

Stai. Oare... fata aceea era Trei? Sau Unu... versiunea dinaintea mea? Apoi, mi-am amintit de al treilea fişier, cel gol lăsat de mama. Vocea ei şoptindu-mi la ureche. Poate că, în sfârşit, o găsisem pe misterioasa Sarah. Poate că mai aveam o „soră”. Poza mi-a alunecat din mână, în timp ce o grămadă de întrebări fără răspuns dădeau năvală, dar imaginea rămăsese înfiptă în mintea mea. Amintirea din Virginia Beach îmi surâdea. Oceanul, pescăruşii, sunetul valurilor. Nisipul ud adunat între degete. Apoi, amintirea caruselului. *Învârtindu-ne, învârtindu-ne, învârtindu-ne.* Oricum, în loc să paralizez, amintirile mi-au încălzit inima, mi-au dat senzaţia că... aparţineam.

Imaginile fragmentate au clipit. Apoi, au dispărut. Hunter s-a aplecat să ia poza. Trebuie să se fi uitat la feţe cam zece secunde, înainte să o pună la loc pe frigider. Mi-am dat seama că încă îi datoram un răspuns, dar ce puteam să spun? *Salut, îmi pare rău, dar habar n-am cum am ajuns în poză cu bărbatul acela. Of, şi e posibil ca fata aceea să nici nu fiu eu. Se pare că există cam mulţi impostori în preajma mea... o nebunie, nu-i aşa?*

Hunter s-a întors spre mine, cu braţele încrucişate pe piept.

— Spune-mi ce se întâmplă.

Am ridicat mâinile.

— Jur, nu ştiu nimic despre poza aia. Nimic.

— Dar nu eşti foarte mică acolo, cum e posibil să fi uitat? Putea fi doar de acum câţiva ani, cel mult, nu? Doar dacă nu cumva ai o geamănă, a pufnit el.

Am tuşit, să-mi acopăr reacţia. Ca să mă scuz, chiar era singura explicaţie plauzibilă, cu excepţia adevărului. Ca să vezi! Minciuna aceea era probabil mult mai plauzibilă.

— Poate că am o geamănă. Sunt adoptată, ai uitat?

— Dar… asta nu înseamnă că ea nu e adevărata ta mamă? a zis arătând spre Nicole.

— Nu ştiu, am zis, patrulând agitată. De unde să ştiu?

Probabil că a simţit sinceritatea reacţiei mele, pentru că, deşi s-a încruntat şi mai tare, a aprobat din cap:

— Îmi pare rău, nu am vrut… doar că nu are logică.

Nu, chiar nu avea. Dar aveam treabă.

— Uite ce e, putem vorbi mai târziu. Jensen se poate întoarce în orice clipă.

Hunter a deschis gura, de parcă ar fi vrut să protesteze, dar a oftat.

— Deci, ce ar trebui să facem?

Vina m-a făcut să-mi feresc privirea, dar asta nu m-a împiedicat să mă simt uşurată. După toate prin câte trecuserăm, ştiam că nu stăteam prea bine. Parcă mă întorsesem la vechile mele trucuri cu adevărurile spuse pe jumătate. Dar, sincer, în momentul acela, adevărul era mai mult o pacoste decât un ajutor. Mi-ar fi furat prea mult timp, timp pe care nu îl aveam.

— Ne împărţim. Tu verifici jos, iar eu sus şi ne întâlnim în bucătărie.

O dezaprobare din cap emfatică, de data asta.

— Cred că ar trebui să rămânem împreună, pentru orice eventualitate…

— Nu, dacă ne despărţim va merge mai repede. Habar n-avem când se va întoarce Jensen, deci, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine.

Nimic. Apoi, în sfârşit, o aprobare scurtă.

— Presupun că ştii ce faci. Doar ca să fiu sigur, eu caut…

— Arme, pe care ar trebui să le iei, şi orice îţi pare suspect.

Era destul de vag. Nu puteam să adaug că eu căutam şi informaţii despre proiectele MILA sau informaţii despre motivele pentru care Jensen făcea parte din programul de protecţie a martorilor. M-am gândit că momentul acela avea să sosească în scurt timp, în plus, dacă el îmi vedea numele pe ceva cu aspect oficial, fără îndoială, va fi imediat

în alertă, oricum. De fapt, şi de asta voiam să ne despărţim. Nu doar pentru că era convenabil, dar în felul acela, dacă aş fi găsit ceva referitor la condiţia mea de android, puteam să îmi arunc ochii pe el fără să fiu prinsă.

— Bine, a zis, iar vocea lui m-a ajuns din urmă, pentru că deja eram pe la jumătatea scărilor.

Palierul era mic, gol şi deschis spre un hol îngust, cu patru uşi. Una ducea spre o baie, o cameră era complet goală – probabil, cândva, fusese dormitor –, iar o alta era dormitorul principal. Aceasta din urmă avea mobilă puţină, într-atât încât abia dacă părea locuită. Nicio poză sau vreun tablou atârnat pe pereţii foarte albi, iar patul imens nu avea tăblie. Cuvertura era bleumarin, simplă, fără perne aruncate pe pat, fără niciun fel de alte decoraţiuni. Fără fleacuri, doar dulapul din lemn închis la culoare, fără praf pe el. Niciun fel de birou, iar pe noptieră era doar un ceas digital cu alarmă. M-am uitat la alarmă, era setată la ora 12:00, probabil, rămăsese aşa de la cumpărare.

Scanare de arme: nicio armă detectată.

Am pufnit. Nicio armă? Greu de crezut. Doar dacă nu le luase cu el. Am tras sertarele şi am scanat conţinutul. Şosete, boxeri gri, câteva tricouri şi pantaloni scurţi. Toate frumos aranjate şi puţine din fiecare.

Dulapul mic era la fel. Câteva cămăşi atârnate ordonat, patru hanorace şi două perechi de blugi pe raftul de sus. Doar trei perechi de pantofi aliniate în margine. Un ciudat val de familiaritate m-a izbit când am căutat prin buzunare, pe sub blugi şi în pantofi, după vreo hârtie ascunsă sau după arme. Nimic. Şi niciun raft ascuns, din cât observasem.

M-am dat înapoi şi am mai făcut o inspecţie scurtă, iar motivul senzaţiei de familiaritate m-a izbit din nou. Dulapul, camera goală îmi erau familiare pentru că îmi aminteau de Clearwater. De felul în care locuisem acolo cu mama, în casa de oaspeţi de la fermă. Părea logic. Pe vremea aceea, crezusem că avem atât de puţine lucruri, deoarece pierdusem totul în incendiu. În realitate, era pentru că fugeam, ne ascundeam de guvern. La fel cum se ascundea

şi Jensen.

Jensen. Incendiul. Un alt val a trecut peste mine, acesta plin de emoţia reamintirii, de durerea şi regretul care îmi sfâşiaseră pieptul când crezusem că îmi pierdusem tatăl. În cele din urmă, mă împăcasem cu amintirile, odată ce mama îmi spusese că toate erau imaginare, o realitate virtuală pe care mi-o programase, pentru a-mi ascunde trecutul.

Poza de pe frigider mi-a revenit în minte şi am simţit o strângere în gât. Doar că nu era deloc imaginară, pentru că tata din acele amintiri chiar exista. Aşadar, cum puteam să ştiu ce anume era real şi ce nu?

Am scuturat din cap, m-am răsucit şi am trecut repede în revistă baia principală. La fel de ordonată şi doar cu obiectele de strictă necesitate – periuţă de dinţi, deodorant, şampon, loţiune de ras –, nimic care să indice că Jensen era altceva decât un minimalist foarte ordonat. M-am uitat în spatele perdelei maro, unde era cada. Nimic. Un miros familiar mi-a gâdilat nările şi m-a făcut să mă întorc la articolele de toaletă. Le-am trecut în revistă din nou şi m-am oprit asupra unei sticluţe cu loţiune. Ar fi trebuit să o observ imediat, culoarea roz pal nu se potrivea prea bine cu restul obiectelor verzi şi albastre.

Cu nerăbdare, am luat sticluţa, până când am văzut clar ce scria pe ea. Rozmarin. Degetele mele au desfăcut capacul şi, înainte să mă pot opri, am înclinat-o şi am inhalat. Parfumul dulceag m-a învăluit şi m-a aruncat într-o mare de amintiri. Mama, care îmi arăta cum să o perii pe Maisey. Mama, lângă mine, în timp ce smocuri din părul meu cădeau pe jos. Mama, încercând să mă apere cu ultima ei suflare. Pielea ei încă mirosind exact ca acea loţiune. Am închis ochii, mi-am permis câteva momente disperate de cufundare în trecut. De retrăire într-o lume în care mama era în viaţă. Apoi, cu un efort, m-am smuls din închipuire şi am pus sticluţa la loc. Cu părere de rău, m-am întors, cu mintea învolburată. El îi păstra parfumul. Relaţia lor nu fusese doar una de serviciu.

Cine era acel bărbat?

Dormitorul principal – gata. Era timpul să trec la celelalte

camere. Puteam doar să sper – şi să mă tem – că Hunter avusese mai mult noroc în căutarea lui. Când m-am întors pe palier, am auzit în depărtare sunetul unui motor şi am îngheţat.

Oare era SUV-ul?

Jos, auzeam sunetul făcut de lemn pe lemn – Hunter, închizând un dulap? – în timp ce maşina se auzea tot mai clar. Totuşi, mă îndoiam că Hunter o auzea. Am intrat repede în camera de oaspeţi goală, spre geamurile acoperite cu jaluzele, care dădeau spre stradă. Acolo unde jaluzelele atingeau marginea era un loc mic pe unde puteam să văd afară. Inima mea falsă a început să galopeze, când am văzut un SUV îndreptându-se spre casă, unul verde, exact ca al lui Jensen.

Ameninţare umană detectată.

Ford Escape, număr de înregistrare LAT916.

Un Ford, nu un Mercury. Apoi, maşina a trecut mai departe, iar pulsul meu a revenit la normal. M-am întors pe hol. Biroul era tentant, cu un computer şi cu un dulap antic din lemn, în care, probabil, nu erau haine. Dar deasupra capului meu se vedea conturul unui pătrat. O mansardă.

— Mila? a şoptit Hunter.

M-am grăbit spre scări. Era jos şi privea spre etaj.

— A trecut ceva vreme. Am vrut doar să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine. Încă puţin. Tu? Ceva noroc?

— Până acum, nu. E cam ciudat că tipul are atât de puţine lucruri.

— Ştiu, dar mai caută.

A aprobat brusc, înainte să o ia la dreapta. M-am zorit înapoi pe hol, unde văzusem uşa mansardei. M-am ridicat pe vârfuri şi am apucat şnurul subţire care atârna, iar pătratul a alunecat şi s-a ivit o deschizătură. Silenţios, fără scrâşnete sau scârţâieli, cum te-ai aştepta de la o balama ruginită sau nefolosită. Ceea ce însemna că era bine unsă.

Desigur, deschizătura probabil că era la cel puţin opt picioare deasupra…

Distanţa: 7,90 picioare.

M-am încruntat – chiar era necesar? –, dar nu se zărea nicio scară. Am privit rapid în jos, spre scări, să mă asigur că Hunter nu mă vede, şi m-am ghemuit, apoi am sărit cu forţă în sus. Degetele mele s-au prins de marginea tavanului şi m-am săltat în deschizătură. Am ajuns în mansardă.

Mă aşteptam la un miros stătut, de mucegai, în schimb, am simţit o urmă de scorţişoară. Zona era mai caldă decât restul casei, totuşi. Categoric, mult mai caldă.

Temperatura ambientală: 78,2 grade F.

Abia am observat lumina slabă, când…

Vederea nocturnă activată.

Imediat am zărit sursa mirosului de scorţişoară, două odorizante în formă de con, lângă cele mai apropiate şipci din lemn. Iar lângă ele? O lanternă. Degetele mele au tresărit de entuziasm. O, cineva fusese acolo recent, de multe ori, după cum părea. Acum, trebuia să aflu de ce. Prima cameră, dacă putea fi numită astfel, era goală, doar şipci din lemn, din fericire, fără păianjeni, şi o grămadă de material izolator. Dincolo de el, mi-a atras atenţia un spaţiu dreptunghiular îngust, aşa că m-am grăbit spre el. Am intrat într-o încăpere mică, pătrată şi… goală.

M-am întors în zona principală a mansardei şi m-am rotit, să văd ce îmi scăpa. Odorizante, lanternă. Şipci. Izolator.

Stai.

Am făcut zoom pe materialul izolator. Acolo, în partea de jos, spre colţ, era un şanţ care abia se vedea. M-am dus spre el, am dat materialul la o parte şi… acolo erau. Cutii. Şase. Din acelea mici, cu capac, cum văzusem în clasă că foloseau profesorii pentru a ţine în ele lucrările. M-am uitat prin primele două într-un timp record – hârtii vechi legate de casă, de maşini, facturi şamd., toate pe numele Daniel Lusk. Un fior m-a trecut prin stomac, când am văzut unde locuise: Philadelphia. Acelaşi loc de unde se presupunea că venisem şi eu. Acelaşi loc unde tatăl meu – Lusk, Jensen – se presupunea că murise într-un incendiu. Am alungat fiorul sinistru şi am pus hârtiile înapoi în cutie. Interesante, dar nu relevante, nu în clipa aceea.

Următoarea cutie era la fel de lipsită de informaţii utile şi am început să simt dezamăgire. Dar când am ridicat capacul următoarei cutii mâinile mele au înţepenit şi am rămas holbându-mă. Un laptop. L-am luat din cutie şi am ridicat capacul negru. Am apăsat butonul de start, dar nu s-a întâmplat nimic. Mort. Desigur. Am scotocit prin cutie, după încărcător, dar nu l-am găsit. Şi acum?

Încarcă baterie?

Desigur. Cine avea nevoie de încărcător, când eu eram o sursă ambulantă de energie?

Da.

Adaptor universal: eject.

Înainte să îmi dau seama că trupul meu adăpostea un adaptor universal, am simţit ceva sub pielea degetului mare de la mâna dreaptă. Cu o mişcare ca un reflex, un mic tub metalic a ieşit chiar din vârf.

Uau.

Introdu în dispozitiv.

Mi-am trecut degetul arătător peste obiectul metalic, fascinată de cât era de neted, aşteptând să simt acel fior ciudat, de corp străin. Ura de sine care de obicei însoţea astfel de descoperiri. Dar n-am mai simţit nimic. În schimb, i-am inspectat capătul cu un soi de uimire şi, în acelaşi timp, am simţit un val constant de energie în piept.

Aveam puterea să încarc obiecte. Într-un fel, aduceam la viaţă obiecte lipsite de viaţă. Impresionată, am găsit slotul din laptop, l-am ridicat la nivelul degetului meu şi am introdus tubul. Am aşteptat să simt un şoc sau o energie bruscă răspândindu-se din capul meu. În schimb, tot ce am simţit a fost o absorbire blândă, constantă. Plăcută, relaxantă. De parcă hrăneam dispozitivul.

Avea nevoie doar de un pic de energie să pornească. Speram doar să nu dureze mult.

Încărcare completă. Retragere adaptor.

Absorbirea s-a întrerupt, iar degetul meu s-a desprins de laptop. Bun, a trebuit să recunosc, a fost uimitor. Am pus computerul jos, am apăsat butonul de pornire şi am aşteptat. În câteva clipe, m-a întâmpinat ecranul albastru.

Am căutat prin minte după cunoscutul set de comenzi şi m-am lovit de un zid. Am simţit respingerea fizic, atât de tare că m-am clătinat.

Parola?

Normal. Cineva ca Jensen nu-şi lasă fişierele neprotejate. Dar nu prea aveam timp să sparg parola. Din fericire, nici nu m-am gândit că era nevoie. Am rostit comanda, iar adaptorul a ieşit din degetul meu, iar eu l-am introdus din nou în laptop. Conexiunea a fost instantă, completă. Acum, simţeam fiecare bit al computerului, peste tot în jurul meu. O simţeam pâlpâind în aer, percepeam fiecare mişcare a mea, fiecare respiraţie. M-am supus, fiind singura sursă de energie.

Neutralizează parolă.

Zidul s-a dezintegrat, de parcă nici nu existase şi, o clipă mai târziu, după ce degetul meu a revenit la normal, am intrat. Şiruri de pătrate clipeau în faţa mea, verzi, la nivelul pieptului. Fişiere. Erau luminate de obişnuita strălucire diafană, dar părea mai transparentă ca de obicei, mai puţin substanţială. Cutii micuţe, prin care aproape că vedeam. Ceva mă deranja, dar nu îmi dădeam seama ce. M-am uitat prin ele, mişcându-le cu mintea. Nimic. Nimic. Nimic. O privire scurtă prin fişiere a avut acelaşi rezultat dezamăgitor. Doar şapte şi păreau făcute astfel… intenţionat. De parcă fuseseră puse acolo să arate drăguţ şi tentant, doar să distragă atenţia.

Adică, ultimul, de exemplu. Eseul unui copil, despre maimuţele africane. Complet inutil.

Exact în timp ce gândeam asta, o ciudată sclipire de recunoaştere a trecut prin mine când am scanat textul. Înainte să trec la pagina următoare, ştiam ce urma să văd. O schiţă în creion a unei mame maimuţă cu puiul ei. M-am uitat la imagine, în timp ce mai multe întrebări îmi pulsau în cap. De unde ştiusem? Cum era posibil să fi văzut acea lucrare înainte? M-am întrebat dacă nu cumva creierul meu computer mi-o luase înainte şi văzuse imaginea înaintea ochilor mei.

Dar nu. Nu credeam asta. Iar senzaţia de déjà-vu poate

că trecuse, dar lăsase în urmă un ecou, un reziduu, un mister, o senzaţie viscerală că mai văzusem acel text, cumva, în vreun fel. Dar… androizii chiar aveau senzaţia de déjà-vu? Şi, dacă da, cum?

Am continuat să caut, fără folos, şi eram gata să renunţ, când am observat litere plutind în colţul din dreapta al vederii mele periferice.

M Drop.

M Drop, M Drop… ce putea să însemne?

Probabil că nimic, dar am verificat, totuşi.

Stochează fişier la distanţă?

M-am încruntat. La distanţă. Adică fişierele erau ţinute în altă parte?

Asta era ceva nou şi diferit. Apoi am simţit un val de căldură, de energie care întotdeauna preceda conexiunea mea cu o altă maşinărie sau cu o entitate digitală. Androidul din mine prelua din nou controlul. Înainte să îmi dau seama, m-am aplecat în faţă, impulsionând informaţia să intre în capul meu. Mintea mea era deschisă, pregătită. Nerăbdătoare.

Solicitare a permisiunii: introduc M Data cloud?

Permisiunea pentru M Data cloud: acceptată.

O clipă mai târziu, mansarda a dispărut, înlocuită de un roşu care pâlpâia. Am clipit, fascinată de sferele roşii care se roteau. Ca înainte, m-au înconjurat din toate părţile, dar nu într-un pătrat. De data asta, parcă m-aş fi aflat în mijlocul unui vortex, iar ele formau o tornadă în jurul meu. Sferele se roteau în aer, haotic, de la nivelul taliei până la nivelul ochilor. Şi de data asta vedeam cum ies din fişiere fâşii subţiri şi multicolore, care apoi o luau în diverse direcţii. Nu, nu fâşii. Şiruri de date. Şi indicau care utilizator adăugase fiecare fişier.

Am închis ochii, dezorientată de toate acele mişcări. Exact când mă gândeam că reuşisem să ţin sub control una dintre funcţiile mele de android, lucrurile se schimbaseră. Dar stăpâneam celelalte abilităţi. Puteam să fac şi asta.

Opreşte.

Sferele – fişierele – s-au supus instant şi au îngheţat în

aer, de parcă bateriile lor s-ar fi terminat brusc. Dar le simţeam dorinţa de mişcare, dincolo de neclintirea aceea. Aproape ca nişte inimi micuţe care pulsau sub ele. Am rostit comanda cu mai multă hotărâre ca de obicei, să le împiedic să pornească din nou.

Deschide fişier.

L-am deschis pe primul, am scanat conţinutul şi l-am notat ca irelevant, înainte să trec la următorul.

Deschide.

Deschide.

Deschide.

Tot mai repede, fişierele se roteau în faţa mea, fiecare trecând înspre stânga, când un altul îi lua locul. Erau frumoase în dansul lor continuu. Graţioase. Şi, într-un fel primitiv, tulburătoare şi uşor sinistre.

Procesul acela începea să mă obosească şi un fior străin s-a strecurat sub pielea mea. Dar următorul fişier m-a făcut să tremur, într-un cu totul alt fel.

MWPP, cazul numărul 50435

Re: Daniel Lusk

În schimbul serviciilor sale, lui Daniel Lusk, originar din Philadelphia, PA, i se va oferi intrarea în programul de protecţie a martorilor, susţinut de armată (MWPP).

Condiţia pentru intrarea în MWPP este ca domnul Lusk să ofere informaţii despre organizaţia Vita Obscura. Ca fost membru al acestei organizaţii, domnul Lusk se află în poziţia unică de a oferi armatei americane detalii care ne pot ajuta să economisim milioane de dolari în spionaj şi să împiedicăm ca armele să ajungă în mâini teroriste.

Numele de cod al domnului Lusk nu va fi dezvăluit în acest document, pentru a preveni scurgerile de informaţii, care ar putea să îl pună în pericol. De asemenea, orice informaţie oferită de el despre Vita Obscura va fi înregistrată separat.

Asta era tot, întregul fişier. Dar a fost suficient să mă dezechilibreze. Când m-am mişcat, sferele roşii m-au urmat

şi, pentru o clipă, m-am pregătit să fiu asaltată. M-am agăţat de luciditatea pe care o mai aveam şi m-am concentrat să-mi forţez respiraţia să revină la un ritm mai lent, mai normal. Daniel Lusk. Steve Jensen. Bărbatul din poză. Tatăl meu fictiv. Toţi unul şi acelaşi. Toţi foşti membri ai grupului care făcea ca până şi viaţa cu Holland să pară bună.

Vita Obscura.

De ce naiba mă trimisese mama la acest om?

Mă simţeam confuză şi trădată. Am încercat să alung ambele sentimente, să găsesc o logică în ceea ce tocmai aflasem. Mi-am frecat fruntea. Braţele îmi erau grele, stângace. Nu doar fişierul mă făcuse să mă clatin, ci şi citirea în sine fusese obositoare.

M-am luptat să rămân calmă şi să-mi ofer timp să-mi revin, trecând în revistă posibilităţile. Exista un singur motiv pentru care mama m-ar fi trimis la Jensen: probabil că acum era dintre cei buni. Evident, părăsise Vita Obscura, din moment ce armata încerca să obţină informaţii prin el şi îl ascundea, pentru a-l ţine în siguranţă. Deşi experienţa mea cu armata, de până atunci, nu fusese tocmai excepţională, ştiam că cei mai mulţi soldaţi ai noştri – din afara SMART – nu erau ca Holland, sadici şi flămânzi de putere.

În timp ce mă gândeam la asta şi la altele, mi-am dat seama că sferele începuseră să pulseze într-un fel nervos: mai puternic şi mai strălucitor. Apoi, de parcă cineva dăduse volumul la maximum, un scrâşnet puternic mi-a străpuns urechile, ascuţit şi asurzitor. Am strâns din dinţi şi atunci mi-am dat seama. Urechile mele. Chiar mă dureau. O durere puternică, de parcă îmi era luată carnea de pe oase. În timp ce încercam să procesez asta, am observat cuvinte plutind în faţa ochilor mei. Nu un ecran. Nu venind de la mine.

Alarmă. Utilizator neautorizat.

M-am aplecat, cu palmele pe urechi, luptându-mă cu zgomotul copleşitor. În acel haos, am reuşit să rostesc o singură comandă.

Opreşte.

Niciun răspuns.

Crescendoul nu s-a oprit, iar sferele s-au făcut mai mari, mai strălucitoare, mai sinistre. Apoi, într-o explozie de lumină, au dispărut. Am rămas îndoită un timp nedefinit, în vreme ce urechile mele percepeau un bâzâit jos, constant, pe măsură ce se obişnuiau cu încetarea bruscă a sunetului asurzitor.

Dar stai. Nu era o încetare a sunetului. Pentru că în interiorul acelei linişti auzeam zgomote. O voce de bărbat. O mormăială. Pantofi care târşâiau pe o podea din lemn. Urmaţi de un strigăt. Al lui Hunter. Am vrut să o iau la fugă, dar nimic. Nu puteam să mă urnesc. Zgomotul a dispărut, dar tot nu am reuşit să mă mişc. Oricum, spre deosebire de celelalte scurte paralizii, aceasta era altfel. Nu eram lipsită de energie şi de viaţă: din contră, parcă cineva umblase la sursa mea de energie şi crease un fel de val energetic care mă împiedica să mă mişc.

Fiecare bucăţică din mine a început să simtă această senzaţie cinetică, de parcă aş fi fost un chibrit aruncat într-un vas cu benzină. Îngrozită de ceea ce se întâmpla jos, m-am luptat să mă eliberez. Hunter avea nevoie de mine. Dar nu s-a întâmplat nimic. Nimic.

O altă bufnitură jos, o voce de bărbat. Mai în vârstă, răguşită. Familiară şi totuşi nu chiar. Vocea lui Hunter, joasă şi grăbită. Am auzit doar câteva cuvinte.

— Nu, nu te mişca. Stai acolo… lasă-mă să vorbesc… stai…

O împuşcătură. Zgomot de sticlă spartă. Apoi, un ţipăt. După care… linişte. Panica m-a îndemnat să respir repede, greoi, dar nici asta n-am putut. N-am reuşit nici măcar să mimez respiraţia şi, cu toate că nu era nevoie, incapacitatea asta a făcut doar să-mi sporească groaza.

Nu, nu, nu. Calmează-te. M-am forţat să alung vârtejul care îmi înconjura capul. Dezlănţuirea trebuia să fie legată de M Cloud, care fusese descoperit ca neautorizat. Un soi de energie, o capcană care îmi copleşea propria sursă de energie.

Sursa mea de energie.

Am bâjbâit prin interiorul capului meu, căutându-mi drumul prin întuneric, printre cărări, printre imagini ale trecutului, date stocate, până când am găsit-o. Şi acum? M-am învârtit în jurul ei, micuţa celulă portocalie. Clipea slab, de parcă supratensiunea o stinsese. Am înconjurat celula cu fiecare bucăţică de putere pe care o aveam şi am rostit comanda cu forţă.

Proces de recalibrare: iniţiat.

Reîncărcare…

Celula a clipit, a clipit, a clipit, de parcă avea tot timpul din lume. Poate că ea avea, dar Hunter nu.

Grăbeşte-te.

Micuţa entitate a pulsat puternic, de parcă ar fi recunoscut solicitarea mea. Apoi, portocaliul a început să fie tot mai aprins, într-un ritm ameţitor.

20%

30%

50%

80%

100%

Portocaliul a explodat şi a devenit strălucitor, iar eu m-am ridicat şi am alungat inerţia care mă ţinuse ostatică. M-am răsucit şi m-am zorit spre deschizătură, apoi am sărit din mansardă. Am gonit pe scări, de parcă însuşi Holland ar fi fost pe urmele mele, când o bufnitură puternică s-a auzit dinspre bucătărie, zgomotul unui corp căzut pe jos.

În mai puţin de o secundă, dădeam năvală în încăpere şi treceam totul în revistă, dintr-o singură privire.

Lusk/Jensen era încă în picioare. Stătea în mijlocul bucătăriei, privind în jos, cu un cuţit însângerat în mână. O gaură în geamul de deasupra chiuvetei, bucăţi de sticlă pe blat. Iar pe jos, Doamne, Hunter. Întins pe spate, cu ochii închişi. Deasupra umărului drept, o pată de un roşu aprins se întindea dinspre cămaşa lui albă. Un lac care creştea. Iar arma lui Grady era lângă mâna lui Hunter. Probabil că fugise la maşină şi o luase, când eu fusesem în mansardă şi căutasem prin computerul lui Jensen, altfel senzorii mei m-

ar fi alertat mai devreme. Încercase să ne protejeze, să mă protejeze.

Imaginile cu mama pe moarte m-au asaltat, mi-au făcut ţăndări gândurile, într-un caleidoscop haotic. Toate ameninţând să îmi sfâşie inima. Mama murise într-o baltă de sânge, iar acum Hunter sângera.

Din cauza mea.

O mişcare mi-a atras atenţia şi am ridicat privirea. L-am văzut pe Jensen venind spre mine, iar cuţitul îi lucea în mână. Picăturile de sânge încă erau pe lama argintie.

Am privit cuţitul şi toate gândurile mele s-au adunat într-un singur scop simplu.

Avea să plătească. Avea să plătească în clipa aceea.

15

În clipa următoare m-am aruncat. Înainte ca Jensen să apuce măcar să ridice privirea, piciorul meu a lovit şi l-a nimerit în piept. A căzut peste o tigaie de inox, care s-a desprins de pe un cârlig lucios şi a căzut zăngănind pe gresie, foarte aproape de capul lui Hunter. Am pornit spre el, dar Jensen deja se îndrepta, adunându-se. Apoi, a zburat. M-am împleticit în spate, dar bucătăria era prea mică să îl evit. Ne-am ciocnit, iar mâinile lui maronii m-au prins de gât şi ne-am lovit amândoi de un raft. Capul meu s-a izbit de lemn, cu o bufnitură puternică, dar nimic nu putea să mă descurajeze, nu putea să potolească falsul meu puls dezlănţuit. Omul acela îl rănise pe Hunter, iar eu aveam să îl dobor.

Picioarele lui au patinat pe gresie, iar eu am aşteptat, l-am lăsat să-şi recâştige echilibrul. Am aşteptat, în timp ce mâinile lui mi-au prins gâtul şi l-au strâns. Când a ridicat capul, ochii îi sclipeau victorioşi. Crezuse că învinsese.

Nici. Vorbă.

Buzele mele s-au strâns şi, cu o mare înverşunare, am ridicat braţele şi l-am desprins de pe gâtul meu, de parcă ar fi fost ale unui copil. Apoi, i-am băgat genunchiul în stomac, iar când s-a chircit l-am lovit cu capul. Dar am văzut ceva, chiar înainte ca genunchiul meu să îl atingă. Am văzut cum expresia lui de victorie se schimbă, în timp ce a făcut ochii mari şi buzele i-au încremenit. Arăta de parcă văzuse o stafie, iar când a căzut mi-a mimat numele: „Sarah."

O întorsătură neaşteptată; o amintire care a dispărut imediat ce s-a ivit. Apoi, am trecut peste el. Nu aveam timp în clipa aceea. Nu când Hunter putea să sângereze până murea, pe podeaua bucătăriei. Am luat de pe blat un prosop ce părea curat, înainte să îngenunchez lângă el. Am apăsat materialul pe umărul lui. Sângele a trecut aproape imediat prin textilul subţire, cald şi… of, Doamne, Hunter sângera exact ca mama şi nu puteam face nimic să-l salvez…

Am simţit un nod în gât, practic, îmi bloca gâtul, în timp ce nişte ace de gheaţă mi se răsuceau în piept şi îmi ajungeau până în inimă. Nu putea să se întâmple din nou. Nu din nou. Dar se întâmpla. Se întâmpla. Se…

Scanare corporală: iniţiată.

Vocea mea de robot s-a oprit şi m-am agăţat de ea la fel cum e agăţată o paraşută de un avion care se prăbuşeşte. Prea multă emoţie, iar eu aveam nevoie de raţiune. Raţiunea putea să mă ajute să îl salvez. Emoţia putea doar să mă facă să plâng, în timp ce el murea.

O replică 3D a lui Hunter a apărut în aer. Litere verzi clipeau constant:

Rană în straturile epidermic şi dermic: provenită de la un cuţit.

Muşchii: Deltoidul median şi anterior afectaţi. Intervenţie chirurgicală necesară pentru funcţionarea la maximă capacitate.

Artera brahială: tăiată.

Pierdere gravă de sânge: posibilă.

Confuzie: posibilă.

Şoc: posibil.

Semne vitale: stabile.

Bătăile inimii uşor ridicate: 100 bpm.

Gânduri contradictorii m-au asaltat, într-un torent ameţitor.

Semnele vitale ale lui Hunter erau bune, putea fi bine.

Dar putea să sângereze mortal.

Exact ca mama.

Nu. NU.

Am auzit mişcare pe jos, în spatele meu, urmată de un geamăt. Mi-am întins gâtul şi l-am văzut pe Jensen cum se ridică şi se clatină, apoi se prinde de blat, să-şi menţină echilibrul. Luase cuţitul, dar când i-am întâlnit privirea s-a albit din nou la faţă.

Cuţitul i-a alunecat din mână şi a căzut pe podea. Nările i-au tresărit, ochii i s-au mărit şi a rămas nemişcat. Încă o dată, buzele lui s-au mişcat, dar n-a ieşit niciun cuvânt. Cu privirea lui fixată tot pe mine, m-am ridicat în picioare. O

străfulgerare a trecut prin teama mea şi am zgândărit flacăra, până s-a transformat într-un adevărat foc. Orice pentru a-l proteja pe Hunter. M-am îndreptat spre el, în timp ce se holba, se holba şi continua să-mi rostească neauzit numele, de parcă vederea mea l-ar fi lăsat fără coardele vocale şi îl amuţise.

Sarah.

Am parcurs rapid distanţa dintre noi, în timp ce o imagine a feţei mele plutea înaintea mea, doar că una cu ochi căprui. Exact ca în poza de pe frigider. Din nou, un impuls de recunoaştere, undeva la marginea minţii mele.

Sarah. Mai auzisem numele, încă înainte ca mama să îl fi rostit, ştiam asta. Mai multe imagini au clipit, una după alta, şi au creat un film confuz în mintea mea. Valuri. O plajă cu nisip. Râsul unei femei. Apoi, o senzaţie de căldură copleşitoare. Fum, care îmi obstrucţiona plămânii. Durere.

M-am chircit, am dus mâinile la gât, chinuindu-mă să respir. Aer. Plămânii îmi ardeau. Aveam nevoie de aer. Jur că am auzit ceva trosnind deasupra. O voce de bărbat mă striga pe nume. „Sarah!”

Fişiere de memorie compromise, defragmentate.

Solicitare imagine.

Am clipit şi, pur şi simplu, paf! Totul a dispărut. De parcă n-ar fi existat nimic, niciodată. Nici nisip. Nici râs. Nici foc. Eram într-o bucătărie, tot cu mâna pe gât, holbându-mă la un bărbat copleşit de lacrimi – Jensen – care întindea spre mine o mână ezitantă, de parcă ar fi vrut să-mi atingă obrazul. Iar pe jos, în dreapta mea, era Hunter. Sângele lui se întindea pe gresia albă.

Privirea mi s-a întors la Jensen, iar în adâncul meu ceva periculos a luat foc.

Activează?

Pierdere umană: acceptabilă.

Sunetul care mi-a scăpat din gură a fost unul gros şi gutural. Surpriza l-a făcut pe Jensen să se îndrepte brusc, l-a scos din starea lui semicatatonică. Dar eram deja pe el. L-am lovit puternic în piept. S-a clătinat spre dulapuri, iar eu l-am urmat, ţintuindu-l, când mâinile mele i-au cuprins

gâtul.

Ţinta: imobilizată.

Elimină ţinta?

Mâinile mele s-au strâns. Opunea o rezistenţă din ce în ce mai mare.

Gâlgâiala lui m-a făcut să mă opresc. Am slăbit strânsoarea, suficient cât să poată trage aer în trahee, iar eu mi-am dus gura la urechea lui.

— Ascultă-mă, am şoptit, cu furia încă curgând prin mâinile mele, prin cap, într-un şuvoi mocnit, ca o lavă.

Bărbatul acela îl rănise pe Hunter. Bărbatul acela fusese în Vita Obscura. Bărbatul acela era un alt Holland.

Mi-am forţat mâinile să nu strângă, la gândul numelui Holland, iar Jensen s-a zbătut, chinuindu-se să respire.

Controlul. Trebuia să-mi păstrez controlul.

— Vei repara braţul lui Hunter şi o vei face acum. Dacă nu, o să te las fără vlagă… şi o să mă bucur de fiecare secundă.

Iar în clipa aceea vorbeam serios. Jensen avea să mă ajute să îl salvez pe Hunter. Avea să mă ajute… sau avea să moară şi el. Cu o ultimă strângere puternică, i-am dat drumul. Jensen deja aproba din cap. A încercat să răspundă, dar s-a înecat şi a tuşit. Cinci secunde, atât i-am dat să-şi recapete răsuflarea. Apoi, am luat arma de pe jos şi am băgat-o la cureaua mea, la spate. Pe cât de furioasă şi de criminală mă simţeam, din nu ştiu ce motiv, nu eram în stare să o îndrept spre Jensen. Nu că m-ar fi ajutat.

Inventarul muniţiei: ultimul glonţ a fost tras.

Deci, tot ce puteam să fac era să îi dau ordine lui Jensen, printre dinţi:

— Repară-i. Braţul.

— Bine, a reuşit să zică, în sfârşit. O să te ajut.

M-am clătinat un pas înapoi, iar recunoaşterea m-a furnicat pe sub piele, ca un val de electricitate. Vocea aceea. Era răguşită, de la ce îi făcusem, dar chiar şi aşa, tonul, ritmul… le mai auzisem. De multe, multe ori. Pentru că vocea aceea se derulase în amintirile mele din nou şi din nou. Vocea aceea alinase rănile din copilărie, ovaţionase la

meciurile din Philli, râsese pe plajă. Vocea aceea se potrivea cu faţa, exact, cu faţa care aparţinea „tatălui” meu.

S-a îndreptat şi s-a întors spre un dulap.

— Dar va trebui să o fac aici. Nu putem să îl ducem la un spital. Ar fi prea riscant… Pentru tine, a adăugat.

Mâinile i-au tremurat, în timp ce a adunat nişte prosoape curate şi o sticlă de alcool.

— Celelalte lucruri îmi sunt în garaj.

Mi le-a întins.

— Ţine astea, să îl ridic…

— Nu!

M-am răsucit şi m-am ghemuit lângă Hunter. Genele lui au fluturat şi a deschis ochii plini de durere, iar geamătul său m-a făcut să simt greaţă în stomac.

— Eu… a început, dar deja scuturam din cap şi îmi puneam blând degetele pe buzele lui.

Erau neobişnuit de palide şi reci.

— Şşşş, păstrează-ţi puterile.

— Îmi… p… pare rău. M-a luat prin surprindere şi… am adus arma.

Apoi, a tresărit, a deschis gura să tragă aer în piept şi a rămas nemişcat în braţele mele.

— Hunter? am strigat, când panica s-a dezlănţuit în mine.

— Doar a leşinat, a zis Jensen calm.

Deşi puteam să citesc semnele vitale ale lui Hunter într-o fracţiune de secundă şi să aflu singură asta, eram atât de plină de furie, încât capacităţile mele păreau complet nesemnificative şi inutile. M-am ridicat şi m-am întors spre Jensen.

— Dacă moare… am început, dar furia mi-a blocat gâtlejul.

— Nu o să moară. Vino pe aici.

Scuturând uşor din cap, cu un zâmbet slab, ciudat, contradictoriu, de parcă nu-i venea să creadă, Jensen a luat-o în jos pe scări, cu paşi surprinzător de silenţioşi, pentru un bărbat atât de înalt. L-am urmat când a luat-o la stânga, am trecut de un alt birou şi de o baie, decorate la

fel, în acelaşi stil minimalist. Am intrat într-o spălătorie mare, spre o uşă care avea lângă ea o cutie electrică. A deschis-o şi am văzut că ducea spre garaj.

Când am intrat, mi-am dat seama că în spaţiul acela, care putea adăposti trei maşini, nu era niciun vehicul, ci o grămadă de echipament şi cutii. Un ATV militar era într-un colţ, chiar lângă o motocicletă Honda neagră. O reţea cu trei computere zumzăia pe trei birouri unite. Rafturi suprapuse dominau partea stângă a peretelui. Pe ele erau cutii colorate, cele mai multe etichetate. LANTERNE. CAMPING. ELECTRONICE. URGENŢE. Două staţii radio mari, difuzoare şi staţii, printre ele. Pe raftul de jos, într-un colţ, erau împăturite patru echipamente de camuflaj şi trei perechi de bocanci militari purtaţi. Nişte cârlige atârnate mai jos, în apropiere de uşa din faţă, sub diverse rucsacuri, saci de dormit, scanere, echipament de alpinism şi alte accesorii. Ordonarea lor m-a deranjat. Nimic nu se afla chiar lângă perete. Chiar şi cârligele erau pe un raft autonom. Totul se afla la vreo 18 centimetri de pereţi, iar lipsa logicii m-a zgândărit.

Am încercat să intru într-o stare receptivă, mi-am deschis mintea şi am ascultat cu senzorii de android. Mi-a răspuns un zumzet foarte slab, dar atât. Am renunţat şi m-am întors la Hunter, iar stomacul mi s-a strâns, când i-am văzut paloarea. Dacă Jensen plănuia vreo apocalipsă, treaba lui. Atâta timp cât îl făcea bine pe Hunter.

Jensen s-a oprit din curăţarea unei mese de lucru lungi şi grele. Mi-a urmat privirea.

— Îmi place să fiu pregătit, a zis tăios, observând, evident, inspecţia mea.

A mutat un fierăstrău mecanic şi a lovit masa.

— Pune-l aici.

L-am aşezat pe suprafaţa rece şi tare, cât de blând am putut. Zăcea ca mort.

— Să vedem.

Jensen s-a dus la o cutie de mărime medie, pe care scria PRIM AJUTOR, aflată pe marginea birourilor cu computere, şi a ridicat capacul. După ce a scos un bandaj uriaş –

Tegaderm –, două tampoane din tifon şi o fâşie elastică, a luat o seringă şi o fiolă mică. Mâinile lui sigure au băgat acul în fiolă, iar eu am sărit în picioare. Dacă el credea că o să stau acolo şi o să zâmbesc frumos, în timp ce îl injecta pe Hunter cu vreo ciudăţenie, se înşela amarnic. M-am pus între el şi Hunter.

— Nici nu te gândi, i-am zis. Nici vorbă să te las să-l otrăveşti.

Jensen m-a ignorat şi a continuat să umple seringa.

— Te avertizez…

— Of, scuteşte-mă.

Tonul lui era blând, dar obrajii i s-au înroşit şi mi-am dat seama că era pe cale să îşi piardă cumpătul.

— Am stabilit deja că poţi să îmi tragi câte şuturi vrei, apoi să mă împuşti. Acum, dă-te la o parte, să-ţi pot ajuta prietenul.

Am rămas pe poziţie, de parcă arma ar fi fost încărcată, deşi era complet inutilă.

— Şi te aştepţi să am încredere în tine?

Ochii lui căprui m-au sfredelit, de parcă ar fi căutat ceva sau pe cineva.

— Am învăţat să nu am aşteptări, cu mult timp în urmă, a zis, într-un final.

Un răspuns cât se poate de evaziv, care m-a făcut să strâng din dinţi, de frustrare.

— Mama chiar a fost prietenă cu tine? Şi dacă da, ce o fi fost în mintea ei?

Asta a declanşat o reacţie mai clară. Am văzut cum mâna i s-a încordat pe seringă şi a strâns-o, până când articulaţiile i s-au albit. M-am temut că seringa va exploda şi mă va stropi cu acel lichid misterios. L-am auzit cum respiră zgomotos.

— Mi-am pus aceeaşi întrebare de mii de ori. Acum, întinde mâna.

— Ce?

Mâna lui s-a mişcat nerăbdătoare spre mine.

— Mâna ta, întinde-o, a zis răspicat.

Vreun instinct de mult îngropat m-a îndemnat să mă

supun într-atât încât mâna mea trădătoare a zvâcnit spre el. Mi-am revenit şi, într-un fel de rebeliune copilărească, mi-am ascuns la spate mâna ofensatoare. Foarte matur. La fel de bine puteam să scot limba. Dar, în loc să pară enervat, Jensen doar şi-a aruncat privirea spre tavan, de parcă ar fi căutat intervenţie divină. Apoi, a pocnit din degete şi a gesticulat în semn de: nu mai fi o pacoste şi dă-mi mâna.

— La fel de încăpăţânată ca întotdeauna. Uite ce e, ai un dispozitiv, sub degetul arătător al mâinii stângi. Dacă eliberez un pic de lichid din această fiolă, vei putea detecta componentele chimice. Apoi, o să vezi că nu încerc să-ţi otrăvesc prietenul, încerc să-l scutesc de durere.

Nu tocmai surprinsă de cele spuse de el, am întins mâna.

— Dacă e vreun truc… l-am avertizat, iar el a aprobat din cap.

— Da, am înţeles. O să mă strângi de gât şi o să îţi placă. Va trebui să am o discuţie cu Nicole despre educaţia ta. Se pare că ar trebui să renunţi la desenele animate violente.

Am tresărit la menţionarea mamei. Simpatie nedorită. Evident, bărbatul acela din trecutul mamei habar n-avea că ea nu mai era. Niciodată nu va mai avea şansa să vorbească cu ea despre desenele animate violente sau despre mine, sau despre altceva. Niciunul dintre noi nu va mai avea.

Degetele lui bătătorite le-au prins pe ale mele, ferm, dar blând… şi într-o clipă am fost transportată înapoi. Spre amintiri cu el ţinându-mă de mână când traversam strada sau ajutându-mă cu o mănuşă de baseball. Amintiri fantomatice, care aduceau cu ele un sentiment de dragoste, senzaţia că aparţineam… ceva după care tânjeam. Dar ce era real din ele? Şi ce era programat? Oare găsisem, în sfârşit, pe cineva care putea să îmi spună adevărul? Şi poate că adevărul mergea dincolo de cuvinte, uneori. Poate că adevărul era în ceva simplu, într-o atingere, de exemplu. În timp ce cuvintele puteau să mintă, cu siguranţă, o conexiune adevărată era mai greu de fabricat.

Mi-a întors mâna cu palma în sus.

Mi-a tras pielea de pe degetul arătător şi a coborât spre el seringa. În timp ce ne uitam, o picătură mică s-a format la capătul acului. A pus-o sub unghia mea. O linie subţire, abia vizibilă a apărut pe unghie, permiţând soluţiei să pătrundă. Căldura mi s-a răspândit prin deget, apoi prin mână, înainte să îmi urce prin braţ, cu acel val de energie mult prea cunoscut. O clipă mai târziu, cuvinte roşii au clipit în faţa mea, însoţite de o voce uniformă, digitală. Vocea mea, versiunea de robot.

Componente chimice: ketamină.

Utilizare: analgezic, anestezic.

Pentru uz uman.

Efecte secundare frecvente: halucinaţii, presiune sangvină crescută, dilatare a bronhiilor, delir, ameţeală.

Toate acele informaţii, cât ai clipi. Doar dintr-o picătură de soluţie pusă sub unghia mea. Mi-am dat seama că Jensen încă mă ţinea de mână. Îmi strângea degetele, de parcă nu suporta să îmi dea drumul. Şi, încă o dată, s-a uitat la faţa mea, absorbind fiecare detaliu, cu o expresie oscilând între uimire şi poate chiar speranţă. Apoi, o strângere ciudată din buze. Care indica… dezgust?

La naiba cu el.

Mi-am tras mâna, iar el şi-a mutat privirea.

— Fă-o odată, i-am trântit-o.

Faţa i s-a schimbat, sprâncenele i-au coborât, buzele i s-au întredeschis. Pentru o clipă, m-am pregătit, cu ciudata senzaţie că urma să fiu mustrată, ca un copil. În schimb, el a scuturat din cap spre mine, într-un fel de salut. Apoi, a întors spatele, a şters un loc pe braţul sănătos al lui Hunter, imediat deasupra bicepsului, şi a băgat acul în piele. Partea de sus a corpului său a tresărit. Ochii i s-au deschis brusc.

— Îmi pare rău, am zis şi l-am luat de mâna cealaltă.

Părea atât de fragil, întins acolo şi sângerând. Şi-a întors capul spre mine şi a încercat să zâmbească.

— E OK. Nu vreau să crezi că sunt un fricos.

— Cum poţi să te gândeşti…

M-am uitat în altă parte, am închis ochii. M-am luptat să

nu plâng.

— Niciodată. Niciodată n-aş crede asta.

Jensen se învârtea pe lângă umărul rănit al lui Hunter, apăsând un prosop curat pe rană.

— Ar trebui să-şi facă efectul în vreun minut. Apoi... iubitul tău ar trebui să se simtă destul de bine. Ameţit, dar bine.

— Eşti sigur că ar trebui să aşteptăm? am întrebat, disperată să fiu sigură, chiar dacă senzorii mei îmi spuneau că era stabil.

Bătăile inimii: 82 bpm.

Alte semne vitale: stabile.

Pierdere de sânge: lentă.

Recuperare deplină probabilă.

— Da, doar dacă nu cumva vrei să îl auzi urlând când îl cos.

Privirea mea a zburat spre Hunter. S-a încruntat, dar mi-a strâns mâna încurajator. „Îmi pare rău”, a mimat.

După toate acelea, încă încerca să se scuze. Pentru ceva de care nu era vinovat.

— Doar odihneşte-te, am murmurat.

— Întreabă-l pe tatăl tău de ce e atât de fericit, a zis el, iar cuvintele începuseră deja să fie neclare.

În spatele meu am auzit ceva căzând pe jos, dar nu m-am întors, sperând cu disperare ca Jensen să nu mă dea de gol cu ceva. M-am agăţat de mâna lui Hunter şi am aşteptat, dorindu-mi să adoarmă mai repede. În mai puţin de un minut, era inconştient, cu respiraţia uşoară şi constantă. Am simţit o prezenţă în spatele meu.

— E pregătit.

Jensen a apărut în faţa mea. A lăsat jos cutia de prim ajutor şi s-a prins cu mâinile de marginea mesei, cu articulaţiile albite. Privea în jos, spre Hunter, dar când a vorbit a rostit cuvintele încet şi încordat.

— I-ai spus că sunt tatăl tău?

Vocea lui a cedat, la cuvântul *tată.* Totul în atitudinea lui spunea că se apropia o explozie, de parcă puţinul control pe care îl mai avea era pe cale să se piardă, iar felul în care

spusese *tată…* parcă suferinţa, speranţa, neîncrederea şi groaza toate se adunaseră la un loc.

— A trebuit să îi spun ceva, să îi explic de ce trebuie să te găsesc.

Doamne, chiar şi pentru urechile mele, scuza suna îngrozitoare, slabă. Egoistă.

— Nu ştie…

Felul în care s-a contorsionat faţa lui, chiar şi pentru scurt timp… aş putea să spun că era neliniştit. Pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că va izbucni în lacrimi. A plecat capul. Dar când s-a îndreptat şi-a recăpătat siguranţa. Şi-a dres vocea:

— Nu ştie ce eşti.

Asta a fost tot ce a spus înainte să se întoarcă la cutie şi, în următoarele câteva minute, şi-a făcut de lucru cu rana lui Hunter. În scurt timp, garajul s-a umplut de mirosul înţepător de betadină şi de sunetul ambalajului pansamentelor. A tamponat rana cu un lichid închis la culoare, apoi a îndepărtat cu grijă excesul. Până acum, în regulă, m-am gândit, apoi l-am văzut că scoate un ac. S-a uitat spre mine, când m-am apropiat.

— Nu-mi place să o cos, din cauza riscului de infecţie, dar mă tem ca pielea să nu se rupă mai tare.

Cu o precizie ce părea în contradicţie cu mâinile lui mari, a băgat aţă în ac şi a cusut rana, iar cusăturile mici aproape că păreau făcute de o croitoreasă. Ciudate precizia şi eleganţa, dată fiind înfăţişarea lui. Bărbatul arăta de parcă abia îşi amintea să facă duş, iar dacă avea vreo perie de păr aş fi fost uimită. Mandibula îi era acoperită de ţepii unei bărbi incipiente, dar era mai închisă la culoare pe o parte decât pe cealaltă. De parcă uitase să-şi bărbierească jumătate din faţă. Şi totuşi, casa şi celelalte lucruri erau foarte ordonate.

Atunci m-am gândit că fie era un bărbat care fusese singur mult timp, fie era unul căruia nu îi mai păsa deloc de el.

— O să-i rămână o cicatrice, dar nu va fi foarte urâtă.

După ce m-am asigurat că Hunter era în regulă, i-am

lăsat mâna. Cu furia pulsând prin corpul meu, mă temeam că puteam să îl strâng prea tare. Sincer, ceea ce voiam să strâng era gâtul lui Jensen, din nou. Dacă nu aş fi avut nevoie de el…

— Relaxează-te, o să fie bine.

Vocea lui a străpuns furia mea, dar cuvintele au avut efect opus.

— Puteai să îl omori!

— Da, puteam, dacă aş fi încercat. Dar nu am făcut-o, a zis abrupt.

Apoi a oftat şi şi-a trecut un prosop peste sprânceană.

— Probabil că sună dur. Uite, nu sunt amabil cu străinii care îmi intră în casă prin efracţie şi îndreaptă arme spre mine. Prioritatea numărul unu este supravieţuirea. Asta m-a ţinut în siguranţă. Ar fi trebuit să te gândeşti înainte să bagi un civil în povestea asta.

— Eu sunt civil, am şoptit.

S-a aplecat să arunce prosopul într-un coş, dar tot am văzut regretul care i-a trecut peste faţă.

— Nu, nu eşti.

A pus la loc în cutie lucrurile pe care nu le-a folosit şi s-a întors, apoi s-a pus cu o coapsă pe masa cu computere şi şi-a încrucişat braţele, iar bicepşii i s-au umflat sub mânecile scurte.

— Acum, vrei să mai pierzi timp cu jocul de-a învinovăţirea sau îmi spui pentru ce ai venit?

Am vrut să mă agăţ de furie, chiar am vrut. Dar în timp ce mă uitam la faţa lui arsă de soare valul de familiaritate m-a cuprins din nou. Oare era posibil să aflu vreodată adevărul, când până şi amintirile erau minciuni?

Furia s-a scurs, lăsând în urmă un şir de întrebări şi speranţa slabă că, poate, odată ce voi avea toate răspunsurile, promisiunea unei vieţi reale nu avea să-mi mai scape, nu avea să mai fie doar un ceva imaginar, la care doar am visat şi niciodată nu am reuşit să îl am.

— Cine eşti?

Apoi, m-am pregătit pentru răspuns.

16

Picioarele ţepene l-au dus pe Jensen spre scaunul rotativ, în care s-a lăsat greu. Ochii lui s-au plimbat pe trăsăturile mele, în timp ce gura i-a format un zâmbet lipsit de veselie.

— Chiar nu ştii, nu-i aşa?

Apoi, a întins gâtul într-un fel care a trezit un ecou în mintea mea, o fantomă din trecut. Doar că fantoma aceea exista numai în amintirile mele implantate, iar acesta era un bărbat adevărat. Care avea o poză cu mama şi cu mine… sau era Sarah?

— Nu, nu ştiu.

Şi-a frecat inelarul gol şi a expirat zgomotos.

— Bun. Ei bine, ia unul dintre scaunele acelea şi stai jos, s-ar putea să dureze ceva.

Am ocolit masa să iau un scaun, apoi m-am oprit să dau la o parte o şuviţă de păr care acoperea ochiul lui Hunter. Pieptul lui se ridica şi cobora relaxat acum, iar bandajul nu prezenta vreo urmă de sângerare, dar dacă…

— Ţi-am spus, va fi bine.

N-ar fi trebuit să am încredere în Jensen, nu, nu aveam încredere în el. Totuşi, ceva în siguranţa calmă a vocii lui m-a făcut să mă apropii. Cu îngrijorare, m-am aşezat pe un scaun. El şi-a pus mâinile pe genunchi şi s-a lăsat în faţă. În timp ce aşteptam să vorbească, amintirile mele au vibrat. *Tata, aplecat în faţă spre televizor, în casa noastră din oraş. „Haide, scoate-l!”* Tata cel din trecutul meu şi Jensen se suprapuneau, până când cele două imagini deveneau una. Dezorientată, mi-am acoperit ochii, să îmi scot din minte vechea imagine. Nu. Trebuia să mă concentrez, iar asta nu mă ajuta.

— Lucram în armată, când Nicole Laurent a fost recrutată prima dată. Imediat a început să se vorbească despre ea. Avea pregătire medicală şi era specialist în computere, era un geniu. Doamne, era foarte tânără atunci, a adăugat, iar privirea i-a alunecat dincolo de mine, spre un trecut pe care doar el îl vedea. Am fost selectat în divizia specială în care

era şi mama ta, aşa ne-am cunoscut.

M-am uitat la el fix. În sfârşit, aveam să aflu întreaga poveste. Despre trecutul mamei, trecutul meu.

— Iar voi doi eraţi un cuplu? l-am îndemnat.

— Da. Eu şi Nicole am fost împreună mulţi ani…

A tuşit şi s-a uitat în jos.

— Până când am avut o diferenţă de opinie. Una peste care nu am putut să trecem.

S-a oprit din nou şi abia m-am abţinut să nu îl scutur. Mi-am îndoit degetele, mi-am spus să am răbdare. Aşteptam răspunsurile de mult timp. Câteva minute în plus nu mai contau.

— Aşa că am fost pus pe liber într-un mod jenant şi am plecat naibii de acolo. Câteva luni mai târziu, un tip mi-a bătut la uşă, în miezul nopţii. Mă urmărise, îmi ştia programul. Mi-a spus că face parte dintr-o organizaţie numită Vita Obscura şi că ar vrea să mă angajeze. Bani buni, program super, tot ce trebuia să fac era să le dau nişte informaţii secrete, nu mare lucru.

A expirat zgomotos şi a băgat mâinile în buzunare.

— Desigur, i-am spus să se ducă naibii. De ce aş fi riscat să ajung într-o închisoare militară rece şi întunecoasă, pentru câţiva dolari?

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti? am întrebat vrăjită.

Buzele lui s-au strâmbat şi, brusc, am ştiut ce avea să spună, înainte să rostească o vorbă.

— Holland.

Holland. Normal. De ce nu mă mira că el era rădăcina tuturor relelor?

— Apoi, a venit la mine o femeie, Quinn, şefa Vita Obscura. Mi-a spus diverse… a sugerat diverse. Ştiam că Holland era un nemernic egocentric, dar n-aş fi crezut că poate fi atât de crud, că era în stare să…

Şi-a dus un pumn la gură şi s-a cufundat în scaun, cu ochii strânşi. M-am întins să îl liniştesc, înainte să îmi dau seama că fac asta. Surprinsă, mi-am tras mâna. Nu avea nicio noimă. Nu îl cunoşteam pe acest bărbat, nu chiar. Dar dintr-un motiv anume confuzia îmi umbrea logica, îmi

diminua certitudinea. Nu exista nicio îndoială; vederea suferinţei lui declanşase un val de simpatie în mine. Voiam să îi alin durerea. Ridicol. Îl rănise pe Hunter, mi-am amintit. Atunci de ce simţeam compasiune pentru el?

Când am văzut o lacrimă pe obrazul lui nebărbierit, inima mi s-a strâns din nou. Experimentasem direct de la sursă durerea pe care o putea provoca Holland.

— Deci, te-ai dus să lucrezi pentru Vita Obscura? l-am îndemnat, când am văzut că nu spune nimic, o clipă mai târziu.

— Da. Quinn mi-a spus că era singurul mod de a te proteja pe tine.

Felul în care a spus „pe tine” a fost ca o binecuvântare şi un blestem, atât cuviincios, cât şi respingător. Nu avea logică.

— Quinn mi-a spus că tot ce voiau era să vadă ce tehnologie ai, fără să îţi facă rău în vreun fel. De asemenea, mi-a confirmat una dintre suspiciunile mele în legătură cu Holland şi am văzut roşu în faţa ochilor. Îmi doream răzbunare. Ea mi-a promis… mă rog, nu contează ce mi-a promis.

A dat cu piciorul în birou, apoi a aşteptat să se oprească zăngănitul, înainte să continue.

— Minţeau. Eram suspicios, desigur, aşa că am făcut nişte verificări. Am intrat în computerul lor şi am citit unul dintre e-mailuri. Nu aveau de gând deloc să te ţină în siguranţă. Aşa că am fugit.

În faţa ochilor mi-a apărut poza: mama, Jensen şi o fată care arăta ca mine.

— Poza de pe frigider, cea cu tine, cu mama şi cu o fată care arată ca mine. Cine e? O versiune a mea dinainte?

A scos un sunet din gât. Când mi-a întâlnit privirea, ochii lui păreau bântuiţi.

— Fata din poză e Sarah, dar nu este o versiune dinaintea ta, nu în felul în care crezi. Ea era om.

Reală? Fata din poză era reală? Adevărul părea să atârne de misterul unei fete pe nume Sarah. O fată care arăta exact ca mine, o fată care inspirase o emoţie profundă, atât

pentru mama, cât şi pentru bărbatul acesta, care cândva se dăduse drept tatăl meu pentru scurt timp.

— Cine e Sarah? am şoptit, în timp ce o bănuială oribilă prindea formă şi creştea, învăluind corpul meu într-o grămadă de îndoieli spinoase.

Inima mea falsă a bătut cu viteză, apoi a încetinit.

— Sarah a fost fiica mea. A mea şi a lui Nicole.

Vocea lui era dură, de parcă răspunsul ar fi fost smuls de undeva din adâncul lui.

Tronc. Tronc.

Tronc.

M-am clătinat pe picioare. Groază. Nevoie. Groază. Ambele se luptau pentru supremaţie, în timp ce bâjbâiam după curajul de a pune o altă întrebare. Fiică. Fata aceea care arăta exact ca mine era fiica lor. Om. Sânge şi oase şi toate lucrurile care făceau pe cineva real. Dar dacă mama avea o fiică adevărată, de ce o ascunsese de mine?

Dar mi-am dat seama. La urma urmei, Jensen nu spusese „este” fiica mea. Spusese „a fost”.

— Unde e acum?

— E moartă.

A expirat zgomotos, apoi:

— Tu, celelalte Mila, toate aţi fost create după ea.

Tronc.

Pseudoinima mea a îngheţat, cu o tresărire dureroasă. O bulă de isterie mi s-a format în gât, una care mă îneca şi îmi îmbiba limba cu o amărăciune pe care nu o mai simţisem. Dar poate că Sarah o simţise.

Nicole Laurent/Daily. Mai aproape de a fi mama mea decât crezusem vreodată. Şi totuşi mai departe, în acelaşi timp. Deoarece, cândva, femeia pe care o considerasem mama avusese o fiică. Dar murise şi, cumva, mama crease un robot după imaginea ei. Mai exact, mă crease pe mine. În clipa aceea nebună, copleşitoare, am simţit o gelozie teribilă, odioasă. Eram geloasă pe o fată moartă, versiunea umană care tânjisem mereu să fiu.

Am sărit de pe scaun.

— Ce… ce fel de oameni ar face asta? Nu pot să cred că

mama putea fi atât de rece…

Mâna lui s-a întins şi m-a prins de încheietură.

— Nu vorbi aşa despre Nicole, a mormăit.

Mi-am tras braţul.

— Of, scuze, aşa e… Nicole. Nu mama. Nu tata. Proasta de mine, eu sunt doar maşinăria ciudată pe care voi doi aţi creat-o după o fată moartă!

— La naiba…

A lovit cu pumnul în masă, atât de tare, că tot ce era pe ea, inclusiv computerul, s-a mişcat. Deci era opusul mamei. Vocea ei abia dacă se ridica, iar să îşi descarce furia pe vreun obiect? Puţin probabil.

Aşadar, opusul mamei… dar asemănător cu mine. O fiinţă a emoţiilor mele, deşi speram să remediez asta. Mi-am muşcat buza, să nu îmi tremure. Sau poate că nu avea să tremure cu adevărat, dar aşa am simţit, un sistem emoţional programat care îşi iese din minţi.

Obrajii lui îşi pierduseră din roşeaţă.

— Nu înţelegi. Credeam că facem ce trebuie.

— Şi acum?

O tăcere dureroasă, care îmi spunea tot ce aveam nevoie să ştiu. O greşeală? O greşeală de un miliard de dolari, asta gândea bărbatul care îmi era aproape tată. Şi n-ar fi trebuit să îmi pese, dar îmi păsa. Respingerea m-a copleşit într-atât încât mi-am dorit să mă prăbuşesc ca o epavă.

— Nu eşti pe deplin o maşinărie. Nu în întregime.

— Ce vrei să spui?

Dar mă temeam că ştiam.

— Sarah a fost o fată foarte specială. Era genială, nu un geniu oarecare, ci genială într-un fel unic. Aproape ca un savant, dar nu avea niciuna dintre bolile care însoţesc ades asta. Din cauza poziţiei noastre şi din cauza geniului ei, unii voiau să o studieze. Ca să o ţinem departe de atenţia lor, am căzut de acord să o facem chiar noi.

A ezitat, apoi a continuat. Şi-a apucat coapsele cu mâinile, de parcă şi-ar fi făcut curaj.

— Când a murit pe neaşteptate, într-un incendiu, din cauza fumului inhalat, i-am recuperat trupul. Proiectul MILA

mereu avusese nevoie de ţesut de creier uman, iar noi… ştiam.

— Nu… nu…

Am încercat să vorbesc, dar nu am reuşit să-mi forţez limba să funcţioneze.

— Au folosit părţi din creierul lui Sarah în toate cele trei versiuni ale tale.

Am rămas împietrită, incapabilă să mă mişc, incapabilă să simt ceva dincolo de pulsul meu fals, care mă învăluia într-un sentiment de vină, pe un ritm sacadat.

Toate cele trei versiuni.

Subiect mort.

Foc.

Trei.

Nu! am ţipat.

Sau am crezut că am ţipat. Trebuie să fi fost un ţipăt tăcut, pentru că din gâtul meu nu a ieşit niciun sunet. Mi-am lăsat capul în mâini, încercând să blochez tot ce auzisem. Dar nu am reuşit. Nu mai puteam să uit, la fel cum nu puteam să o chem pe mama dintre morţi. O bucată din creierul lui Sarah în capul meu. O bucată din creierul lui Sarah în Trei. Nu surori, cum pretinsese Trei. Ci parte din acelaşi întreg.

Capul lui Trei topindu-se până când nu mai rămăsese nimic. Cu o parte din Sarah în el. Îngrozitor şi de neimaginat şi, totuşi, după tristeţea care se vedea pe trăsăturile lui Jensen, de netăgăduit. În cele din urmă, aflasem adevărul pe care îl căutasem cu atâta disperare. Dar să trăiesc cu el… cum, cum?

Sarah. Sarah. *Sarah.*

Amintirile m-au copleşit. *Valuri ce se sparg de ţărm, râsul tatei. Mama şi tata rotindu-se pe nisip. Un pescăruş ţipând. O senzaţie de cald, atât de cald, apoi, brusc, înăbuşitor. Prinsă în dormitorul meu, clanţa fierbinte la atingere. Fug pe geam, chinuindu-mă să trag în piept aer curat, uşurarea mă cuprinde… apoi văd maşina părinţilor mei pe alee.*

Fişierul de memorie compromis… defragmentat.

Cuvintele au pulsat în mintea mea, încercând să şteargă

imaginile. *Nu. Sunt ale mele.*

Cu un val de energie, le prind, sfărâm cuvintele într-o pudră fină şi le arunc. Nu. Nu o să-mi fure asta. Caut imaginile, iar un pumn îmi blochează gâtul când nu le găsesc. Apoi, într-o zonă mai întunecată, le regăsesc ascunse şi, cu blândeţe, le fac să iasă.

Mă agăţ disperată de acoperiş, luptându-mă să intru din nou în casă. Cad, cad, până la primul etaj. Faţa tatei, acolo, printre flăcări. Vocea lui strigându-mă.

„Sarah!”

„Tată?” şoptesc, chiar înainte ca durerea să mă izbească, o arsură prin piele… Apoi… nimic.

Am deschis ochii, iar imaginile s-au estompat. Iar acolo, în faţa mea, stătea Jensen.

— Adevărul e complicat, a zis încet. Dar pot să-ţi spun un lucru, Nicole nu a regretat nimic. Nu în ce te priveşte.

Lacrimile îmi ardeau ochii, iar în inimă am simţit o durere dulce-amară. Mama nu regretase că mă crease. În adâncul sufletului ştiusem mereu asta. Ce nu ştiusem era că în interiorul meu se afla o parte dintr-o fată pe care nu o cunoscusem. O fată care fusese răpită din această lume mult prea devreme. O fată care fusese fiica adevărată a mamei mele.

Mi-am trecut degetele peste cap, prin păr. De parcă aş fi putut găsi dedesubt părţi din Sarah. Nu eram pe deplin robot, dar nu eram nici pe deplin om. Eram ceva între ele. Un hibrid.

Amărăciunea m-a tras într-un abis adânc, întunecat. Abia reuşisem să mă accept ca android, iar acum… după toate cele întâmplate, chiar eram un fel de ciudăţenie.

Am aşteptat o vreme să ne adunăm amândoi, înainte să pun o întrebare care urcase la suprafaţă.

— Îţi aminteşti de Sarah? Adică, dincolo de înfăţişare?

A tresărit, de parcă numele ei era de ajuns să-l afecteze. Un bărbat atât de mare, de puternic şi totuşi atât de uşor de rănit. Nu semăna deloc cu Holland.

— De ce nu o întrebi pe Nicole?

O senzaţie de agonie în pieptul meu; o durere ascuţită

sub coaste. Pseudoinima mea, pe cale să plesnească de durere. Nu ştia. Se uita la mine cu ochii aceia căprui din amintirile mele şi nu ştia.

— Nu te uiţi la ştiri? am zis, încercând să câştig timp.

Privirea i s-a îngustat.

— De obicei, mă uit, dar am fost ocupat cu un… proiect. Ce e? Holland? A prins-o?

Mi-am pus mâinile pe coapse şi am tras aer în piept adânc. Nu exista o cale uşoară de a spune asta. Nu era nimic uşor în toată povestea aceea. M-am forţat să îl privesc în ochi.

— E moartă, am zis simplu.

Pentru o clipă, masca lipsită de expresie a rămas pe faţa lui Jensen şi m-am întrebat dacă nu cumva apreciasem greşit. Poate că nu îi păsa deloc de mama, poate că îmi închipuisem. Sau sperasem. Apoi a căzut – nu, a explodat – sfărâmată de un vârtej de emoţii. Ochii mari şi buzele deschise, urmate de un tremur al întregului corp. De parcă cineva îi luase şi ultima bucată de energie. S-a întors, a aplecat capul, cu mâinile pe ochi. Apoi, i-am văzut umerii scuturându-se.

M-am simţit neputincioasă, cu atât mai mult cu cât tristeţea lui a declanşat-o şi pe a mea. Mi-a amintit că mama dispăruse. Pentru totdeauna. Să îl privesc era un pic prea mult, aşa că m-am întors să îl verific pe Hunter. Pieptul lui se ridica şi se lăsa într-un ritm constant şi, cu toate că bandajul avea câteva urme de scurgere, în mare, era curat.

M-am întors la Jensen. Corpul lui se liniştise şi lăsase în jos mâinile.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit, în timp ce lacrimi de care nu se jena îi curgeau pe obraji.

Şi i-am povestit totul. Ferma din Clearwater, atacul V.O., fuga în Canada şi prinderea noastră. Sediul lui Holland, testele, ajutorul lui Lucas la fuga noastră. Şi, în sfârşit, cu poticniri, cum mama a fost împuşcată şi a sângerat, fără să pot face nimic să o ajut.

După ce am terminat, o ciudată senzaţie de uşurare a

trecut prin mine. De parcă după ce spusesem cuiva toate detaliile eliberasem o presiune imensă, despre care nici nu ştiusem. Dar când m-am uitat la Jensen senzaţia aceea plăcută a dispărut brusc. Pentru că toate semnele de durere i se şterseseră de pe faţă, iar gura i se strâmbase într-o grimasă. M-am pregătit pentru un atac verbal, dar a spus doar atât:

— Trebuie să aduc din casă nişte antibiotice pentru Hunter.

Apoi, s-a întors şi a parcurs cu paşi repezi distanţa scurtă până la uşa garajului. Alarmată, m-am uitat după el o clipă, neştiind dacă să îl urmez sau nu. Pentru orice eventualitate.

Apoi, am auzit în spatele meu o voce slabă.

— Mila?

M-am răsucit, la timp să îl văd pe Hunter că deschide ochii.

17

— Hunter? Eşti bine?

M-am grăbit spre el şi i-am luat mâna în a mea. Cealaltă mână s-a dus spre obrazul lui. Palid, dar cald încă şi doar cu o urmă slabă de barbă.

— Mmmm, a murmurat, dar cel puţin ochii albaştri îi erau acum deschişi.

Mă rog, mai mult pe jumătate şi chiar şi atât părea să fie dificil. Reuşea să-i ţină deschişi doar câteva secunde, înainte să se închidă la loc.

— Şşşş, e în regulă. Culcă-te la loc, l-am liniştit şi mi-am trecut degetele pe obrazul lui.

Ochii lui au rămas închişi, de data asta, iar respiraţia i-a devenit din nou profundă, lucru care m-a făcut să mă relaxez. De aceea am tresărit când mâna lui s-a întins şi m-a apucat de braţ.

— Trebuie să îţi spun ceva…

Am aşteptat plină de nerăbdare, dar parcă vorbele îi consumau toată energia. Strânsoarea lui a slăbit, degetele i-au alunecat. Pentru o clipă, am fost sigură că braţul îi va cădea din nou pe masă şi am vrut să îl prind. Dar mâna lui s-a strâns şi s-a prins de mâneca mea. A deschis ochii, chiar i-a deschis, de data asta, şi am fost bombardată de privirea lui albastră. Pentru cineva care fusese atât de adormit, cu câteva clipe în urmă, privirea lui era ciudat de atentă.

— După ce mă trezesc, hai să fugim împreună, da? a bolborosit. Doar tu şi eu.

Pulsul meu fantomă a luat-o la goană. Dincolo de toate, Hunter nu putea să-şi nege sentimentele. Apoi mi-am dat seama că mintea lui nu era clară, din cauza anestezicului. Dar am rămas acolo, fără o vorbă, încercând să alung speranţa care creştea cu fiecare clipă. Nu putea să vorbească serios, m-am avertizat. Nu avea cum. Nu după tot ce se întâmplase.

Apoi, am simţit o apăsare insistentă pe braţ.

— Hei, te-am întrebat ceva.

Pe frunte i-au apărut nişte cute, de parcă faptul că nu reuşisem să-i dau un răspuns afirmativ îi provoca un mare stres.

— Poate că ar trebui să vorbim despre asta mai târziu…

A scuturat violent din cap şi a gemut imediat. Am oftat.

— Scuze! Scuze… nu am vrut…

A ridicat mâna şi a lăsat propoziţia să moară. Am aşteptat până şi-a revenit. Apoi, cu un zâmbet foarte slab, şi-a pus mâna pe faţa mea şi mi-a cuprins blând obrazul.

— Noi doi, împreună. Da?

Apoi, buzele lui le-au atins pe ale mele şi n-am mai putut să mă gândesc decât la el.

Căldură. Bucurie. Senzaţia unei binecuvântări pure, de parcă fiecare bucăţică din corpul meu era vie şi conştientă. De parcă, brusc, aş fi fost compusă din mult mai multe celule nervoase decât înainte. Sărutul lui m-a dus înapoi, dincolo de garaj şi, pentru câteva momente scurte, am simţit că suntem conectaţi într-un fel pe care nu îl mai simţisem niciodată. Bătăile inimii lui, parfumul lui, căldura trupului lui, toate m-au învăluit şi mi-au dat senzaţia că aparţin.

Aşadar, asta însemna să fii cu adevărat viu.

M-am tras, ezitant, când mi-am dat seama că el era încă ameţit de medicamente. Toată împotrivirea m-a părăsit, lăsând în urmă doar mulţumire.

— Bine, am zis.

Şi, cumva, doar acea acceptare a fost suficientă să rupă lanţurile care încătuşaseră până atunci speranţa mea. Amintindu-mi că halucinaţiile erau unul dintre efectele secundare ale medicamentelor, dar nici ele nu reuşiseră să ţină captivă speranţa.

Un zâmbet slab i-a apărut pe buzele uimitoare, exact când restul corpului i s-a înmuiat. Degetele i-au alunecat de pe braţul meu, iar eu i-am prins blând mâna şi i-am pus-o pe piept. Şi chiar dacă medicamentele l-au tras după ele, zâmbetul i-a rămas şi, undeva adânc, inima mea de android-uman a răspuns. În următoarele zece minute şi-a revenit, a fost inconştient din nou şi tot aşa, şi nici măcar

când s-a eliberat de sub influenţa medicamentelor Jensen încă nu se întorsese. M-am gândit că fusese reţinut de ceva, pentru că nu putea fi greu să găseşti antibioticele într-o casă atât de goală şi de ordonată ca a lui.

M-a cuprins neliniştea.

Găseşte subiectul?

M-am ridicat.

— Mă întorc imediat.

Făcusem doar câţiva paşi spre uşa care ducea în casă, când garajul s-a cufundat în beznă.

— Ce se întâmplă? a întrebat Hunter, mai degrabă curios decât îngrijorat.

Nu şi eu. Am început să mă învârt în cerc.

Vedere nocturnă activată.

Nicio ameninţare umană detectată.

De data asta, lipsa unei ameninţări perceptibile nu prea m-a ajutat să îmi potolesc frica pe care o simţeam crescând. Un clic metalic puternic mi-a atras atenţia spre uşă.

Nici asta nu m-a ajutat.

— Jensen! am ţipat.

Unde era? Nu simţisem nicio ameninţare cât timp aşteptasem să se întoarcă, dar dacă fusesem atât de absorbită de Hunter încât îmi scăpase ceva? Când mâna mea a găsit clanţa, chestia aia afurisită n-a vrut să se clintească. Teama care fusese până atunci doar o senzaţie, a căpătat proporţii. Eu şi Hunter eram închişi acolo.

Am înjurat în barbă, dar nu suficient de încet.

— Eşti bine? a întrebat el.

— Da. Uşa e înţepenită, am minţit.

Nu era nevoie să îl alarmez încă. Mâna mea s-a strâns pe clanţă şi am tras tot mai tare, cu toată puterea pe care o aveam. Tot mai speriată, mi-am dat seama că uşa nu avea să cedeze. Clanţa nu se clintea absolut deloc.

Cât de silenţios am putut, m-am proptit cu un umăr în uşă şi am tras cât de tare am putut. Dar în clipa în care pielea mea a atins suprafaţa ei am ştiut. Uşa nu era din lemn şi nici din vreun metal oarecare. Era un monstru

industrial, genul care probabil că era folosit la seifurile bancare.

Contrapresiune: 1.105 de livre pe inci pătrat.

În cele din urmă, a trebuit să mă recunosc învinsă. Pentru o clipă, mi-am lipit fruntea de suprafaţa rece şi alunecoasă a obstacolului meu. Acela nu era un garaj obişnuit. Ceea ce probabil că era logic, din moment ce Jensen nu era un proprietar oarecare.

Am strâns din dinţi. Totuşi, nici eu nu eram un musafir obişnuit şi nu aveam de gând să las o simplă uşă să mă învingă, fie ea metalică sau nu. Mi-am flexat mâinile. Aveam să scot chestia aia din balamale, dacă era nevoie. Dar înainte să încerc din nou, o lumină roşie a clipit o dată, de două ori. Apoi, şiruri roşii au început să pulseze între mine şi uşă. Însoţite de un zumzet tot mai puternic. Cel pe care îl auzisem mai devreme. Mi-am tras capul în spate, iar ceea ce am văzut nu a fost liniştitor. Deloc. Şirurile se întindeau de la tavan până jos. În timp ce le priveam, lumina emisă de ele devenea mai puternică, apoi mai slabă, într-un anume ritm. De parcă ar fi avut un puls propriu. Pulsau. De asemenea, zumzetul descreştea, ca o albină solitară, care zbura din floare-n floare. Zumzetul electricităţii.

Raze laser.

Ce…

Am făcut un pas înapoi, să înţeleg mai bine ce se întâmpla şi am avut parte de un alt val de groază. Razele nu acopereau doar uşa sau peretele din jurul ei. M-am rotit încet. Acopereau întregul perimetru al garajului. La doar vreun centimetru de pereţi. Atunci am înţeles motivul ciudatelor probleme de aranjare în spaţiu. Să ne închidă mai bine, pe mine şi pe Hunter, într-o cuşcă roşie ce radia.

— Mila? Pentru ce sunt alea?

Am ezitat, parţial, pentru că încă nu eram sută la sută sigură ce se întâmpla. Dar mai ales pentru că teoria pe care o aveam era mult prea îngrijorătoare. Cu toată teama care circula prin mine ca un râu de gheaţă, m-am apropiat de lasere. M-am oprit la mai puţin de 15 centimetri de raze, să

observv cea mai mică pâlpâire din lumina lor. Am ridicat mâna încet, încet.

Avertizare: înaltă tensiune.

Vătămare posibilă.

Am îngheţat cu mâna în aer. Un gard electric. Jensen pusese un fel de gard electric cu înaltă tensiune prin tot garajul. M-am rotit încet, dar, exact cum suspectasem, nu exista nicio ieşire.

— Mila? a zis Hunter din nou, mai neliniştit acum.

— E în regulă. Doar nu te mişca.

M-am întors la uşă. Frica îmi înţepa pielea. Senzorii mei de android nu se înşelaseră niciodată, dar nu conta. Trebuia să încerc. Am întins degetul arătător, spre un nor de un roşu pâlpâitor. Carnea mea l-a atins… apoi camera a explodat într-un nor de electricitate. Şocul m-a doborât de pe picioare şi m-a aruncat înapoi, unul, două, trei picioare. M-am apucat disperată de masă, dar n-am reuşit să mă ţin. Când spatele meu s-a izbit de podea, masa s-a mişcat şi m-am trezit peste mine cu o grămadă de fiole, bandaje şi unguente. Urechile îmi ţiuiau, iar lumea se mişca în jurul meu în valuri convulsive de electricitate.

Comenzi confuze îmi treceau prin cap: *Neutralizează încuietoarea. Încarcă date. Estimează.*

Apoi, mâinile mi-au căzut pe lângă mine, iar gândurile nu mi-au mai aparţinut, creierul meu a luat-o razna complet. *Voce robotică. Preia. Controlul.*

Verificare sisteme:

Impact: 500 de volţi, posibilă vătămare.

Verificare funcţii interne.

Verificare procesare date.

Verificare memorie.

O lumină roşie.

Clic. Clic. Clic.

De undeva din depărtare am auzit vocea lui Hunter, un zăngănit, când ceva a lovit podeaua.

— Mila? Mila?

Panică. A mea sau a lui?

Clic. Clic. Clic.

Am încercat să-mi eliberez gândurile din verificările de sistem, dar de fiecare…

Verificare tranzistori interni.

…dată când îmi eliberam creierul…

Verificare ţesuturi vii.

Nivel de oxigen scăzut. Creşte absorbţia.

Pieptul meu se ridica şi cobora rapid. O maşinărie care respira pentru mine. O parte din mine voia să se împotrivească; dar acceptarea a învins. Androidul din mine ştia ce face şi trebuia să îl las să mă ajute. Era în joc viaţa lui Hunter.

În cele din urmă, şirul de comenzi roşii a încetinit, la fel şi contracţiile plămânilor mei.

Nivel de oxigen: acceptabil.

Şi, pur şi simplu, am alunecat la loc în mintea mea.

Ce naiba fusese asta? Nu era prima dată când îngheţam, dar, categoric, fusese cea mai rea. Toate acele defecţiuni, toate acele fragmente de memorie ciudate… ceva nu funcţiona bine la mine. O simţeam.

O mână caldă mi-a prins umerii. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Hunter îngenuncheat lângă mine, palid şi cu buzele strânse, cu braţul rănit atârnat într-un mod ciudat. Dar ochii îi erau vii, mişcările agitate şi disperate.

— Mila? Mila!

— Nu-ţi face griji, sunt bine, am reuşit să zic, dar cuvintele nu au ieşit cum trebuie.

Nu, nu cuvintele, vocea mea. Mâna mi-a zburat spre gură, de parcă aş fi putut retrage sunetul impersonal, digitalizat, care îmi ieşea din gât. Acelaşi sunet care răsuna prin garaj. Nu era deloc vocea mea. Era vocea unui robot.

Mâna lui Hunter s-a înmuiat. Buzele lui s-au mişcat, dar singurul lucru pe care l-am auzit a fost un şuierat printre dinţi. În cele din urmă, a zis:

— Nu înţeleg…

Apoi a făcut lucrul de care mereu mă temusem, din clipa în care aflasem ce eram cu adevărat. Motivul pentru care minţisem, încă de la început. Furios şi nevenindu-i să creadă, Hunter s-a tras înapoi unul, doi, trei paşi. De parcă

aş fi fost ceva îngrozitor de atins.

— Hunter, am început, doar ca să mă opresc, în clipa în care el a tresărit, la auzul vocii mele.

Am închis ochii şi am strâns pumnii. Ce naiba se întâmpla? Electricitatea arsese ceva în mine? Cu siguranţă, trebuia să existe o modalitate de resetare. Nu puteam să trăiesc cu sunetul acela masculin, de robot, care ieşea de câte ori deschideam gura.

Soft pentru voce: verificare de sistem?

Cuvintele au clipit, disponibile.

Da.

Scanare în curs... verificare sistem completă. Restabileşte vocea iniţială?

Pieptul meu a tresărit uşurat.

Da.

O uşoară vibraţie în gâtul meu; o senzaţie de strângere, imediat sub bărbie.

Restabilire finalizată.

Totuşi, prea târziu. Am ştiut asta imediat ce am văzut expresia de groază a lui Hunter.

— Ce eşti? a şoptit.

Centimetru cu centimetru, am ridicat privirea, până am întâlnit-o pe a lui. Când îmi amintesc acest moment, mereu evit ultima clipă, învârtindu-mă în jurul realităţii, în speranţa că, încet, îl voi îmblânzi pe Hunter. În felul acela, m-am gândit, poate că era posibil să nu simtă repulsie.

Dar nu în clipa aceea. Aveam de gând să îmi cer scuze pentru că minţisem, dar nu puteam să mă scuz pentru ceea ce eram. Chiar dacă asta însemna ca el să nu se mai uite vreodată la mine cu acceptare şi dorinţă. Dacă nu puteam să fiu sinceră cu mine, nu meritam atenţia nimănui, oricum. L-am privit în ochi şi, cu voce calmă, în sfârşit, am pus capăt minciunii.

— Sunt android.

Dacă inima mea nu s-ar fi strâns singură într-o minge dureroasă, expresia de pe faţa lui ar fi fost amuzantă.

— Android? a repetat uşor cântat.

De parcă nu înţelesese bine. Am aprobat.

— Glumeşti, nu?

În vocea lui era speranţă, îndoială şi teamă. L-am privit, în timp ce mintea lui se învârtea şi, fără îndoială, derula acele părţi din călătoria noastră pe care, până în clipa aceea, nu prea le înţelesese. Felul în care îi doborâsem pe Grady şi pe Ashleigh. Uşurinţa cu care intrasem chiar în casa în care ne aflam. Felul cum conduceam fără faruri. Şi, am văzut momentul în care şi-a dat seama, braţul meu.

Cu atenţia lui concentrată pe braţul meu, s-a mai dat în spate un pas.

— Nu e posibil.

Dar am sesizat lipsa de convingere din vocea lui. Sunt sigură că îşi dorea ca acele cuvinte să spună adevărul. Dar nu e suficient să vrei. Puteam să îi confirm asta. Mi-am lăsat capul într-o parte şi m-am tras tare de lobul urechii. Puteam foarte bine să terminăm odată cu asta.

— Uite, am zis şi i-am arătat portul USB ascuns.

A venit mai aproape, prudent, şi s-a aplecat să vadă mai bine. Tresărirea lui a răsucit cuţitul în rană.

— Cum… când?

A întins un deget, de parcă voia să atingă, apoi l-a retras. Încă o grimasă. Dar am reuşit să zâmbesc.

— E o poveste lungă. Dar pot să îţi spun versiunea scurtă. Vino, stai jos.

Imediat s-a mai retras un pas.

— Sunt bine aici.

— Hunter, te rog, am zis, încercând să alung suferinţa din vocea mea şi să par calmă. Trebuie să stai…

— Nu vorbi cu mine de parcă aş fi un copil! Şi nu înţelegi? Nu vreau să fiu aproape de tine. Nu acum!

Cuvintele lui au tăiat ca lamele, dar am ignorat asta, deoarece în starea lui slăbită vehemenţa l-a făcut să se clatine. Am ţâşnit spre el, în timp ce îşi recăpăta echilibrul. A ridicat mâna.

— Nu. Nu mă atinge.

O pauză scurtă, apoi:

— Te rog.

Blând şi rugător şi plin de durere. Inima mea sângera

pentru el şi pentru mine. Şi pentru acea prăpastie de netrecut dintre noi. Întotdeauna ştiusem că aşa se va sfârşi. Inevitabil, din prima clipă în care am aflat ce sunt. Şi, cu toate că mă acceptasem, nu îl învinuiam pe Hunter. La urma urmei, mie îmi luase mult timp să accept.

M-am întors dinspre el. Nu mai suportam să văd repulsia de pe faţa lui.

— Asta nu schimbă nimic. Trebuie să găsim o cale de ieşire.

Sunetul strangulat din gâtul lui m-a izbit.

— Nu schimbă nimic? Eşti nebună? Schimbă tot. Tot!

M-am răsucit spre el, îngrijorată că se extenua. Categoric, picioarele îi tremurau, iar fruntea îi era transpirată. Iar ochii îi sclipeau de o furie întunecată, febrilă. Era groaznic să ştiu că stârnisem ce era mai rău în el. Dar nu puteam să dau înapoi.

— De ce? Pentru că sunt diferită de tine? Crede-mă, nu sunt chiar atât de diferită. Gândesc. Simt. Doresc.

— Nu încerca să întorci asta împotriva mea! E un rahat şi o ştii.

Am gemut.

— Şi nu pentru că eşti diferită. Deşi nu vorbim despre genul nu-eşti-din-oraş-şi-îţi-place-să-mănânci-cu-degetele-de-la-picioare, ci mai degrabă de genul asta-mă-face-să-mă-întreb-dacă-am-tras-lipici-pe-nas. Nu e din cauza asta, a insistat el, când l-am privit cu scepticism. Nu doar asta, oricum. E din cauză că m-ai minţit de la început. În legătură cu tot.

Nu aveam replică pentru asta. Adică, aş fi putut spune că nici eu nu am ştiut de la început, dar ce rost avea? M-am uitat în jos, cu ochii plini de lacrimi.

— Poţi să îmi spui măcar un lucru în privinţa căruia ai fost sinceră? O parte a vieţii tale despre care să îmi fi spus adevărul? Sau ce-ar fi să îmi spui ceva ce e adevărat în clipa asta?

Acum, vocea lui era calmă, resemnată.

Am ridicat curajoasă capul, chiar dacă pe obraji îmi curgeau lacrimile. Un milion de gânduri îmi treceau prin

minte. *Eşti uimitor. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt vie.* Dar ce a ieşit în cele din urmă a fost curat. Simplu. Şi, din nefericire, mult prea târziu.

— Te iubesc.

Pentru o clipă, scoica dură a expresiei lui a cedat şi am zărit sub ea un pic din vechiul Hunter. Băiatul vulnerabil şi deschis, de care mă îndrăgostisem. Genele lui s-au lăsat în jos şi a oftat. Dar apoi masca străinului a alunecat la loc. Privirea lui precaută, înainte să îmi întoarcă spatele. Fără măcar să accepte ce am spus.

— Ai avut dreptate, trebuie să ne concentrăm pe găsirea unei căi de ieşire de aici.

Incapabilă să-i suporte respingerea, inima mea falsă s-a făcut bucăţi. M-am uitat la umerii lui rigizi şi am decis că avem nevoie de un plan. Deoarece, cu cât scăpăm mai repede din garajul lui Jensen, cu atât puteam să mă îndepărtez mai repede de Hunter. În clipa aceea, ideea de a fi blocată acolo cu el, într-un spaţiu limitat, mă îngrozea mai mult decât o mie de Holland la un loc. Am patrulat prin încăpere. Dacă măcar unul dintre lasere avea un punct slab, poate că reuşeam să ieşim.

— Ce faci? a întrebat, în timp ce s-a aşezat la loc pe masă.

Faţa lui avea o paloare nefirească şi mă îngrijora.

— Verific laserele, să văd dacă e vreo fisură în sistem.

Păstrând o distanţă apreciabilă, de data asta, am pornit de la cel mai apropiat spre uşă şi am continuat în sensul acelor de ceasornic.

500 de volţi.

500 de volţi.

500 de volţi.

— Poţi să îţi dai seama? Doar privindu-le?

— Pot simţi voltajul.

Tăcere, aşa că mi-am reluat verificarea. După două sute douăzeci şi două de opriri, am ajuns din nou în centrul camerei. Micuţa speranţă de care mă agăţasem, să găsesc o fisură în sistem, dispăruse de mult timp. Toate razele erau funcţionale şi erau mult prea aproape unele de altele,

să încerci să te strecori printre ele. Trăsesem o scară în mijlocul încăperii şi încercasem tavanul, dar era la fel de solid ca uşa. Parcă eram închişi într-un mormânt metalic.

De frustrare, am luat cel mai apropiat obiect, tastatura lui Jensen, şi am azvârlit-o spre becuri cu toată puterea. Scânteile au explodat ca nişte artificii. Fără să mă gândesc, m-am aruncat în jos peste Hunter, apărându-i corpul cu al meu. Fulgere roşii au clipit deasupra. Sperasem că poate energia avea să le slăbească, cumva, dar stâlpii roşii sclipeau la fel ca înainte. Am devenit conştientă de corpul încordat al lui Hunter, sub mine, şi m-am tras înapoi.

— Scuze, încercam să…

M-am dat înapoi repede şi mi-am îndepărtat o şuviţă de păr de pe ochi. Nu avea rost să explic.

— Ştiu ce încercai să faci, a zis el, pe un ton greu de descifrat.

O pauză.

— Deci, practic, suntem blocaţi în interiorul unui uriaş garaj-capcană, într-o închisoare făcută din… lumini? Cine naiba e tipul ăsta, oricum? Pentru că, evident, nu e tatăl tău.

Nu era şi totuşi… cumva, era.

— E fost militar. Iniţial, a făcut parte din proiectul în care am fost creată. Apoi, a plecat şi a intrat într-un alt grup. Care voia să mă fure de la guvern, iar apoi a plecat şi de acolo.

A cântărit cele spuse de mine.

— Deci vrei să spui că e un fel de ciudat singuratic?

Mda. Cam asta era.

— Ce vrea de la noi?

La asta era suficient de simplu de răspuns.

— Nu ştiu.

Ce ştiam era că niciuna dintre probabilităţi nu era bună.

— Iisuse, a mormăit.

A uitat de rana lui şi şi-a băgat ambele mâini în păr, apoi a strigat şi s-a prins de umăr. Şi-a muşcat buza de jos, brusc, căzut pe gânduri.

— Acel alt grup care vrea să te fure e Vita Obscura?

Am aprobat neatentă, înainte să îmi dau seama de greşeala mea. Prea târziu. Privirea i s-a îngustat, iar pieptul i se ridica şi se lăsa în jos, ritmic.

— Ai crezut că fac parte din grupul care încerca să te fure? Şi apoi?

Am deschis gura, am închis-o, mi-am încleştat mâinile împreunate şi le-am deschis. Nu mai avea rost să mint.

— Vor să mă dezasambleze şi să pună mâna pe tehnologia mea. Să mă facă bucăţi şi să vândă părţile cele mai valoroase.

Am văzut cum i se mişcă muşchii fălcilor sub piele. Dinţii încleştaţi şi descleştaţi.

— Iar acel… GPS pe care l-ai găsit? E al lor?

Am aprobat.

— Eu şi mama am găsit unul când ne urmăreau.

A aprobat scurt din cap şi atât. Habar n-aveam la ce se gândea. Poate că era mai bine aşa.

— Niciodată nu ai avut încredere în mine, nu-i aşa?

O urmă de tristeţe. De resemnare.

— Nu e adevărat, am şoptit. Pur şi simplu, nu prea am încredere în mine.

Niciun răspuns, aşa că am zis:

— Ar trebui să te întinzi, să încerci să te odihneşti.

— Crezi să pot să mă întind şi să dorm, pur şi simplu? Acum?

Nu spusesem că ar fi fost uşor să doarmă, nu după toate şocurile de care avusese parte. Dar asta nu însemna că nu trebuia să încerce. Dacă aveam să scăpăm cumva, trebuia să fie cât de odihnit posibil. Chiar şi aşa…

S-a auzit un bâzâit strident.

M-am încruntat şi am scuturat din cap. M-am gândit că putea fi din interior.

— Totul e în regulă? a întrebat el şi s-a încruntat uşor.

Dacă nu l-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că era îngrijorat.

Dar era doar o speranţă a mea.

— Auzi? am întrebat şi, în acelaşi timp, afişajul meu a clipit.

Funcţia auzului: nivel maxim.

Bâzâitul s-a auzit mai tare, tot mai tare, acoperind totul, cu excepţia huruitului insistent. În jurul nostru, razele de lumină roşie ale închisorii noastre au pulsat mai puternic.

— Hunter? am şoptit, cu mâinile peste urechi, privind luminile, cu o suspiciune tot mai mare.

— Văd.

Bâzâitul a început să scadă, iar de deasupra s-a auzit un huruit. Parcă tot garajul se cutremura. Apoi, o vibraţie, dinspre uşa automată.

— Ridică-te!

Nu aveam timp să ne gândim la sensibilitatea lui în clipa aceea. M-am întins, pregătită să mă răstesc la el, dacă era nevoie, dar spre surpriza mea el a luat mâna mea întinsă şi mi-a dat voie să îl ridic în picioare. În timp ce îşi recăpăta echilibrul, luminile roşii au dispărut. L-am sprijinit, apoi am făcut un pas înainte, gata să acţionez ca scut, în timp ce de dincolo de uşă a apărut o fâşie de lumină.

— Pregăteşte-te. Uşa garajului se deschide.

Hunter s-a mişcat după mine şi şi-a prins mâna de a mea. M-am luptat să nu-mi pierd controlul, din cauza uşurării şi a senzaţiei plăcute date de prezenţa lui. M-am uitat spre el. Trăsăturile lui aveau o mască hotărâtă. Uşa a continuat să se ridice într-un ritm sinistru de încet, lăsând să se vadă o pereche de cizme negre cu vârfuri înguste şi cu doar o urmă de toc. Picioarele unei femei. Apoi am văzut mai multe picioare în fundal, patru perechi. Dar nu toate aveau bocanci de armată, aşa cum mă aşteptasem. Cizme, bascheţi bleumarin, pantofi albi-cu-galben, tenişi negri de baschet. Nu erau două perechi la fel.

Mi-am permis un moment de speranţă. Poate că nu era atât de rău pe cât crezusem. Poate că Jensen chemase ajutoare. Pentru că, deocamdată, nu mi se părea că arătau ca o armată organizată.

Scanare de arme:

O sclipire de cuvinte roşii. Apoi:

Informaţie pierdută.

Am scuturat din cap să văd mai bine. Poate că era vreo interferenţă? Dar eram distrasă de uşa garajului, care

continua să se ridice, lăsând să se vadă mai mult din ce se petrecea pe alee.

Vedere nocturnă: activată.

Umbrele au căpătat forme vizibile, doar pentru o clipă, suficient să îmi permită să văd SUV-ul lui Jensen la câteva picioare distanţă, iar dincolo de el o dubă albă, la celălalt capăt al aleii.

Vedere nocturnă pierdută.

Ameninţare umană detec…

Informaţie pierdută.

Mâna mea s-a strâns pe a lui Hunter. Am încercat să rămân concentrată, în ciuda panicii care îşi croia drum spre inima mea. Erau cinci şi habar n-aveam dacă erau înarmaţi. Poate că reuşeam să mă descurc singură cu ei… dar cu Hunter, pe care trebuia să îl protejez…

Deşi el mă respinsese, eu nu puteam să fac asta.

Mi-am întors atenţia spre femeia din faţă. Ea era cel mai aproape, astfel că lumina uşii automate era suficientă să o studiez. Pantaloni negri. Bluză neagră, sub care zăream conturul slab al unei veste. Kevlar? În cele din urmă, uşa s-a ridicat suficient pentru a lăsa să se vadă o faţă rotundă, cu pometţi familiari. Avea păr blond scurt şi ochi mari. Ochi de un albastru deschis. O nuanţă pe care o mai văzusem de sute de ori…

Lângă mine, respiraţia surprinsă a lui Hunter mi-a confirmat suspiciunile. *Mama?*

18

Un bărbat de statură medie, cu umeri laţi, a păşit în lumină. În mare, nu era nimic memorabil la aspectul lui. Părul şaten uşor rărit, faţă ovală. Nici slab, nici obez. Atrăgător, într-un fel simplu. Genul pe care îl vezi şi la care nu te gândeşti a doua oară.

Doar că l-am recunoscut şi pe el.

— Peyton?

Exclamaţia uimită a lui Hunter mi-a confirmat asta. Bărbatul era Peyton Lowe. Tatăl vitreg al lui Hunter. După ce şocul său iniţial s-a estompat, a dat drumul mâinii mele, cu vizibilă uşurare.

— Habar n-aveţi cât de fericit sunt să vă văd. De unde aţi ştiut unde suntem?

S-a întors pe jumătate spre mine.

— Mila, ea e mama mea, Sophia, şi tatăl meu vitreg, Peyton.

Sophia mi-a zâmbit ezitant, iar Peyton a dat din cap. M-am uitat la ei mai atentă. Sophia era puţin machiată şi, cu toate că ţinuta ei sugera încredere, felul în care îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul însemna că era un pic agitată. Se potrivea cu pielea zdrenţuită din jurul unghiilor ei, care sugera un obicei nervos.

Peyton, pe de altă parte, era relaxat, cu o încredere calmă, semn că făcea faţă cu bine presiunii. Am căutat cu senzorii mei de android vreo urmă de arme. Nimic, doar paraziţi. Încă eram blocată. Sau poate că era doar vreo vătămare reziduală de la capcana lui Jensen. Apropo de el… oare unde era?

M-am uitat la Peyton, peste capul lui Hunter, şi am văzut conturul vestei Kevlar pe sub cămaşă. Părinţii lui Hunter să apară acolo exact când aveam nevoie de ei, blindaţi cu kevlar? Suspiciunea îmi dădea fiori.

— Ce aşteptăm? Să plecăm naibii de aici, înainte să se întoarcă nebunul acela.

Hunter m-a atins pe încheietură, dar am refuzat să mă

urnesc. Poate că el nu pusese încă întrebarea potrivită, dar eu o făcusem. Iar răspunsurile primite nu erau promiţătoare. Nu pentru mine.

— Haide, Mila, a zis Hunter încruntându-se.

Am scuturat din cap şi am simţit încet un gol în stomac, în momentul în care Peyton a înaintat un pas şi am zărit un instrument argintiu relevant ieşind din buzunarul lui. În timp ce ochii mei au făcut zoom pe acel dispozitiv mic, dreptunghiular, corpul meu a zvâcnit. Mi-am amintit prea bine senzaţia şocurilor.

— Mai întreabă-l o dată de unde a ştiut să vină aici, am zis.

Încet. Privindu-l direct pe Peyton. Acesta a oftat, înainte să aprobe din cap abia perceptibil, conştient de provocarea mea, cu o urmă de admiraţie în ochi. Evident, aprecia tupeul meu.

— Dă-te de lângă ea, Hunter, a ordonat el.

— Ce se întâmplă? a întrebat Hunter, privind de la mine la Peyton.

M-am întors să îi văd expresia, să văd dacă nu era cumva o prefăcătorie. Dacă nu cumva avusesem dreptate înainte în legătură cu rolul lui Hunter în toată povestea. Dar nu. O confuzie sinceră îi încreţea sprânceana, iar privirea îi era lipsită de şiretenie. În plus, de ce ar fi minţit în momentul acela? Era şah mat, iar eu eram cea care pierdea.

Uluirea din sprânceana lui s-a adâncit.

— De unde aţi ştiut să veniţi aici? Credeam că sunteţi plecaţi cu treabă. Poliţia a aflat cumva şi v-a chemat?

Mă întrebam cât avea să îi ia lui Hunter să îşi dea seama de adevăr. Nu puteam fi sigură, până când ei nu confirmau, dar bănuiam. Te rog, te rog, fă să nu am dreptate.

Exact atunci, zidul care mă împiedicase să îmi folosesc senzorii a căzut. Cât ai clipi, i-am scanat pe oamenii de pe alee. În spatele mamei lui Hunter şi uşor spre stânga erau doi bărbaţi.

Primul bărbat

Media de vârstă posibilă: 23-28.

Înălţimea: 5 picioare şi 10 inci.

Greutatea aproximativă: 149-135 livre.

Etnie: hispanic.

Trăsături distinctive: o aluniţă neagră de 1 mm, pe obrazul stâng.

Al doilea bărbat

Media de vârstă posibilă: 38-42.

Înălţimea: 5 picioare şi 9 inci.

Greutatea aproximativă: 149-155 livre.

Etnie: caucazian.

Trăsături distinctive: niciuna.

Apoi, am simţit un fâlfâit slab în mintea mea, de parcă cineva răsfoia paginile memoriei.

Scanează baza de date internă.

Potrivire găsită.

Într-o explozie de culoare, a apărut o altă imagine a celui de-al doilea bărbat. Stătea în uşă, în haine de muncitor. Scund, robust, cu o şapcă de marinar. Apoi, zidul s-a lăsat din nou. Totuşi, văzusem destul. Era cel care încercase să intre în camera noastră de motel, când eu şi mama fugeam, şi cel a cărui amprentă era pe GPS-ul de pe maşina lui Hunter. Aparent, computerul din creierul meu avea abilitatea de a stoca imagini şi de a le deschide la cerere. Asta însemna că toţi cei pe care îi întâlnisem se învârteau cumva prin mintea mea?

Bărbatul m-a privit şi mi-am amintit încă ceva, tot el era cel al cărui partener îl înjunghiasem cu uscătorul de păr şi îl ameninţasem că îl torturez, să scot informaţii de la el. Un individ care, categoric, îmi purta pică, judecând după felul în care ochii lui negri mă fixau. Degetele sale au atins Taserul, aproape cu drag.

I-am scanat şi pe ceilalţi doi. Toţi erau îmbrăcaţi aiurea şi mi-am dat seama că doi dintre ei erau înarmaţi. Dar aveau arme speciale pentru androizi fugari. Tasere.

Judecând după îmbrăcăminte, acest grup nu avea nicio legătură cu Holland. Şi nu-mi venea în minte decât un alt grup despre care ştiam că avea la îndemână aşa ceva.

Ceasul lui Peyton a scos brusc un sunet, iar el s-a uitat în jos, încruntat.

— Cum spuneam, putem discuta despre toate acestea mai târziu.

Nu arăta ca un băiat rău, ci ca un om de afaceri obişnuit sau ca un bancher, sau ca un profesor de liceu. M-am uitat la Hunter. Ca un tată. Nu că mereu îţi puteai da seama după înfăţişare, desigur. Dar nu vedeam cruzime în trăsăturile feţei lui, în curbura buzelor, în adâncimile ochilor. Doar o încredere calmă; o încredere în abilitatea lui de a duce lucrurile la capăt.

Peyton a făcut un pas în faţă, iar eu unul înapoi. Hunter s-a aplecat un pic.

— Uite ce e, Hunter, sunt multe de explicat, a zis Peyton.

Deşi i se adresase lui Hunter, privirea perspicace nu i se desprinsese de mine. Mâinile lui ascundeau tensiunea, dar nu era stresat. Doar pregătit. Oricine era bărbatul acela, clar, nu era un om de afaceri oarecare. Dur sau nu, se simţea mult prea bine în rolul acela.

— Mai târziu. Acum, trebuie să vă ducem în duba aceea şi să plecăm de aici, până nu e prea târziu.

— Nu.

Refuzul a ţâşnit din mine înainte să îl pot opri.

— Trebuie să-i răspunzi la întrebare mai întâi.

Sophia a scuturat din cap, iar privirea ei îngrijorată a trecut dincolo de umărul lui. Părea calmă, dar am observat cum mâinile i se tot duceau spre gură, înainte să strângă pumnii, cu braţele pe lângă corp. Încercând să oprească pornirea de a mesteca. Şi, din când în când, continua să se legene dintr-o parte în alta, în timp ce îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul. Din nu ştiu ce motiv, ea nu se simţea deloc confortabil acolo, cum se simţea soţul ei. Dacă Peyton era omul de afaceri calm, sigur pe el, ea era soţia agitată, epuizată, nesigură pe ea.

— Odată ajunşi într-un loc sigur, putem să vă spunem totul.

Hunter s-a uitat de la ei la mine şi invers. Am văzut că îşi dă seama.

— Vrei să spui… şi voi lucraţi pentru guvern, nu-i aşa?

Întrebarea acuzatoare era pentru părinţii lui, dar eu am fost cea care a răspuns.

— Nu. Lucrează pentru Vita Obscura.

Hunter a mimat cuvintele după mine: „vita obscura”. S-a încruntat.

— Nu asta din nou.

S-a întors din nou spre părinţii lui.

— Spuneţi-i că e o nebunie. Spuneţi-i, a repetat, când niciunul dintre ei n-a vorbit. Spuneţi-i că nu ştiţi nimic despre această Vita Obscura.

Privirea obosită a Sophiei a întâlnit-o pe a lui Peyton. El i-a făcut un semn rapid din cap, demonstrând încă o dată că el era şeful. Ea şi-a şters mâinile de pantaloni şi a zis oftând:

— De fapt, are dreptate. Suntem cu V.O.

Evident, Hunter n-a înţeles din prima, pentru că a rămas acolo privind spre ei cu speranţă. Au trecut câteva secunde până să îşi dea seama. A dat înapoi.

— Nu, a zis el, scuturând din cap. Nu. Nu poate fi adevărat.

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost un amestec de durere, vină, oroare, iar stomacul meu s-a strâns pentru el. Pentru noi doi.

— Ascultă-mă, nu e ce crezi…

— Taci!

A ridicat o mână.

— Taci. Încă nici nu ştiu ce să cred, aşa că sunt al naibii de sigur că tu habar n-ai.

— Hunter! a zis Peyton, iar corpul lui musculos s-a încordat. Nu vorbi aşa cu mama ta.

— Scuze, a răspuns Hunter din reflex.

Apoi a râs, dar râsul nu era unul adevărat.

— Pe bune? Tocmai mi-aţi spus că faceţi parte din nu ştiu ce proiect secret, ilegal, de spionaj, iar tu îţi faci griji că spun „naibii”?

Pumnii i s-au strâns pe lângă corp, iar ochii i s-au închis. L-am privit luptându-se să-şi recapete controlul, cu pieptul

mişcându-i-se rapid.

— Uite ce cred, a zis când, în sfârşit, a reuşit să vorbească. Cred că îmi spuneţi că faceţi parte dintr-o organizaţie care o vânează pe Mila şi încearcă să o răpească. Cred că m-aţi minţit în tot acest timp despre locul unde voiaţi să mergeţi. Călătorie de afaceri? Iisuse!

Şi-a băgat mâinile în buzunare, uitând de braţul rănit, iar apoi a tresărit. Îngrijorarea maternă a strâmbat faţa Sophiei. Mâinile ei s-au întins neajutorate, când a făcut un pas în faţă.

— Hunter, eşti bine?

El a râs din nou, un râs dur, lipsit de veselie.

— Dacă sunt bine? a zis ca pentru el, de parcă ar fi contemplat vremea. Tu ce crezi? Eu doar… mai întâi Mila, apoi voi. Nu e posibil. Nu poate fi viaţa mea.

Şi-a trecut mâna sănătoasă prin păr, apoi s-a oprit brusc.

— Of, Doamne! a zis tot mai îngrozit, pe măsură ce tot mai multe piese de puzzle se potriveau. Voi mi-aţi spus să fiu drăguţ cu fata pe care am întâlnit-o la Dairy Queen. Să îmi fac o nouă prietenă. Ştiaţi, nu-i aşa? Încă de atunci mi-aţi înscenat asta. Aţi minţit. M-aţi urmărit în tot acest timp? Ne-aţi urmărit? Ştiu că probabil asta e ideea lui Peyton, dar tu, mamă, cum ai putut?

Ultima parte părea pledoaria unui băieţel, una care mi-a frânt inima. O pledoarie care mi-a adus la suprafaţă anumite amintiri. Mama, când, în sfârşit, mi-a spus adevărul şi disperarea dureroasă pe care am simţit-o ştiind că mă minţise. Hunter fusese alături de mine. Mă ajutase să diminuez un pic durerea.

— Cum ai putut să mă minţi, după tot ce s-a întâmplat cu tata?

Acum, Hunter striga, aşa că am întins mâna spre braţul lui. Speram să-i ofer măcar un pic din alinarea pe care mi-o oferise el.

— Hunter, încearcă să te calmezi.

O uşoară ezitare, o respiraţie ţinută. Pentru o clipă, am crezut că reuşisem. Apoi, şi-a tras braţul şi s-a răsucit spre mine.

— Să mă calmez? Cum aş putea să mă calmez? Desigur, probabil, pentru tine e uşor să o spui. Nu e ca şi cum tu mi-ai fi spus adevărul tot timpul.

Cuvintele lui spuneau una, dar ochii lui alta. Erau disperaţi. Cu spatele la părinţii lui, a mimat: *pregăteşte-te să fugi.* Am îngheţat, uimită, iar peste faţa lui a trecut ceva. Durere. Regret, poate. Apoi s-a întors, pornind grăbit spre o ieşire de pe alee. În timp ce mergea, prin mintea mea trecea un singur lucru. După toate prin câte îl făcusem să treacă, el încă încerca să mă ajute. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar le-am alungat. Avea dreptate. Dacă voiam o şansă de scăpare trebuia să profit în clipa aceea.

— Plec naibii de aici. Am nevoie de timp să mă gândesc.

Bărbatul din camera de hotel s-a mişcat să îi blocheze calea, dar Hunter, practic, a mârâit.

— Dă-te!

— Riggs, dă-te la o parte! a zis tatăl vitreg al lui Hunter.

— Nu e nevoie să vorbeşti în numele meu, a strigat Hunter şi s-a întors cu faţa spre Peyton. Nu e nevoie să vorbeşti deloc. Să nu crezi că nu ştiu că tu ai băgat-o în povestea asta. Am avut încredere în tine!

— Hunter, nu e momentul… a început Peyton, dar după o privire cu subînţeles peste umărul meu Hunter s-a răsucit şi l-a împins cu umărul pe Riggs.

Acum.

Am luat-o la fugă şi în timp ce înaintam am zărit o mişcare dinspre Riggs, a cărui privire se încruntase. Ochii celorlalţi erau pe Hunter, astfel că nimeni nu a văzut când mâna lui s-a îndreptat spre Taser.

Lasă-l, mi-a poruncit partea logică a creierului meu. Aceea era singura mea şansă.

Inima mea s-a răzvrătit.

În timp ce Riggs a ridicat Taserul şi l-a îndreptat spre Hunter, am schimbat direcţia.

— Jos, am strigat disperată, când Riggs a bâjbâit după trăgaci.

Sophia a ţipat.

— Opreşte-te!

Dar ea nu era suficient de aproape să fie de ajutor. M-am aruncat spre Hunter, în acelaşi timp în care Riggs a găsit trăgaciul şi înainte ca Taserul să se descarce. A vâjâit peste alee inofensiv.

Voltaj: 1.100.

Şocul mi-a blocat picioarele. O mie o sută de volţi? Taserul acela era făcut pentru mine. Dacă l-ar fi atins pe Hunter… O smucitură de braţ m-a făcut să mă clatin.

— Mila, fugi! a şuierat Hunter.

L-am lăsat să mă tragă după el şi ne-am îndreptat spre alee. Strigătul furios al lui Peyton a răsunat în timp ce s-a îndreptat spre Riggs, dar nu i-am dat atenţie. Picioarele noastre zburau pe asfalt. Tot ce puteam să gândesc era: *Te rog, nu-i lăsa să îl rănească pe Hunter. Te rog.*

— Duba, a şoptit el, arătând spre maşina parcată la capătul aleii.

Pentru prima dată, am simţit speranţă. La urma urmei, poate că aveam o şansă. Dacă reuşeam să urcăm în maşină, cu un mic avans…

— Fără Tasere! a strigat Sophia în spatele nostru. E prea riscant!

Dacă senzorii mei n-ar fi fost blocaţi, astfel că permiteau doar anumitor informaţii să apară, aş fi ştiut din timp despre cei doi bărbaţi. În schimb, prima mea bănuială a fost când unul dintre ei a sărit din spatele maşinii. M-a apucat de braţ, m-a desprins de Hunter şi m-a prins complet cu garda jos. Hunter s-a clătinat, a căzut într-un genunchi, în timp ce bărbatul m-a dezechilibrat. Mi-am revenit înainte ca el să facă următoarea mişcare. Am scăpat din strânsoarea lui, cu o singură mişcare, înainte de a folosi acel impuls pentru a-i răsuci braţul într-o poziţie dureroasă. Piciorul meu drept a ţâşnit şi l-a lovit în genunchiul drept.

Impact: 720 de livre pe inci pătrat.

Informaţia a clipit în faţa mea exact în acelaşi timp în care el a gemut de durere. În clipa următoare, era pe jos, ţinându-se tăcut de genunchiul lovit.

Un alt bărbat l-a împins pe Hunter dintr-o parte. Am intervenit, l-am lovit cu un upercut puternic în rinichi. Am

făcut o fentă, doar ca să văd ceva apropiindu-se din spate. M-am lăsat în jos şi m-am răsucit, apoi l-am tăiat de pe picioare pe al treilea bărbat. În timp ce cădea pe spate, l-am urmat, m-am lăsat peste el şi l-am izbit cu capul de pământ. După un geamăt, n-a mai scos un sunet.

— E ridicol! Predă-te acum, înainte ca unul dintre voi să fie rănit! Riggs, ce dracu' faci? Cheamă-ţi oamenii!

Ordinul lui Peyton a răsunat, dar nimeni nu i-a urmat cuvintele. Totul mi-era clar deja. Riggs mă ura şi el declanşase atacul. Voia să fim răniţi. Voia să mi-o facă.

Am simţit degete aspre prin păr, care m-au tras puternic. Am zburat în spate şi un braţ maroniu mi s-a încolăcit în jurul gâtului. Fără să ezit o clipă, m-am răsucit pe călcâie, apoi m-am împins cu toată greutatea în sus şi în jos. A zburat peste capul meu şi m-a tras cu el. A aterizat primul, izbindu-se tare, cu mine peste el, iar braţul i s-a înmuiat la impact. M-am răsucit, m-am ridicat şi mi-am băgat călcâiul în vintrele lui. Pălind, s-a ghemuit în poziţie fetală.

Am alergat înapoi spre Hunter, care luase poziţie de atac în faţa tipului care stătuse lângă Riggs. Ochiul drept al lui Hunter era deja foarte umflat. Bărbatul se dădea înapoi, pregătindu-se de o nouă lovitură.

M-am lăsat într-o parte şi am ridicat piciorul, lovindu-l puternic în şale.

Impact: 1 .00 de livre pe inci pătrat.

Chiar şi prin pantof, am simţit vertebra cedând, iar trosnetul nefiresc s-a auzit prin aer. Paznicul s-a încovoiat ca o păpuşă fără sfori.

Am apucat încheietura lui Hunter.

— Haide!

Duba era foarte aproape. Ne-am apropiat de uşa şoferului, alergând repede. Apoi, o mişcare, când un alt bărbat a ţâşnit din spate cu o armă.

— Urcă! am strigat şi l-am împins pe Hunter spre uşa şoferului, iar eu m-am aruncat în faţă.

Direct spre atacatorul nostru. Ochii lui s-au mărit, când eram încă la trei picioare distanţă, şi s-au îngustat, când am fost la două. I-am văzut degetul pe trăgaci când am fost la

un picior, am auzit clicul glonţului ieşind din locaş. Am virat spre stânga şi ceva a trecut în viteză pe lângă mine, abia atingându-mi braţul. Apoi, i-am lovit arma, înainte să mă arunc cu capul spre pieptul lui. S-a prăbuşit pe spate, iar eu am sărit peste el, am căzut în picioare şi i-am recuperat arma, doar că acum eram cu faţa în direcţia greşită.

— Fără arme! Fără arme! a strigat Peyton, dar pierduse complet controlul situaţiei. Dă-te înapoi de lângă el!

Hunter.

M-am răsucit, deja în mişcare. Hunter bâjbâia să deschidă uşa cu o mână şi mă îndemna disperat să mă grăbesc, cu cealaltă. A deschis uşa şi s-a dat înapoi, să îmi facă loc să urc eu prima.

— Mila! a strigat el.

Un bărbat l-a apucat din spate şi l-a tras, cu un braţ robust înfăşurat în jurul gâtului său.

— Hunter! am ţipat şi m-am aruncat cu disperare spre el.

Exact la timp să văd ochii bulbucaţi ai lui Hunter, să-i văd mâinile prinse fără folos de acel braţ. Să îl văd pe paznic că îşi foloseşte mâna liberă să apese ceva pe gâtul lui Hunter.

Exact la timp să văd gura lui Hunter cum formează un ultim „*Mila?*”, exact la timp să văd cum trupul îi e cuprins de convulsii, iar picioarele se îndoaie sub el.

— Nuuuuuuu!

În timp ce braţele mele se întindeau spre el, am auzit un zgomot puternic şi am văzut un fulger puternic. Apoi, un val de energie electrică mi-a urcat pe şira spinării. Curentul a trecut prin corpul meu: fierbinte, fierbinte, sfârâind. Gândurile mele au zvâcnit, au zvâcnit, dislocate de aceeaşi electricitate care îmi zbârnâia în urechi.

Taser – a fost ultimul meu gând coerent, înainte să…

19

Un bâzâit familiar mi-a umplut rapid capul, în izbucniri sporadice. Bâz. Bâz. Urmate de o smucitură îngrozitoare.

— Îmi pare rău pentru asta, mi s-a părut că aud vocea necunoscută a unei femei.

Dar venea de departe, de departe şi era distorsionată, de parcă vorbele trebuiau să călătorească printr-un tunel lung şi îngust, până să ajungă la mine. Şi mai multe bâzâieli. Apoi, imagini distorsionate au clipit desperecheate. O copită de cal. O bucată de iarbă verde. Rotiri pe o plajă. O podea albă zgâriată de nişte lanţuri metalice şi mirosul înţepător de dezinfectant. Interiorul unei maşini, cu bombonele viu colorate, în cutiuţe. Suporteri strigând la un meci de baseball, când un jucător de la Phillies lovea mingea. Mirosul acru de fum. Un corp. Cădere.

Ochi de un albastru palid…

Ochi de un albastru palid…

Palid…

Hunter.

Am tras aer adânc în piept, de parcă mi-aş fi ţinut prea mult respiraţia sub apă şi, în sfârşit, ieşisem la suprafaţă, iar ochii mei s-au deschis brusc, doar ca să vadă o pereche de bocanci maro impecabili, cu tocuri de şapte centimetri şi două, nu, trei catarame argintii pe o parte. Picioare lungi, lungi, încrucişate spre genunchi, o fustă bleumarin, cu o despicătură adâncă pe stânga. O jachetă asortată, acoperită de un păr lung castaniu. O faţă ovală cu pomeţi înalţi, bine definiţi, buze pline şi ochi albaştri cu gene dese, încadraţi de sprâncene frumos arcuite.

Buzele pline s-au curbat într-un zâmbet de bun venit, iar corpul s-a aplecat spre mine, învăluindu-mă într-un parfum de vanilie.

— Bună, Mila.

Apoi, a scuturat din cap şi un râs blând s-a răspândit prin încăpere.

— Uau, probabil că habar n-ai cât am aşteptat să spun

asta. Mă bucur atât de mult că, în sfârşit, eşti aici.

Am clipit spre faţa ei întoarsă cu susul în jos, cu mintea un pic încă neclară. Aici? Ce însemna aici? Senzaţiile au năvălit şi mi-am dat seama că materialul moale de sub mine era piele. Eram întinsă pe o canapea din piele maro, iar femeia care îmi zâmbea stătea lângă mine pe un fotoliu la fel. Cu mai mult efort decât era necesar, m-am ridicat în poziţie şezând. Fruntea ei s-a încruntat şi s-a întins să îmi fixeze braţul, ridicându-şi mâinile în aer, în semn de „bine, bine”, când m-am tras să nu mă atingă.

— Uşor, a zis, am vrut doar să mă asigur că eşti bine. Ai încasat ceva electricitate. Categoric, asta nu trebuia să se întâmple.

O încruntare i-a încordat buzele.

Electricitate?

Voltaj. *Taser.*

Îmi aminteam totul.

— Oricum, ar trebui să te relaxezi un pic. Lasă-ţi corpul să-şi revină. Pot să îţi aduc ceva?

Şi-a pus coatele pe fustă şi s-a aplecat spre mine, de parcă era îngrijorată, şi m-a învăluit cu o nouă adiere de vanilie.

— Cine eşti? am încercat să zic, în loc să cer ceva.

Dar vocea mea era cumva blocată. Tot ce a ieşit a fost un fel de sunet mormăit:

— Hooo.

Ochii ei albaştri s-au mărit.

— Of, aşa e. Bravo, Quinn, cu tot entuziasmul, ai uitat să te prezinţi. Quinn Taylor, fondatoarea Vita Obscura.

Quinn… femeia era *acea* Quinn? Fondatoarea Vita Obscura, organizaţia care o îngrozise pe mama şi care îl neliniştise până şi pe Holland? În tot timpul acela încercasem să îmi închipui cine putea fi geniul organizaţiei nevăzute care ne urmărea, dar niciodată nu îmi imaginasem că arăta aşa. În primul rând, era foarte drăguţă. Micuţă. Părea să se potrivească mai bine într-o sală de şedinţe sau pe coperta unei reviste, decât ca lider al unei organizaţii criminale. Adică, nu obişnuiam să

subestimez oamenii după cum arătau, dar totuşi. În al doilea rând, părea atât de… sinceră.

Ceva a bolborosit în capul meu. Ceva nu era în regulă. Detaliile bătăii de pe alee mi-au trecut prin minte, iar corpul meu s-a încordat, când mi-am amintit.

— Unde e… Hunter? am reuşit să zic.

De data asta, cuvintele au ieşit, dar cu vocea aceea prea joasă, robotică. Cea pe care o uram mai mult decât pe orice. Quinn s-a încruntat.

— Asta s-a mai întâmplat?

M-am încruntat şi eu.

— Hunter? am întrebat, pe acelaşi ton robotic.

— Hmmm. Probabil că e doar un efect secundar al Taserului sau vreo altă vătămare electrică, prea mult curent. Ar trebui să dispară în câteva clipe. Dar dacă persistă vreodată, anunţă-mă şi o să văd ce pot face. În ce-l priveşte pe Hunter, e în siguranţă, cu părinţii lui.

Uşurarea mea a fost de scurtă durată. Părinţii lui. Uitasem. Oare cum se simţea, ştiind că îl folosiseră? Cum se simţea în general? Sugrumarea aceea… Nu am zis nimic, dar privirea mea probabil că îmi exprima îngrijorarea.

— E bine, pe cuvânt. Chiar o să-l poţi vedea în curând, dacă vrei.

Am aprobat, apoi mi-am muşcat buza. Desigur că voiam să îl văd, mai mult decât orice. Doar că nu eram sigură că el ar spune acelaşi lucru despre mine. Poate că fusese dispus să mă ajute să fug, dar vina trebuie să fi fost cea care l-a mânat să o facă. Spusese foarte clar că nu voia să aibă de-a face cu mine. La gândul acela, am simţit un gol în inimă.

Mi-am dres vocea, sperând că va funcţiona, de data asta.

— Părinţii lui, am început prudentă.

Am simţit uşurare, când vocea mea a sunat din nou familiar.

— Lucrează pentru tine?

— Da, deşi mai mult tatăl lui vitreg. Ei au fost cheia localizării şi prinderii tale, mulţumită lui Hunter.

Am gemut şi am oftat.

— Jur, nimic nu e chiar atât de rău cum ar putea părea acum. Ştiu că trebuie să crezi că suntem diavolul, dar sper să îţi dovedim contrariul. Ei bine, cu excepţia lui Riggs. Dar nu-ţi face griji. Ne-am ocupat de asta.

Pentru o clipă, gura i s-a încordat, iar vocea şi-a pierdut ritmul melodios. În momentul acela, am prins o urmă de ceva ameninţător.

— Îmi dai voie...? a întrebat şi s-a întins din nou spre mine.

N-am vrut să spun nu, dar n-am vrut nici să o enervez. Nu până când îmi făceam o idee despre ce fel de joc punea la cale. Părea sinceră, dar prin minte îmi treceau toate avertismentele mamei, care îmi spusese să fiu extrem de precaută.

Am aprobat scurt, iar ea mi-a luat mâna în a ei. Căldură. Palmele ei erau calde. Faţa i s-a luminat şi am simţit cum trupul ei dă drumul unui mic oftat.

— Uimitor. Pur şi simplu, uimitor.

Acum, că era mai aproape, vedeam că nu era chiar atât de tânără cum crezusem. Din piele i se răsfirau mici labe de gâscă. Strânsoarea i-a devenit mai puternică; ochii îi luceau intens. Brusc, stânjenită, mi-am tras mâna, apoi m-am temut că am supărat-o. Nu eram chiar în poziţia de a putea negocia. Spre surpriza mea, şi-a cerut scuze.

— M-am grăbit din nou. Sunt sigură că trebuie să fii incredibil de confuză în legătură cu mine şi cu acest grup. Apropo de asta, sunt o gazdă îngrozitoare.

S-a ridicat, şi-a netezit fusta pe picioarele zvelte şi mi-a făcut semn să o urmez spre uşă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt locul şi să te prezint echipei mele, să te poţi instala, înainte să trecem la treabă. Cred că o să-ţi placă aici.

M-am ridicat încet. Povestea aceea cu gazda nu se potrivea deloc cu ce ştiam despre V.O. Nici cu bărbaţii care încercaseră să ne prindă pe mine şi pe mama la motel, nici cu bătaia din casa lui Jensen.

Cred că aş vrea să ştiu unde mă aflu.

GPS-ul meu nu funcţiona încă, altfel aş fi aflat singură.

— Vei afla. La momentul potrivit, a răspuns Quinn, cu privirea blândă, nu evazivă. Crede-mă. Pentru protecţia ta, deocamdată, unele lucruri sunt secrete. Nu vreau să păţeşti ceva.

Nu avea nicio logică. Ea nu avea nicio logică. Ar fi trebuit să îmi plănuiesc evadarea, ştiam asta. Dar probabil că eram sub efectul şocului, pentru că tot ce am reuşit să fac a fost să o urmez şi să mă întreb ce naiba se petrecea. În apărarea mea, cu cât mai multe informaţii aveam, cu atât mai bine. Şi era evident că ea era plină de informaţii. În plus, m-am consolat, nu puteam să fac nimic până nu vedeam cu ochii mei că Hunter era în siguranţă.

Brusc, a râs şi s-a lovit uşor cu două degete roz peste cap.

— Trebuie să crezi că sunt nebună. Ar fi trebuit să îmi cer scuze imediat, pentru felul în care ai fost adusă aici. Mult prea haotic, dar şi pentru că unul dintre tehnicienii mei a interceptat un mesaj potrivit căruia Holland era pe urmele tale. Credem că e posibil ca el să îţi fi dezactivat cumva funcţia de imposibilitate de detectare. Probabil, când te-ai conectat la internet.

Trei, în staţia de autobuz. Ciudata senzaţie de gaură de vierme din capul meu. Brusc, totul părea logic. Era posibil ca eu să îi fi condus pe Holland şi pe Trei direct la mine. O imagine a lui Trei topindu-se mi-a trecut prin minte, însoţită de mirosul de carne şi de păr arse. M-am înfiorat şi am alungat amintirea.

Quinn s-a oprit în uşă.

— Mila, ştiu că o să sune a nebunie, dar avem un duşman comun. Generalul Holland.

Deodată, toată blândeţea a dispărut. Ţinuta ei rigidă şi bărbia împinsă în faţă radiau agresivitate. Sub exteriorul acela drăguţ, luminos bănuiam că dădea târcoale ceva exploziv. Ca dinamita ascunsă sub un strat grijuliu de vopsea şi poleială.

— Şi cred că ar fi trebuit să îl facem să plătească, de mult timp.

Chiar dacă mă îndoiam de orice altceva, cu siguranţă,

Quinn îl ura pe generalul Holland. Poate că la fel de mult ca mine. Dar de ce? A scuturat scurt din părul castaniu şi a pornit din nou.

— Ajunge cu asta, deocamdată. Dă-mi voie să îţi prezint restul grupului.

Am urmat-o încet, scanând mental tot ce ştiam despre V.O. Şi mă întrebam cum de nu dădusem încă de nimic. Ceva îmi scăpa. Undeva, de-a lungul drumului, avea să apară vreo capcană. Poate că şi domolirea suspiciunilor mele făcea parte din plan. Totuşi, în timp ce priveam părul lui Quinn legănându-se în mers, mi-am dat seama că eram sigură de un lucru. Ea chiar era fericită că mă avea acolo, indiferent de motiv. Prima persoană care ştiuse întotdeauna ce eram cu adevărat şi care mă primise bucuroasă.

Totuşi. Asta nu însemna că aveam încredere în ea.

De undeva de jos, din apropiere de capătul holului lung, auzeam doar nişte zgomote. Un zăngănit. Un râset. Un strigăt brusc, urmat de voci înăbuşite. Quinn a mormăit.

— Copii, copii, a zis ea, dar tonul îi era uşor amuzat. O să vezi că lucrăm din greu aici, dar ne şi jucăm la fel de mult.

Trebuie să recunosc, îmi stârnise curiozitatea. Cu paşii ei mari şi rapizi, m-a condus pe coridor. Pereţi albi, fibră sintetică pe jos. Holul a făcut o curbă mare, după care ne-am apropiat de nişte uşi deschise. Sunetele venite din interior s-au auzit mai tare: voci, râsete, ritmul sacadat, împuşcăturile rapide *poc-poc-poc* ale unei arme înregistrate, bile de biliard lovindu-se unele de altele.

Fără să vreau, am simţit speranţă în piept. Aveam să îl găsesc pe Hunter înăuntru? O parte din mine voia să îl revadă, iar o parte din mine trăia cu teamă de felul în care avea să mă trateze acum, că ştia totul. Acum, când ştia ce eram.

Înainte să intrăm, pe hol s-au auzit paşi, pe drumul pe unde venisem. Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe Jensen grăbindu-se spre noi. M-am încordat, iar stomacul mi s-a strâns la vederea lui. Iată-l acolo, în ascunzătoarea V.O. Şi a dispărut ultima fărâmă de speranţă că el nu mai lucra

cu ei. Pe cât de evidentă fusese implicarea lui când încă eram acasă la el, faptul că dispăruse înainte de apariţia lui Quinn îmi lăsase o urmă de îndoială. Dar în clipa aceea îndoiala a dispărut şi a fost înlocuită de certitudinea trădării lui.

Privirea lui m-a scanat din cap până-n picioare. Aparent mulţumit de ce văzuse, a făcut semn din cap spre Quinn:

— E în regulă?

— E bine, după cum poţi să vezi.

El a mormăit, iar eu am scrâşnit din dinţi.

— Ea e chiar aici şi poate să vorbească pentru ea.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:

— Şi se întreabă cum poţi să te accepţi, ştiind cum ai trădat memoria mamei.

Satisfacţia pe care am simţit-o când a tresărit a fost scurtă.

— Voi fi în sala de sport, dacă ai nevoie de mine.

Quinn şi-a arătat dinţii albi.

— Ceva probleme, Daniel?

El s-a uitat la ea o clipă, fără o vorbă. Apoi, s-a încruntat, s-a întors şi a plecat.

— Ei bine, a fost interesant, nu crezi? a zis Quinn gânditoare.

L-am privit cum se retrage şi, fără să vreau, am simţit cum un cuţit mi se răsuceşte în piept. Nu e tatăl tău, mi-am amintit. E al lui Sarah. Voci ridicate s-au auzit înainte ca o uşă să se deschidă, în cealaltă parte a holului. Şi, pur şi simplu, a apărut Hunter. Privirea mea l-a sorbit cu lăcomie, verificând dacă are vreo rană sau vreo vânătaie. Nodul din stomacul meu, de care nici nu fusesem conştientă, s-a mai relaxat. Chiar era bine. Hunter era bine.

Ochii noştri s-au întâlnit şi parcă toate traumele din ultimele câteva zile s-au risipit. Ceva s-a simţit între noi şi m-a făcut să rămân fără suflare. El a înghiţit greu, în timp ce dorinţa mă sfâşia, dureroasă, şi am sperat, în ciuda evidenţei, că ceea ce avea să spună îmi va oferi o mică şansă.

— Nu am terminat aici…

În uşă a apărut faţa Sophiei. Când ne-a văzut, vocea i s-a stins, iar zâmbetul îi era forţat. A dat din cap politicos, apoi a pus mâna pe braţul sănătos al lui Hunter.

— Haide!

Cu o ultimă privire curioasă spre mine, Hunter s-a întors şi a dispărut înăuntru. Sunetul uşii închise mi-a făcut inima să bată din nou cu putere. Eram conştientă că privirea lui Quinn mă studia, aşa că am lăsat capul în jos, să îmi ascund faţa.

— Dragostea e dată dracului, nu-i aşa? a zis, în cele din urmă, înainte să mă îndrume spre cameră.

Era atât de evident?

Ameninţare detectată: 11 oameni pe o rază de 30 de picioare.

Afişajul meu a apărut, enumerând înălţimea, greutatea şi trăsăturile distinctive, în mai puţin de două secunde. Quinn a anunţat:

— Ia uitaţi cine e aici.

Toţi cei unsprezece oameni s-au oprit din ce făceau, iar pălăvrăgeala s-a întrerupt, de parcă un cablu ar fi fost tăiat cu un cuţit. Pentru o clipă neplăcută a domnit tăcerea şi am văzut emoţii diverse peste feţele lor. M-am pregătit să fiu respinsă. Câţiva erau adunaţi în jurul unei mese de biliard uzate, care o fi arătat mai bine cândva, în timp ce alţii mă priveau de pe canapeaua unde se distrau cu nişte jocuri video. Un alt grup era adunat în jurul unei cutii răsturnate şi jucau cărţi, un joc care implica şi nişte zaruri. Nu eram sigură de ce eram atât de surprinsă. Cred că undeva în mintea mea mă aşteptasem la ceva steril, cum fusese sediul lui Holland. Prin comparaţie, locul acela era ca un… cămin.

Murmure entuziaste, priviri de la unul la altul. Şi cei mai mulţi erau tineri. Nu mercenarii căliţi la care mă aşteptasem, deşi mulţi dintre ei păreau un pic duri. Bărbaţii de pe aleea din faţa casei lui Jensen nu erau nici ei acolo. Am fost surprinsă să văd canapele şi fotolii, o bucătărie mică în colţ, cu un cuptor cu microunde şi un frigider, iar pe blat un dozator de suc, în genul celor din restaurante. O

masă de fusbal era lângă una de biliard. Un televizor de o sută patruzeci de centimetri domina încăperea. În capătul celălalt, trei tineri stăteau în faţa unor monitoare de computer şi tastau ceva.

— Ei bine, aceştia sunt oamenii mei, a zis ea şi a întins braţele.

Băiatul cel mai apropiat de noi şi-a mestecat sendvişul şi a ridicat pumnul.

— Tehnologie gratis! a zis mestecând.

Ceilalţi aflaţi în apropiere l-au auzit şi au repetat după el.

— Tehnologie gratis! a răsunat în scurt timp prin cameră.

M-am încruntat. Tehnologie gratis? Probabil că întrebarea mi s-a citit pe faţă, deoarece Quinn a răspuns:

— Nu e ceea ce te aşteptai să vezi? Nu-ţi face griji, banii sunt importanţi pentru calitatea vieţii noastre. Dar încercăm să-i câştigăm doar din afaceri importante şi de la guvern şi să subvenţionăm scopul nostru cel mai important, să împărţim tehnologia cu masele. Informaţia ar trebui să fie gratuită, un drept, nu un privilegiu.

Câteva ovaţii răzleţe.

Apoi, Quinn s-a îndreptat, cu braţele încrucişate. Şi s-a auzit vocea ei clară.

— Nu vă bucuraţi prea mult încă. Sunt sigură că aţi auzit despre dispozitivul de urmărire. O să am nevoie de câteva răspunsuri, cum ar fi de ce noi nu am prevăzut asta, a zis şi s-a întors spre cei din faţa monitoarelor.

— Niciuna dintre alarmele noastre nu s-a declanşat, a zis o brunetă cu ochelari.

— Ei bine, află de ce! Jared, Teek, vreau actualizări, cât se poate de repede. Trebuie să recăpătăm controlul în privinţa asta. Iar pauza e aproape gata.

Ceva a bâzâit în buzunarul ei şi a scos un telefon. S-a încruntat spre monitor, înainte să se întoarcă spre mine.

— Trebuie să răspund, apoi mă întorc să te pun la curent. Dixon, poţi să stai un pic cu Mila?

Băiatul agitat, cu înfăţişare asiatică, a lăsat cărţile şi s-a tras de lângă masă, cu un zâmbet relaxat.

— Sigur.

Quinn m-a bătut pe umăr, apoi s-a întors şi a ieşit din încăpere, lăsând o urmă de vanilie după ea.

— Bine ai venit în Clubul Quinn, a zis el, legănându-se pe călcâie. Deci, chiar eşti un android cu sentimente? Cum e?

Întrebarea lui a fost directă, dar plină de curiozitate, nimic mai mult. Probabil că n-ar fi trebuit să mă simt atât de ciudat, dar mi-a pus capac. Nimeni nu mă mai întrebase asta. Nici măcar mama.

Nu intenţionasem să răspund, dar nu m-am putut abţine. Era bine să fii deschis. Să nu trebuiască să ascunzi cine eşti.

— Normal, ciudat, ambele în acelaşi timp.

Zâmbetul lent al lui Dixon a scos la iveală un dinte strâmb.

— Atunci o să te integrezi aici. Suntem o grămadă de ciudaţi, a zis, fără să pară îngrijorat.

Nu, a făcut ca „ciudat” să pară o trăsătură. Neştiind ce să spun, l-am urmat spre masă, surprinsă de senzaţia neaşteptată că mi se luase o greutate de pe umeri. Un băiat blond cu păr ciufulit, muşchi zvelţi pe sub un maiou şi un băţ de chibrit între dinţi a aşteptat până când Quinn a ieşit din cameră, înainte să se ridice de la masa cu cărţi.

— Chiar e ea? a zis şi mi-a aruncat o privire sumară. Pen’ că nu pare deloc.

— Şi cum te aşteptai să arate, Leo? a zis băiatul cu păr sârmos de lângă el. Ca una dintre fetele din revistele pe care le ascunzi în sacul de dormit?

A chicotit, dar Leo doar a ridicat din umeri.

— Omule, ăştia fac o gagică de la zero, ar putea măcar să adauge un pic de…

Mâinile lui au mimat nişte semicercuri în zona pieptului.

— Fără supărare, a adăugat.

Băiatul cu păr sârmos a chicotit, în timp ce lângă mine Dixon i-a lovit piciorul.

— Taci, Leo.

Apoi, a şoptit spre mine.

— Scuze.

Păr sârmos a zis:

— Omule, dacă aş fi în locul tău, aş tăcea. Cred că o enervezi.

Leo a ridicat din umeri.

— Scuzele mele. Dacă ajută, aşa vorbesc cu toate fetele.

Uau. Bine.

— Nu ştiu dacă asta e mai bine sau mai rău, am zis, deşi, dacă ar fi fost să fiu complet sinceră, aş fi recunoscut că mi se părea surprinzător de bine să fiu tratată ca şi celelalte fete.

Leo a răsucit chibritul cu dinţii, iar buzele crăpate i s-au curbat într-un zâmbet uşor şmecheresc.

— Da? Bine. Îmi place să-i las pe oameni să ghicească.

În regulă. Poate că pe el aveam să îl evit.

Un bărbat imens, ca un urs, cu păr roşcat, s-a ridicat în picioare, blocând drumul lui Leo. Părea să aibă cel puţin cu cinci ani mai mult decât blondul şi trebuie că îl întrecea în greutate cu cel puţin treizeci de livre.

— Ai manierele unui şobolan, a zis el rostind cuvintele uşor rârâit.

Scoţian.

S-a întors şi mi-a întins mâna.

— Scuză-le pe brutele acestea, nu prea ies din spatele monitoarelor. Eu sunt Samuel, civilizatul din gaura asta de şobolani.

M-am uitat la mâna robustă, iar privirea mea s-a întors în sus, să văd o gură mare, care zâmbea, şi un nas lat. Piele albă şi ochi căprui închis, care sclipeau vesel.

— Mila, am zis şi i-am luat mâna.

A scuturat-o blând, înainte să îi dea drumul, iar gestul acela parcă a fost un balsam pentru nervii ce-mi rămăseseră. Ar putea să îmi placă tipul ăsta, mi-am zis. Şi poate că asta însemna că se putea să îmi placă acolo.

O blondă înaltă, care tăcuse până atunci, şi-a tras scaunul, să facă loc pentru scaunul pe care Samuel îl adusese pentru mine.

— Eu doar o să mă uit, am zis şi m-am relaxat pe scaun.

Era prea dificil să îmi dau seama dacă acceptarea lor era reală, dar nu cred că se prefăceau. Chiar dacă nimeni până

atunci nu mă acceptase pentru ceea ce eram. Niciodată. Nici măcar Hunter.

Am simţit un nou val de durere şi mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei.

Faptul că am recunoscut că nu ştiu să joc a generat un cor de voci surprinse şi de instrucţiuni contradictorii despre cum să câştigi la poker.

— Întotdeauna mergi pe cea mai bună mână.

— Nu-l asculta, vezi ce puţine chibrituri are? Dacă rămânem fără curent, el e complet fu…

— Oricum, pokerul e un joc pentru bărbaţi efeminaţi, fără supărare, doamnelor, a intervenit Samuel.

Cineva a mormăit.

— Of, iar începem. Hai să vorbim despre cum bărbaţii adevăraţi scot copacii din rădăcini, doar pentru amuzament.

Leo s-a încruntat, evident, deloc bucuros să audă asta. S-a aplecat spre blondă şi i-a luat o şuviţă de păr.

— Hei, Abby, poate că în seara asta te răzgândeşti, în sfârşit, şi mă laşi să… au!

La fel de rapidă ca un şarpe, ea îl apucase de mâna liberă, iar cu cealaltă mână îi vârâse chibritul sub unghie. Cu forţă. El a sărit în picioare şi a scuturat mâna, înjurând.

— Iisuse, Abby, ce dracu' e cu tine? Doar mă prosteam.

Abby mi-a prins privirea şi mi-a aruncat un zâmbet rapid, care i-a îmblânzit faţa osoasă. I-am întors zâmbetul. Eram destul de sigură că putea să îmi placă fata aceea. Dixon şi-a trosnit încheieturile.

— După cum vezi, cei mai mulţi dintre noi ne putem purta de grijă. Efectul secundar al vieţii pe stradă. Înainte să fim găsiţi de Quinn, desigur.

— Cum v-a găsit?

A ridicat din umeri.

— Pe unii dintre noi prin intermediul testelor. Ea sparge sistemul, îi găseşte pe cei cu note mari, care nu au bani de facultate. Sau, uneori, prin comunitatea de hackeri. Mai devreme sau mai târziu, avem tendinţa să dăm de belea. Pe Samuel, de exemplu, l-a scăpat de închisoare. Ea ne

spală, mă rog, mai puţin pe Russo.

Tipul cu păr sârmos a aruncat cu o carte în el, în semn de răspuns.

— Apoi, ne oferă acces la tehnologie şi ne lasă să ne facem de cap. Viaţă de vis pentru un hacker.

— Şi, practic, ce faceţi?

A ridicat din umeri.

— Furăm rahaturi.

Abby, care nu scosese o vorbă până atunci, a ridicat capul.

— Nu doar furăm, totuşi. Dăm şi la alţii. Furăm tehnologie de la bogaţi, astfel încât să o poată folosi şi săracii.

Mai aveam un milion de întrebări, dar chiar atunci s-a întors Quinn. M-a văzut şi mi-a făcut cu mâna. M-am ridicat fără tragere de inimă, enervată că eram luată atât de repede de lângă ceilalţi, la bătaia ei din palme.

— Hei, voi asiguraţi-vă că faceţi tot ce trebuie. Şi nu uitaţi, fiţi cu ochii pe Holland. Nu stricaţi nimic, vreau ca monitoarele să meargă douăzeci-şi-patru-din-douăzeci-şi-patru şi e-mailurile să fie citite cu atenţie. Samuel, Teek, echipamentul video l-aţi pregătit?

— Lucrăm la asta, a zis Samuel salutând.

Teek doar a mormăit din faţa computerului. A aprobat din cap, mulţumită.

— Perfect.

Spaţiul s-a umplut de zgomotul scaunelor trase şi de al oamenilor care se ridicau în picioare.

— Dixon, vreau ca tu şi Abby să o duceţi pe Mila în sala de echipamente şi să o pregătiţi.

Sala de echipamente.

Să mă pregătească.

M-au asaltat imagini cu laboratorul lui Holland, cu maşinăria lui de reprogramare. Niciodată.

M-am dat înapoi, privind prin cameră după cea mai apropiată armă.

— Nu mă pregătesc pentru nimic, am zis şi m-am dat înapoi.

Samuel a hohotit şi m-a atins pe braţ.

— Jos, tigrule. Quinn vrea doar să se asigure că dispozitivul care împiedică detectarea ta funcţionează, să putem ţine armata departe de capul tău drăgălaş. Deşi nu e atât de drăgălaş acum, cu felul în care mă priveşti, de parcă ai fi gata să îţi înfigi dinţii în ţeasta mea.

Abby a pufnit.

— Tu trebuie să ai grijă de cele drăguţe, Samuel. Ele sunt mereu cele care îşi înfig dinţii în ţeasta ta.

Camaraderia lor relaxată mi-a alungat din tensiune.

— Asta e tot ce vrei să faci? am zis privind direct spre Quinn.

— O să te însoţesc pas cu pas, dacă vrei, a zis ea susţinându-mi privirea.

Nici urmă de ranchiună, pentru că îmi manifestasem suspiciunea. Fie era bună, foarte bună, fie chiar voia să mă simt confortabil. Ambele gânduri erau la fel de derutante, în feluri complet diferite. Nu reuşeam să detectez nici cea mai mică urmă de minciună, la niciunul dintre ei. Şi, potrivit lui Quinn, aveam nevoie ca dispozitivul să îmi fie reactivat. Altfel, când aveam să plec de acolo, Holland îmi va lua urma.

Dacă plecam vreodată de acolo. Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că nu aveam unde să mă grăbesc în acel moment. Cândva, mă gândisem că poate Hunter…

Privirea mea a fugit spre hol, spre locul unde el dispăruse în spatele uşii. Mă întrebam unde se dusese. Dacă acea ultimă privire peste holul zgomotos fusese ultima dată când îi văzusem chipul.

Nişte gheare mi-au strâns inima şi mi-au făcut-o fâşii. Nu. Nu puteam să mă gândesc la aşa ceva în clipa aceea. Nu când trebuia să mă concentrez.

— Pe aici, a zis Dixon, agitându-şi mâinile în buzunare.

Mi-a aruncat un zâmbet fermecător, cu dintele lui strâmb, răsucindu-se şi, practic, ieşind în fugă din cameră. Eu şi Abby l-am urmat. Am mers pe un hol îngust, ca un semicerc, înainte ca Dixon să ne conducă prin nişte uşi. Am trecut de alţi trei oameni care alergau în direcţie opusă. În goana lor, abia dacă ne-au aruncat o privire.

— Deci, eşti pregătită? a zis Dixon.

Am ridicat din umeri, apoi m-am oprit scurt, când am intrat într-o încăpere. Nu era mică, dar părea înghesuită, poate pentru că era plină cu tot felul de lucruri. Şi, nu ştiu de ce, în aer plutea miros de rânced. De parcă la un moment dat fusese folosită ca debara. Covorul sintetic, uzat pe alocuri, cu o urmă ce ducea spre uşă. Când am intrat, paşii mei au scrâşnit pe fibrele rigide, simţind uzura neuniformă. Mai multe monitoare erau înşirate de-a lungul peretelui. Supraveghere video, m-am gândit. Fiecare monitor afişa o altă zonă, la fiecare cinci secunde. N-am reuşit să alung senzaţia că eram şi eu pe ecran.

— În general, sunt programate cu imagini ale celor pe care îi vânăm, a zis Dixon, cu voce animată. Ne alertează, în camera principală a computerelor, când există o potrivire. Practic, sunt complet computerizate.

Am vrut să mă întorc, dar o imagine de pe ecrane mi-a atras atenţia.

Riggs.

Dixon mi-a urmat privirea, a pălit, apoi a bâjbâit după o telecomandă, pe masă. Monitorul respectiv s-a oprit.

— Scuze, a mormăit. Doar… Quinn e super, dar nu vrei să o trădezi.

M-am încruntat. Era doar o imagine cu el, nimic mai mult. Şi nu puteam să o învinovăţesc pe Quinn pentru că era supărată. Riggs încălcase ordinele şi încercase să îl rănească pe Hunter cu Taserul.

M-am întors la inspectarea camerei, am văzut mesele mari risipite în jur. Pe ele erau aparaturi aflate în diverse faze de dezasamblare, de toate, de la harduri la un uriaş disc de satelit şi chiar o monstruozitate pe care n-am reuşit să o identific. Toate nuanţele de argintiu şi de gri, dar cu o neaşteptată explozie de culoare ici-colo, de la un cablu sau un înveliş din plastic. Părea mai degrabă un morman de vechituri decât un laborator, dar chiar şi aşa îţi dădea fiori.

Aparaturi. Oricare dintre ele puteam fi foarte bine eu.

Mi-am imaginat capul lui Trei topindu-se şi am tresărit, cu o neaşteptată senzaţie de pierdere. Mi-am mutat privirea,

sperând să alung senzaţia.

— Toate obiectele high-tech pe care le-am şterpelit de la un mare şmecher, care crede că măsurile lui de securitate sunt super, a zis Dixon, cu mândrie evidentă în voce, în timp ce îşi trecea degetele peste obiecte. Quinn şi câţiva dintre ingineri lucrează la ele, în măsura în care au timp. Descoperă tehnologia, o copiază şi o îmbunătăţesc, apoi o împărtăşesc lumii, la o fracţiune din costul original. Sau adesea o dăm gratis. Tot ce obţinem de la armată e un plus. Crezi sau nu, avem o gamă largă de credinţe aici, dar cam toţi suntem uniţi pe frontul împotriva războiului. Şi dacă există un lucru pe care istoria l-a dovedit, din nou şi din nou, este acela că cercetările militare, dacă sunt lăsate pe mâna guvernului, duc întotdeauna la pierderi de vieţi.

— Aşadar, voi chiar staţi pe aici şi furaţi?

Abby, un însoţitor tăcut până atunci, a vorbit, în sfârşit.

— Nu e furt, dacă e vorba despre o informaţie de care poate beneficia toată lumea, a zis cu voce uşor răguşită. Toată lumea merită să aibă acces la tehnologie, nu doar bogaţii.

Dixon a zâmbit.

— Abby e o idealistă, Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

Abby i-a scos limba, iar eu am întrebat:

— Şi ce sunteţi?

Dixon şi-a frecat bărbia, de parcă s-ar fi gândit.

— Eu? Sunt un fac-orice-e-nevoie-să-pun-mâna-pe-lucruri-bune.

— Rahat, s-a prefăcut Abby că tuşeşte.

Apoi a zâmbit.

— Nu-i place să-şi arate latura mai blândă, asta e tot.

— În fine, a zis el, dar, după felul în care şi-a ferit privirea şi a zâmbit, mi-am dat seama că aşa era.

Un petic de căldură tot mai mare se forma undeva adânc în mine, urmat de un val de nostalgie. Nu mai avusesem ceea ce aveau ei. Chiar şi să fiu acceptată pe margine îmi dădea o senzaţie plăcută. M-am gândit la ce spusese Dixon despre armată. Despre idealurile antirăzboi şi despre salvarea de vieţi. Poate că aveam posibilitatea să îi ajut pe

oamenii aceia. Poate că reuşeam să îmi găsesc un loc acolo, să ajut la împiedicarea apariţiei unor viitori Holland.

Peticul de căldură din pieptul meu a crescut, a crescut, până când a devenit ceva mai tangibil: speranţă.

— Aici, a zis el şi mi-a arătat un ungher din celălalt capăt al încăperii.

Când m-am uitat, funcţiile mele de android au pornit şi am scanat camera într-un ritm record.

Draperii crem, plastic, ataşate de o bară din metal, cu 38 de inele subţiri.

Monitor de computer, diametru de 45 de centimetri.

Masă pătrată, 25 centimetri, cu cinci cutii dreptunghiulare pe ea, toate din inox.

Şi, în mijloc, un pat reglabil, cu o pernă neagră cu trandafiri. Atârnată undeva deasupra era o cască metalică ciudată, plină de găuri şi cabluri. M-am tras într-o parte, iar nesiguranţa a luat locul determinării. M-am aşezat, apoi m-am răsucit până am ajuns întinsă pe spate, cu picioarele sus, cu capul pe tetiera încorporată. Zăngănitul tocurilor lui Quinn s-au auzit înainte ca ea să apară în uşă. Şi-a aranjat o şuviţă de păr care îi căzuse peste faţă.

— Aşadar, suntem aproape gata să începem?

Jensen a băgat capul pe uşă. Quinn i-a făcut semn să intre.

— Vrei să te uiţi? l-a întrebat.

El mi-a aruncat o privire grăbită şi a zâmbit.

— Nu, mulţumesc. Anunţă-mă când aţi terminat.

O altă înţepătură, mai puternică decât ultima, la refuzul lui.

Proasto, m-am dojenit. Nu aveam nevoie de el.

Când m-am uitat în jur, minunându-mă încă o dată de cât de diferite erau lucrurile aici, comparativ cu ce mă aşteptasem să găsesc, mi-am dat seama că simţeam ceva la ceafă. La sediul lui Holland, îmi dăduseră nişte fişiere, înainte de al doilea test. Unul includea rapoarte despre un bărbat pe nume Trenton Blaine, care, potrivit informaţiilor din fişier, era fondatorul V.O. Un altul conţinea poza unui bărbat mai tânăr, despre care se credea că era cârtiţa

grupului. Desigur că poza fusese blurată, dar totuşi. Niciunul dintre bărbaţii pe care îi văzusem până atunci nu se potrivea şi nici nu auzisem pe nimeni care să vorbească despre un alt membru pe numele de Trenton. În plus, fiecare detaliu arăta că cea care conducea grupul era Quinn.

— Cine e Trenton Blaine? am întrebat.

Capul ei s-a întors brusc într-o parte, iar ochii albaştri i s-au mărit.

— Unde ai auzit numele acesta?

— Holland. El mi-a dat nişte fişiere, când m-a capturat.

A aşteptat, cu umerii încordaţi, să îi spun mai multe. Când a văzut că nu ofer mai multe detalii, nici nu erau multe de spus, a lăsat garda jos.

— Este pseudonimul unui tip care lucrează pentru noi uneori, dar vine rar pe aici. Are familie. L-am recrutat mai mult pentru misiunile speciale.

A dat jos o imaginară scamă de pe costumul ei.

— Nu ai văzut vreo poză?

— Nu aveau. Aşadar, nu este fondatorul?

Atunci, Quinn a râs, un râs din tot corpul, relaxat, care a umplut camera.

— Nu. Asta am vrut să creadă Holland. E mai mult o momeală, dat fiind că el consideră că femeile nu sunt suficient de deştepte să conducă ceva.

— Tot ce am citit la sediul lui Holland? Chiar şi despre Agentul Portocaliu? Toate sunt false?

A ridicat din umeri.

— Să îţi moară tatăl din cauza chimicalelor armatei îţi pare un motiv suficient de enervare?

— Dar cârtiţa?

Quinn şi-a făcut de lucru la monitor şi a scuturat din cap.

— Inventată. O vânătoare de vrăjitoare ca să îi distragă atenţia lui Holland.

Asta mi s-a părut ciudat, dar ingenios. Dacă Holland ştia de existenţa grupului, de ce să nu i se ofere o pistă falsă? Astfel, toate resursele lui se împrăştiau, în timp ce Quinn continua să lucreze fără probleme.

A apăsat un buton de la patul meu reglabil şi l-a ridicat încet, până când aproape că şedeam. Apoi, a prins casca ce atârna şi a tras-o în jos.

— OK, să începem.

20

Casca mi-a înghiţit capul, m-a învăluit cu mirosul de cupru şi metal şi mi-a prins craniul într-o închisoare lucioasă şi răcoroasă. Respiraţii lente, adânci m-au ajutat să-mi relaxez muşchii gata-să-ţâşnească.

— Ce faci acum?

A potrivit casca. Apoi, a tras în jos grămada de cabluri care atârna lângă ea. După ce a umblat într-o cutie argintie şi a scos un pachet de ace lungi şi subţiri, a început să ataşeze un cablu de un ac, după care mi l-a înfipt în scalp. M-am aşteptat să mă doară, dar desigur că nu am simţit nimic. Singura senzaţie de durere cu care fusesem programată se manifesta foarte rar. Tot ce am simţit a fost o prezenţă străină care îmi invada craniul.

— Prima dată trebuie să localizăm dispozitivul de urmărire. Odată ce îl vom găsi, o să îl pot dezactiva pentru totdeauna.

Vezi, nimic de temut, doar de câştigat. Totuşi, pulsul meu galopa. Îmi amintea prea mult de un alt laborator. Sunetul scos de cineva care îşi dregea vocea ne-a întrerupt. Quinn s-a uitat peste umăr.

— O, bun, eşti aici.

N-am putut să văd cine se apropia, dar am auzit hârşâitul greoi al unor paşi pe covor. În faţa mea a apărut un chip cu bucle roşcate. Samuel. M-am relaxat un pic. Nu ştiu de ce, uriaşul scoţian mă făcea să mă simt în largul meu.

— Samuel e expert în tot ce înseamnă AV şi GPS, aşa că o să mă ajute să fac nişte ajustări aici. Pariez…

S-a oprit şi a umblat la cască, până când a potrivit-o exact, apoi s-a întors la tastatura de pe masa micuţă.

— Samuel, vrei să arunci o privire?

Roşcatul m-a salutat vesel, înainte să se uite la monitor, fluierând fals o melodie.

— Nu, nu acolo. Aici, a zis el.

— Bine! Stai aşa…

Quinn a tastat ceva. Casca a început să se încălzească,

învăluindu-mi scalpul cu o căldură uscată. O vibraţie slabă, ca a unui diapazon, mi-a trecut prin urechi.

— Ah, ah, continuă să te uiţi înainte, m-a avertizat, când am vrut să mă întorc spre monitorul pe care ea îl supraveghea ca un uliu.

Am zărit doar nişte degete cu vârfuri roz zburând peste taste şi vârful limbii ei ieşind printre dinţi, înainte ca Samuel să îmi atragă atenţia.

— Uită-te încoace. Sunt sigur că nu ai mai văzut niciodată un specimen scoţian atât de arătos, nu-i aşa, scumpo? a zis el şi s-a întors încet, în timp ce vocea lui căpăta un accent exagerat.

Când s-a întors din nou spre mine, mi-a făcut cu ochiul.

— Aşa. Te descurci perfect.

Quinn a înjurat în barbă, dar o clipă mai târziu a bătut din palme.

— Aha, exact cum mă gândeam, nu au făcut înregistrarea live, dar tot cred că se poate rezolva. Samuel?

— Ştiu că o să fie greu să îţi iei privirea de la fizicul meu uimitor, dar continuă să priveşti drept înainte!

Mi-a făcut din nou cu ochiul şi şi-a mişcat agale corpul mare spre Quinn. Am rămas întinsă acolo aşteptând, ascultându-i cum şuşoteau, protestând din când în când. Şi mereu se auzea sunetul tastelor.

În cele din urmă, s-a auzit triumfătoare vocea lui Quinn.

— Cred că am reuşit. Peste trei…

Degetele ei s-au mişcat mai rapid.

— Doi… unu.

— Şi eşti offline, a zis ea, dar a continuat să tasteze.

— Hmmm… bine. Nu, nu… la naiba, a mormăit, bombănind.

— Ce e?

O pauză.

— Of, nimic, sincer. Doar nişte parametri pe care putem să îi schimbăm mai târziu, dacă va fi nevoie. Dar o să discutăm asta altă dată, a zis, când m-am încordat. Ei bine, deocamdată, asta e tot. Stai nemişcată, să deconectez totul…

A trecut cam un minut, în care s-a auzit doar sunetul cablurilor scoase. Brusc, am fost liberă.

— Poţi să te ridici.

Asta fusese tot? Făcuse exact ce spusese şi se terminase? Nicio încercare de a-mi intra în cap? De a-mi copia datele? De a mă reprograma sau de a mă elimina sau de a mă dezmembra, să mă vândă pe bucăţi?

— Nu trebuie să pari atât de surprinsă, m-a tachinat ea, văzându-mi expresia.

Pe un ton mai serios, a adăugat:

— Uite ce e, ştiu că nu ai niciun motiv să ai încredere în mine încă, dar o să ajungem şi acolo. Cred că acum e timpul să încheiem discuţia noastră.

Le-am făcut semn de rămas-bun lui Dixon şi lui Abby şi am urmat-o pe Quinn pe hol. M-a condus spre o încăpere de pe partea stângă. Din cât mi-am dat seama, eram în biroul ei; doar că nu prea era un birou, mai degrabă un mini-lounge. Pereţii erau acoperiţi cu monitoare de patru pe patru şi avea un birou în stil Ikea. Patru computere zumzăiau pe el. Într-un colţ era un raft autonom, pe care avea snacksuri şi un espresso modern pentru cafea. Lângă el era un minifrigider. În afară de monitoare, pe pereţi nu mai era nimic, cu excepţia unei singure fotografii înrămate. A ei cu Holland, probabil, cu ani în urmă. Stăteau la o masă afară, undeva într-o curte. Nu erau îmbrăţişaţi, dar felul în care îşi ţineau capetele apropiate sugera intimitate. Chipul lui, încă neridat atunci, era în faţa mea, iar furia s-a învolburat şi a ieşit la suprafaţă, cu braţe negre, ţinându-mi corpul ostatic. Ea mi-a urmat privirea şi a dat din cap cu furie.

— Ştiam că o să fim de acord în privinţa asta.

— De unde îl cunoşti?

Buzele ei s-au întredeschis, dar înainte să răspundă s-a auzit o voce familiară, dinspre uşă.

— Îl cunoaşte pentru că au fost împreună în armată. De fapt, ea e cea care a avut ideea de a te crea.

Tata. *Tata.*

Am alungat răspunsul instinctiv. Nu tata. Jensen. Nu, stai.

Daniel Lusk. La fel de bine puteam să îl strig pe numele real, cum făcea Quinn. Abia atunci am procesat cuvintele lui şi am sărit în picioare.

— Cum?

Jensen a intrat în cameră şi s-a aşezat confortabil pe canapea.

— Aveai de gând să mă chemi sau ai uitat, în mod convenabil? a zis el calm, deşi atitudinea lui era oricum numai calmă nu.

Quinn doar a râs, iar trilul muzical a plutit prin cameră.

— Atât de suspicios! a zis ea, tot calmă.

Şi tot cu o încordare ascunsă. Apoi, observând expresia mea surprinsă, a continuat.

— Ştiu că sunt multe informaţii, dar are dreptate. Eu sunt cea care a venit cu ideea de a-ţi da viaţă. Uimitor, nu?

Uimitor, nebunesc, teribil şi minunat. Ciudat. Zadarnic. În final, nu aveam suficiente cuvinte pentru a cuprinde toate emoţiile stârnite de declaraţia ei. Am înghiţit, mintea îmi galopa, bombardată cu întrebări, nesigură pe care să o rostească prima. Nu prevăzusem asta, nu avusesem niciun semn, nici de la mama, nici de la Holland. Nici măcar de la Jensen. Avea să vină vreodată un moment când nu voi mai fi surprinsă de trecut? Un moment când, în sfârşit, să ştiu tot ce era de ştiut despre mine şi crearea mea?

În clipa aceea, adevărul părea o mare nebuloasă. O călătorie fără sfârşit, în care, exact când credeam că am ajuns la capăt, drumul vira brusc şi mă arunca din nou în beznă.

Quinn a oftat.

— Să vedem… din moment ce Daniel nu pare să te fi pus la curent, sunt sigură că eşti nerăbdătoare să afli toate detaliile.

S-a lăsat pe spate, cu o privire absentă.

— Eu am venit cu ideea de a folosi un android adolescent high-tech ca luptător antiterorist. Am petrecut câţiva ani documentându-mă, am pus cap la cap ideea, am explicat de ce credeam că ar funcţiona. Cine ar fi suspectat de spionaj o adolescentă americană? Tu urma să fii cea mai

mare realizare a mea. Voiam să dovedesc contemporanilor mei că se înşelau, că o femeie chiar poate realiza ceva în armată. I-am spus totul lui Holland. Chiar şi atunci, încă îmi doream aprobarea masculină. Doar că…

Vocea ei se ridicase la ultimele cuvinte. S-a oprit, şi-a luat degetele de pe şanţurile pe care le făcuse în canapea şi a început să le netezească.

— Doar că el a furat ideea. Holland mi-a luat anii de transpiraţie şi sânge şi şi-a însuşit munca mea

— Cum?

A râs, apoi, pe un ton dur:

— În felul în care se obişnuieşte. Eram împreună. Am avut încredere în el.

Cuvinte simple, dar care mi-au făcut capul să se învârtă. M-am uitat din nou la poză, la capetele lor apropiate.

— Împreună? Vrei să spui…

— Eram iubiţi. Eram tânără şi proastă şi, da, cu capul în nori, când cineva cu gradul lui mi-a acordat atenţie. Relaţia noastră era interzisă, desigur că era. Iar el s-a asigurat al naibii de bine că o să rămână secretă. Aşa că nu am avut nimic, nimic la care să recurg, în momentul în care am ameninţat că o să-l dau în vileag. Avusese grijă să şteargă tot ce ne-ar fi putut lega în afara muncii. A râs de mine, mi-a zis că sunt o proastă. Mi-a spus că nimeni nu m-ar crede pe mine şi nu pe el, o femeie oarecare contestându-l pe marele general. Şi ştii ceva? Avea dreptate. Cea mai mare realizare a mea, dusă, şi numai pentru că avusesem încredere oarbă.

Nu m-am putut abţine să nu simt simpatie pentru ea, o furie corespunzătoare, în numele ei. Holland. Distrugea tot ce atingea.

Daniel şi-a dres vocea, lovind agitat cu picioarele în sofa.

— Spune-i ce s-a întâmplat apoi.

Quinn s-a încruntat spre el.

— Ajungeam şi acolo. După asta, m-am simţit prea umilită – prea furioasă – să mai rămân în armată. M-am simţit prinsă, nu aveam la cine să apelez şi uram senzaţia aceea. Am intrat în armată să mă simt mai puternică, nu

mai slabă, şi voiam puterea aceea înapoi. În plus, poate că e meschin, dar îmi doream răzbunare. O merită, în multe feluri, a zis ea, în timp ce privirea de un albastru cristalin a întâlnit-o pe a mea.

Da. Da, o merita.

— Aşadar, am înfiinţat Vita Obscura. Nu se ocupă doar de tehnologie militară, desigur, dar cu cât pot fura mai mult de la ei – în special de la Holland –, cu atât sunt mai fericită. Am recrutat cei mai buni hackeri şi ingineri, plus câţiva dintre cei mai buni şmecheri din zonă, îmi sunt de folos când am nevoie să scot informaţii de la cineva. Şi singurul lucru pe care întotdeauna l-am vrut înapoi ai fost tu.

Şi-a deschis larg braţele şi a zâmbit, arătându-şi inclusiv dinţii albi.

— Bine ai venit acasă, Mila. În sfârşit, te afli acolo unde îţi este locul.

Revoltă. Asta am simţit, instinctiv. Cu siguranţă, mama nu credea că locul meu era acolo. Făcuse tot ce îi stătuse în putere să mă ţină departe de ei. Dar, pe de altă parte, oare mama mă acceptase vreodată pe deplin? Sau doar avusese fantezii legate de o fiică pierdută?

„Întotdeauna ai fost atât de curajoasă, Sarah.”

Era posibil să fiu mai mult Sarah decât Mila? Îmi amintesc cum mama fusese surprinsă de unele amintiri ale mele, de parcă nu fuseseră exact cum le programase ea.

M-am uitat la Daniel.

— Semăn cu Sarah?

Bocancul lui a lovit podeaua.

— Nu contează, a mormăit, după o pauză lungă. Nu eşti ea.

Apoi, de parcă vorbea cu sine, a adăugat:

— Eşti leită ea, totuşi. Când te-am văzut prima dată, a fost de parcă Nicole te înviase.

De trei ori. Mama o înviase pe Sarah de trei ori. Iar acum două dintre cele trei versiuni erau moarte, iar părţi din Sarah dispărute odată cu ele. Suferinţa m-a lovit din senin şi am simţit că nu pot să respir. Şi o parte din mine dispăruse pentru totdeauna.

— Te simţi bine? a murmurat Jensen, de parcă aş fi fost un bebeluş.

Oare vorbea cu mine? Şoapta unei amintiri. Faţa lui, doar că mai tânără, mâna mea mică în timp ce o prindea pe a lui, mult mai mare, când urcam în cel mai mare carusel pe care îl văzusem vreodată. El spunând: „O să fie bine”, în timp ce îmi ciufulea părul. Iar vocea mea mai tânără şi mai subţire, întrebând: „Promiţi?”

— Ai zis ceva asemănător când ne-am dat în carusel, i-am zis.

Am văzut cum gâtul i se încordează; gura i s-a deschis, dar n-a ieşit niciun sunet. S-a ridicat brusc şi s-a întors, dar nu înainte să recunosc durerea din ochii lui. Şi am simţit o strângere de inimă. Mama. Trei. Amândouă dispărute pentru totdeauna, din cauza mea.

— Amintirile sunt normale? a întrebat el cu voce răguşită, tot cu spatele spre noi.

— Ce înseamnă normal? a întrebat Quinn. Vorbim despre ştiinţă modernă, prototipuri. Nu există normal.

— Problema e că Holland nu a făcut totul exact cum ar fi trebuit, desigur că nu. Cercetările originale nu erau ale lui şi a trebuit să se bazeze pe cel care a venit după mine şi care doar a urmat însemnările mele.

Cel care a venit după el. M-am uitat la Jensen, iar inima mi s-a strâns.

— Mama.

— Eu şi Nicole, da. Am lucrat după însemnările şi diagramele lui Quinn.

— Dar bunica m-a învăţat ca întotdeauna să las în afara reţetei pe care o dau cuiva un ingredient esenţial, astfel încât mâncarea să nu fie la fel de bună ca a mea, a zis Quinn. Aşa că nu eşti chiar cum mi te-am închipuit. Pentru paşii finali, am nevoie de acces la centrul creierului tău.

Centrul creierului meu? Când a văzut tăcerea mea uimită, a ridicat mâinile.

— Nu te panica. Depinde doar de tine. Orice upgrade. Pot să îţi fac upgrade la funcţionalitate, să îţi confer abilităţi pe care nu le-ai avut până acum. Un nou sistem de apărare.

Pot chiar să te ajut să îţi stăpâneşti emoţiile, dacă vrei. Gândeşte-te. Gata cu suferinţa, gata cu regretele. Pentru totdeauna. Am văzut cum te uitai la Hunter, pe hol. Probabil că doare, a zis blând. Mama ta.

Am tresărit.

— Daniel. Meriţi mai mult. Nu ai ales această viaţă şi nu meriţi să suferi pentru ea.

Pentru o clipă, tentaţia mi-a dat târcoale şi m-a îndemnat să îi accept propunerea. Să termin cu suferinţa. Să scap de durere, când mă gândesc la mama. Să scap de senzaţia de pustiire, când Hunter îmi va întoarce spatele pentru totdeauna, aşa cum inevitabil avea să se întâmple. Dar cine o să fiu apoi? O versiune a lui Trei? Nu asta îmi dorisem în ultimele zile? Poate că, până la urmă, avea să fie mai bine.

Ceva adânc îngropat în inima mea pseudoumană s-a revoltat. Asta era o laşitate. În plus, abia începeam să mă simt acceptată, pentru prima dată. Poate că viaţa acolo avea să fie suportabilă, chiar bună... cu emoţiile mele intacte.

Quinn trebuie să îmi fi citit decizia pe faţă, pentru că a oftat.

— Ei bine, doar gândeşte-te, da? E alegerea ta. Nu e nicio grabă.

— Mulţumesc.

Daniel se uita din nou la noi, cu o expresie enigmatică. A deschis gura, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— Acum, dă-mi voie să îţi arăt zona de dormit. Te-am pus cu restul găştii, sper că e în regulă.

Am simţit fiori pe piele, ca de la o briză răcoroasă, dar am aprobat vitejeşte. Deşi toţi mă acceptaseră până atunci, eram îngrijorată ce vor crede dacă vor avea un robot în mijlocul lor, peste noapte. Dar apoi am alungat îngrijorarea, hotărâtă să nu cedez acelei stări defensive. Acela putea fi un început şi aş fi fost fraieră să nu profit de el.

Quinn ne-a condus spre o uşă dublă aflată la capătul unui hol micuţ, care se deschidea într-un spaţiu larg, ca o sală de sport. Complet gol, cu excepţia paturilor aşezate în două

grupuri. Fiecare pat avea câte un sac de dormit bleumarin şi o pernă asortată, iar genţile lor erau dedesubt.

Samuel, Dixon şi Abby erau deja acolo.

— Ei bine, uite cine ne onorează cu prezenţa ei, a zis Samuel, cu voce răsunătoare.

Zâmbetul lui mi-a spus că mă tachina.

— Of, îmi pare rău, Mila. Singurul pat liber e lângă al lui Abby, iar ea sforăie ca un afurisit de buldozer.

— Ţine-ţi gura, a zis Abby şi l-a lovit peste braţ.

Dixon s-a oprit din râs, cu ochii mari şi o expresie surprinsă.

— Hei, tu chiar ai nevoie să dormi?

Înainte să am timp să mă încordez, Abby a strigat:

— Dixon!

Şi-a tras pumnul în spate, gata să-l lovească, dar el s-a ferit.

— Ce e? Fără supărare, Mila. Mă gândeam doar cât de tare ar fi dacă nu ai avea nevoie de somn, gândeşte-te la toate glumele de care ai avea parte în toiul nopţii.

Mi-a făcut cu ochiul şi, pur şi simplu, m-am simţit acceptată din nou. Ciudat cum ceva atât de neînsemnat poate fi atât de liniştitor.

Samuel a mormăit aşezat pe pat, în timp ce îşi scotea pantofii.

— Oricum, ea nu s-ar gândi la asta, pentru că nu are cinci ani, măgarule.

Abby s-a prins de nas şi s-a dat înapoi.

— Of, Doamne, picioarele tale mai put mult?

S-a întors spre mine şi a netezit un pat care părea proaspăt făcut.

— Aici o să dormi, haide să îţi arăt unde ne schimbăm.

Mi-am reprimat un zâmbet şi m-am uitat în jos, la hainele mele uzate.

— Eu, hm, nu cred că am cu ce să mă schimb.

— Of, ţi-am împrumutat nişte pantaloni de trening şi un tricou, cred că purtăm cam aceeaşi mărime. Sunt sub patul tău.

M-am aplecat şi am văzut că acolo era o geantă cu nişte

lucruri. Am luat pijamaua improvizată şi am strâns-o. Îmi dădea hainele ei, de parcă aş fi fost o fată obişnuită. Grija ei a stârnit în mine un val de emoţie şi a făcut ca ochii să mi se umple de lacrimi.

— Mulţumesc, am zis încercând să mă şterg la ochi fără să vadă nimeni.

— Of, Iisuse. Nu încă o plângăcioasă ca Abby. Îţi spun eu, fetiţa aia poate că e dură, dar plânge de câte ori vede o pisicuţă. E patetic, a glumit Samuel.

— Îţi arăt eu patetic, a strigat Abby şi şi-a scos un pantof, pe care l-a aruncat spre capul lui.

El s-a lăsat în jos, iar râsul lui a răsunat prin cameră.

— Ignoră-i, Mila. Nu se pot abţine, dacă sunt specii inferioare. Bărbaţi, a zis scuturând din cap.

În timp ce am urmat-o spre baie, am permis unei alte scântei de speranţă să prindă viaţă în pieptul meu.

Bine ai venit acasă, Mila, zisese Quinn.

Scânteia s-a transformat în flacără şi un nou optimism mi-a luminat paşii. Poate, doar poate, ea avusese dreptate.

Când ne-am întors, camera se umpluse. Am avut parte de câteva priviri curioase, dar mai mult de zâmbete.

— Mă bucur că ai venit, a zis o brunetă care avea patul de cealaltă parte a mea.

Am zâmbit.

După ce m-am întins pe pernă şi timp de cincisprezece minute am ascultat-o pe Abby cum se plânge de băieţi, s-a auzit:

— Stingerea!

— Cinci, patru, trei, doi, unu… a numărat Samuel, apoi camera s-a cufundat în beznă.

Cineva a ţipat, iar eu m-am ridicat.

Scanarea camerei: activată.

Dar râsul care a urmat mi-a dat de înţeles că era ceva obişnuit. Farse. Normal. Aveam nevoie de un pic de timp să mă obişnuiesc. A durat ceva până când algoritmii mei de somn să intre în funcţiune, dar nu din cauza sunetelor – respiraţia, foielile, scârţâitul paturilor. Mă rog, poate că da. Dar în loc să fiu deranjată de zgomote, ele mi s-au părut

chiar liniştitoare. Mi-au amintit că acolo, în acea încăpere, erau oameni care nu mă găseau respingătoare. Mi-au amintit că aş fi putut avea o viaţă reală.

M-am întors pe o parte, iar valul de căldură a fost doar un pic diminuat de o răcoare plăcută. Pentru prima dată, fără Hunter, nu mă simţeam singură.

Dimineaţă, când m-am trezit, sforăielile uşoare şi respiraţiile adânci mi-au dat de înţeles că cei mai mulţi încă dormeau. M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre baie, să mă schimb. Când m-am întors, holul era plin cu matinali şi cu şoapte. Apoi, ca o ghiulea, s-a auzit din senin vocea lui Samuel:

— Treziţi-vă, bastarzi leneşi!

O clipă mai târziu, toate luminile s-au aprins. Camera a prins viaţă şi s-a umplut de gemete, ameninţări şi insulte inocente.

— Ai supravieţuit primei nopţi? m-a întrebat Abby, încă ghemuită în sacul ei de dormit şi frecându-se la ochi.

— Aşa se pare.

Am urmat-o la micul dejun, în lounge, unde mâncarea era pregătită sub formă de bufet.

— Hei, pariez că ai putea să mănânci cam o mie de cârnaţi pe zi, fără să te îngraşi, mi-a zis Dixon, înfulecând nişte ouă.

Abby a dat ochii peste cap.

— Şi cu ce diferă asta de tine?

— Bine zis, a admis el, după ce şi-a umplut gura din nou.

Am zâmbit ascultându-le tachinările şi din nou am simţit un val de nostalgie. Mi-am lăsat imaginaţia să zburde. Puteam să fac parte din asta. Sau poate că doar îmi făceam iluzii, pentru că alternativa era prea sumbră să o pot suporta. Fără mama, fără Hunter, nu aveam alte planuri dincolo de locul acela. Dincolo de prezent. Cumva, viaţa mea se rezuma la asta: fără Vita Obscura, nu aveam unde să merg.

Spre sfârşitul micului dejun, Quinn a intrat în încăpere, binedispusă şi proaspătă, îmbrăcată cu pantaloni negri de

călărie şi un jerseu verde. Purta aceleaşi cizme din ziua precedentă.

— Mila, pot să vorbesc cu tine o clipă?

Când am ieşit pe hol, am observat că avea în mâini un rucsac. Rucsacul meu. A oftat.

— Îmi pare rău să te deranjez cât încă nu te-ai instalat, dar va trebui să te punem în propria ta cameră.

Am luat automat rucsacul pe care mi-l întindea.

— De ce?

— Mă tem că unii din echipă s-au plâns de aranjarea locurilor de dormit. Nu-ţi face griji, sunt sigură că e doar ceva temporar, până când te vor cunoaşte mai bine. Dar ce facem noi aici e important, mă crezi sau nu, şi nu pot să-i las nemulţumiţi. Îmi pare rău.

— Ce au zis?

Noul meu entuziasm, pe care îl simţisem chiar în dimineaţa aceea, s-a spart ca un balon, lăsând în urmă o durere surdă.

— Doar că s-au simţit un pic incomod, deocamdată.

Am citit printre rânduri. Nu se simţiseră incomozi, eu îi făcusem să se simtă aşa, prin faptul că eram diferită. Se cam terminase cu acceptarea. Mâna ei s-a aşezat pe umărul meu.

— Sunt sigură că e doar o chestiune de timp… şi, hei, te alegi cu o cameră privată. Toţi te vor invidia, crede-mă.

— Pot să întreb cine?

Şi-a dres vocea şi s-a uitat în jos.

— Probabil că nu ar trebui să îţi spun asta, dar cred că nu fac niciun rău. Samuel a fost unul dintre ei.

Samuel. Persoana cu care mă simţisem cel mai în largul meu. Asta înrăutăţea lucrurile. Dar în timp ce mă conducea spre noul meu loc de dormit am vrut să îi spun că nu era cazul ca ei să mă invidieze. Nu îmi doream o cameră privată. Tot ce îmi doream era ca cineva, cumva, să mă accepte aşa cum eram. Mă rog, o persoană cred că exista. Iar aceea era Quinn.

După ce m-a lăsat acolo, m-am făcut comodă în camera micuţă, dar confortabilă, prea supărată să ies şi să dau

ochii cu lumea. Avea un singur pat, cu o pătură şi un dulap, plus o noptieră micuţă. Probabil că fusese debara, la un moment dat, transformată apoi în dormitor improvizat. Dar aş fi fost bucuroasă să renunţ la toate acele lucruri. M-am întins pe pat, privind tavanul şi plângând.

Trebuie să fi trecut o oră, până când am auzit paşi pe hol. Uşori, familiari. Dar cu un ritm tot mai rapid, pe măsură ce se apropiau de uşa mea. Doar auzul apropierii lui şi a fost suficient să îmi iuţească pulsul şi să îl facă să galopeze. Inimii mele nu îi păsa cât la sută eram robot sau că fusesem creată într-un laborator. Inima mea tânjea, dorea, simţea. Implora o a doua şansă cu băiatul acela. Insista să se simtă sută la sută umană.

De cealaltă parte a uşii, paşii au ezitat. Mi l-am imaginat cum îşi pune fruntea pe lemnul uşii, gândindu-se să plece. Urându-mă, deşi undeva în adâncul sufletului poate că mai exista o urmă de speranţă pentru noi. O scânteie care nu avea să moară, în ciuda celor întâmplate.

Am strâns pumnii, privind spre uşă şi dorindu-mi să o deschidă. Şi, cu toate că mă pregătisem pentru dezgustul de pe faţa lui, inima mea, proasta, biata şi totuşi mecanica mea inimă se agăţa de acea mică rază de lumină. Poate, doar poate, faptul că eram parţial umană avea să însemne ceva pentru el. Privirea aceea pe care mi-o aruncase pe hol şi cele câteva cuvinte. Nu mă ignorase, nici nu strânsese din buze, nici nu privise prin mine. Văzusem ceva sclipind în ochii lui albaştri. Emoţie. Nu ură, nu furie. Altceva.

Dacă putea să simtă ceva, exista o şansă pentru noi.

Dar trebuia să facă el prima mişcare. Îmi promisesem că o să-i respect dorinţele, chiar dacă asta însemna să nu mai vorbim niciodată. Să nu ne atingem niciodată. Să nu mai râdem niciodată sau să ne dăm în carusel, să nu mai împărţim niciodată bomboane sau să ne plimbăm pe plajă. Să nu ne sărutăm niciodată.

— Mila? Sunt Hunter.

Vocea lui era blândă, un pic mai răguşită ca de obicei. Aspră. Sunetul ei a format un ştreang în jurul pieptului meu, care s-a strâns şi a adunat laolaltă fiecare bucăţică de dor

şi de dorinţă, până am avut impresia că voi face implozie.

— Intră.

Uşa s-a deschis încet şi a intrat.

Deşi ne întâlnisem puţin în ultimele zile, vederea lui acolo, în uşă, cu părul drept, un zâmbet ezitant şi degete neliniştite, care băteau darabana pe coapsa lui, mi-a înfiorat tot corpul. A intrat precaut, fără siguranţa de sine obişnuită.

Buzele i s-au întredeschis, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu a ieşit nicio vorbă. Iar eu priveam complet fascinată ochii lui. Ochii aceia care îmi făceau inima să accelereze, întâi un pic, apoi tot mai rapid. O rază de speranţă care vibra, galopa şi lua foc.

Pentru că ochii lui nu erau plini de dezgust sau de teamă, nici de furie. Nu, în adâncul ochilor lui albaştri am văzut o dorinţă care se regăsea adânc în mine. Sau, dacă e să fiu poetică, în sufletul meu.

Picioarele îmi cereau să fug spre el; braţele mele îşi doreau nimic mai mult decât să se arunce în jurul lui şi să nu-i mai dea drumul. Dar eu eram mereu cea care alerga spre el. Mereu eu, mereu mă băgăm în sufletul altora, cu excepţia lui Quinn. Nu puteam să forţez, de data asta. Trebuia să vină el la mine. Liber.

De parcă s-ar fi supus voinţei mele, a pornit spre mine, cu privirea lipită de a mea. Parcă tot ce era în cameră dispăruse, parcă lumea încetase să existe în afara noastră. Un pas mai aproape, doi. Mai avea doar câţiva paşi, apoi s-a oprit.

Nuuuuu!

Lumea a revenit în capul meu, atât de zgomotos, încât eram surprinsă că el nu o auzise. M-am pregătit pentru respingerea care ştiam că va urma.

— Mă gândeam că am putea să o luăm de la capăt. Bună, eu sunt Hunter Lowe. Părinţii mei sunt nişte nebuni care fură tehnologie şi mă folosesc ca pe un fraier să obţină informaţii. Of, şi am uitat: îmi plac emisiunile cu adevărat cretine.

A zâmbit, a ridicat o sprânceană şi mi-a aruncat o privire

cu subînţeles.
A fost greu, la început. Chiar şi atunci, ştiind că el ştia, că totul era la vedere, era incredibil, sfâşietor de dureros şi de greu să rostesc primele cuvinte. Dar odată ce m-am pornit, încordarea din pieptul meu a dispărut. De parcă fiecare cuvânt pe care îl rosteam elibera câte puţin din presiune, până când n-a mai rămas decât libertate.
— Bună, eu sunt Mila şi sunt android. Am fost creată în laborator, dar deşi sunt în mare parte robot mă simt ca o persoană reală.
Libertatea era înviorătoare, aşa că am continuat.
— Încă încerc să-mi dau seama cine şi ce sunt, cum funcţionez, ce nevoi am. De cele mai multe ori sunt confuză. Dar de un lucru sunt sigură. Când ţi-am spus că te iubesc nu minţeam. Tu, Hunter Lowe, eşti cel mai bun lucru din viaţa mea nebună şi zăpăcită. Când sunt cu tine, simt că trăiesc.
A venit lângă mine şi, cu un deget, a trasat blând o linie pe obrazul meu. Apoi, ambele mâini mi-au luat grijuliu faţa, iar zâmbetul lui a fost ca o rază de soare.
— Îmi pare bine să te cunosc, Mila.
— Cum merge?
Ştiam prea bine prin ce trecea şi, sinceră să fiu, părea să se descurce mult mai bine decât mine.
— Cred că sunt în stare de şoc.
Mâinile lui au alunecat de pe faţa mea şi le-au luat pe ale mele.
— Parcă aş trăi într-o realitate paralelă sau parcă m-aş privi din afara trupului. Nu prea ştiu cum să explic.
— Nu e nevoie.
— Aş vrea să mă pot preface că toate astea nu se întâmplă. Că totul e un vis, iar când mă voi trezi vom fi din nou în Virginia Beach.
Vom fi. Nu ştiam dacă îl voi mai auzi vreodată folosind acel plural.
Brusc, o voce de femeie s-a auzit de pe hol.
— Hunter! Peyton are nevoie de tine.
Surprins, şi-a lăsat mâinile să cadă de pe ale mele şi s-a

întors pe jumătate spre mama lui, care se apropia de noi.

— Nu poate să aştepte câteva minute?

Ea a zâmbit.

— Mă tem că nu.

Hunter s-a întors din nou spre mine, iar zâmbetul lui, minunatul lui zâmbet din colţul gurii, zâmbetul lui strâmb a reapărut.

— Scuze. O să vorbim mai mult mai târziu.

— Bine.

S-a îndreptat spre uşă.

— Vii? a zis când a ajuns lângă mama lui.

— Imediat. Quinn vrea să îi transmit Milei câteva lucruri, mai întâi.

A intrat în camera mea, iar eu, agitată, mi-am netezit repede bluza şifonată. Un detaliu mărunt, nesemnificativ, ştiam, dar era mama lui Hunter şi, chiar dacă intuiam că era genul de persoană care şi-ar fi manipulat şi şi-ar fi păcălit propriul copil, tot voiam să fac cea mai bună impresie posibilă. Deja cam irosisem ocazia de a părea o fată-complet-normală, prin faptul că eram un android, aşa că trebuia să încerc să compensez prin orice alt mijloc.

— Vrei să stai jos? am zis şi m-am grăbit să îi trag un scaun.

O mână pe umărul meu m-a oprit. M-am lăsat încet pe pat şi am aşteptat să facă la fel.

— Te-ai instalat confortabil?

S-a foit pe marginea patului, cu privirea spre uşă. Am ridicat din umeri. Am sesizat o relaxare în umerii mei, în ţinuta mea, de parcă o povară imensă tocmai ar fi fost ridicată de pe mine. Poate că eu şi Hunter aveam de parcurs un drum lung, să ne recuperăm relaţia, dar cel puţin exista această posibilitate.

— Mai bine decât mă aşteptasem, date fiind circumstanţele.

Zâmbetul ei mi-a amintit de zâmbetul lui Hunter: uşor într-o parte, dar plin de căldură sinceră.

— Bun, mă bucur.

M-a bătut pe umăr, înainte să-şi pună din nou mâinile în

poală. A tras aer în piept, iar zâmbetul a dispărut. M-am încruntat.

— Ce s-a întâmplat? Quinn are veşti proaste?

Mâinile ei s-au încleştat.

— De fapt, mă tem că eu am. Mila, am vrut să te prind singură pentru că voiam să vorbim despre Hunter. Ţi-a spus ceva despre trecutul lui?

— Te referi la tatăl lui adevărat?

A aprobat.

— Deci ştii. Bun. Cred că asta o să îmi uşureze misiunea.

A zâmbit din nou, dar de data asta ochii ei erau trişti.

— Mila, văd ce simţi pentru Hunter şi ce simte el pentru tine.

S-a oprit, iar eu am aşteptat tăcută, încercând să pretind că stomacul meu nu tresărise de bucurie. Ce simţea pentru mine? Asta însemna că simţea la fel ca mine?

A oftat greu şi şi-a adunat umerii. De parcă s-ar fi pregătit pentru ceva.

— Văd şi nu pot lăsa lucrurile aşa.

Stomacul meu s-a strâns.

— Ce vrei să spui?

Mi-a evitat privirea.

— Cred că ştii ce vreau să spun. Hunter a suferit mult. Tatăl lui, care e o fiinţă oribilă; adaptarea cu un tată vitreg; apoi asta, pe care sunt sigură că o vede ca pe încă o trădare. Merită o şansă la o viaţă normală, o viaţă fericită. Poate că îţi pare puternic, dar eu am văzut rănile lăsate de tatăl lui. Sunt adânci.

Mi-am strâns degetele pe aşternut, cu o strângere în gât.

— Dar niciodată nu i-aş face rău…

— Nu intenţionat, sunt sigură, a intervenit. Dar nu l-ai rănit deja minţindu-l?

O lovitură în inima mea.

— Şi braţul lui?

Două.

— Nu l-ai pus în pericol, prin faptul că nu i-ai spus adevărul?

O lovitură direct în inimă.

— Poate că noi nu suntem o ameninţare, dar generalul Holland cu siguranţă că este.

Străpunsă.

Am deschis gura să protestez, dar nu am găsit cuvintele. Fără argumente. Chiar dacă unele dintre cele spuse de ea erau ipocrizii.

— Uite ce e, ştiu că trebuie să fie greu pentru tine şi îmi pare rău să fiu eu cea care îţi spune asta. Dar în adâncul tău sunt sigură că înţelegi. El merită o fată pe care să o poată iubi cu adevărat, cineva mai… ca el. Cineva care nu aduce haos în viaţa lui, cum a făcut tatăl său. Dacă într-adevăr ţii la fiul meu, te rog… lasă-l.

În timp ce vorbea, ochii ei parcă mă implorau să o iert. Dar nu era nimic de iertat. Nimic, cu excepţia adevărului. Iar adevărului, aşa cum învăţasem, nu îi pasă cum te face să te simţi. Adevărul putea fi brutal. Nu, nu aveam argumente, pentru că în adânc înţelegeam. În adânc, ştiam că avea dreptate. Nu asta îmi spusesem şi eu tot timpul? Ştiusem că era dovadă de egoism să îl implic pe Hunter. Ştiusem că îi risc viaţa. Ştiusem că nu trebuia să fim împreună. Dar îmi doream atât de mult ca logica să dispară. Să mă înconjor doar cu emoţiile mele, astfel încât să mă pot desfăta cu felul în care el mă făcea să mă simt.

Mi-am lăsat capul în jos. De-a lungul timpului, făcusem alegeri, dar niciuna bazată pe adevăr. Iar adevărul era că eu nu eram bună pentru Hunter. Adevărul era că trebuia să îl las în pace. Dar nu înainte să îi pun o întrebare importantă.

— De ce? am întrebat simplu.

Sprânceana ei dreaptă s-a arcuit.

— De ce ce?

— Dacă Quinn mă voia atât de mult, de ce nu m-aţi luat imediat de la Dairy Quinn? De ce l-aţi încurajat pe Hunter să mă cunoască?

Am observat cum faţa ei s-a încordat, cu fiecare adăugare a mea, dar am continuat, sperând că a înţeles bine, deşi se cam foia.

— Eu doar… nu înţeleg.

— Noi doar urmam ordinele, a zis impasibilă.

— Asta ce înseamnă?

— Aş vrea să îţi pot spune. Şi lui Hunter. Şi el m-a întrebat acelaşi lucru.

Am simţit cum o mână mi se aşază pe umăr şi mă strânge.

— Quinn e singura persoană care îţi poate da această informaţie.

Patul a scârţâit când s-a ridicat, iar eu am auzit paşi care se retrăgeau spre uşă. Fără să înalţ capul, am strigat pe un ton neutru:

— Ea chiar voia să îmi spui ceva?

— Da, a zis încet. Voia să îţi spun că Daniel a plecat.

Asta m-a făcut să ridic capul.

— A plecat? Unde?

A fluturat din mâini.

— A plecat. I-ar fi zis că apropierea de tine e prea grea, având în vedere… mă rog, ştii tu.

Nu am răspuns. Doar mi-am pus capul în mâini şi am lăsat durerea să mă cuprindă. Nu recunoscusem faţă de mine, până în clipa aceea, că sperasem să reconstruiesc un fel de relaţie cu Daniel. Ce prostie, am ştiut. Niciodată nu mă văzuse ca pe o fiică, la fel cum Hunter nu mă va vedea niciodată ca pe o iubită. Pentru că toţi văzuseră clar un lucru pe care eu nu îl văzusem până în clipa aceea. Nu eram om şi niciodată nu aveam să fiu. Dar părţile umane pe care le aveam? Erau inutile. Nu, mai rău decât inutile. Dăunătoare. Toţi cei la care ţineam sau care ţineau la mine sfârşeau prin a suferi. Mama. Lucas. Hunter. Iar acum Daniel.

Şi unde ajungeam cu asta? Ce îmi rămânea? În afară de suferinţă, de această teribilă durere?

Respiraţia mea a devenit sacadată, în timp ce mă luptam pentru ceva, orice, care să îndulcească agonia. Aş fi vrut să pot smulge, pur şi simplu, toată acea durere şi să o bag undeva într-o groapă. Toată speranţa mea dispăruse. Mă păcălisem în tot acel timp. Nimeni nu avea să mă accepte vreodată aşa cum eram. Nimeni nu avea să mă iubească

pentru ceea ce eram.

Am izbit patul, din nou şi din nou, până când salteaua a devenit o grămadă de găuri. Ce risipă. Atâtea sentimente egale cu zero. Dacă aş fi putut să le canalizez spre ceva productiv. Dacă aş fi putut să îmi împiedic inima să se simtă de parcă ar fi fost sfâşiată bucată cu bucată.

Apoi, mi-am amintit. Quinn. Ea avea soluţia pentru mine. Ea avea un scop. O cauză. Tot ce trebuia să fac era să mă supun upgrade-ului, iar apoi Holland, cel care mă trimisese în această gaură neagră a disperării, care-i făcea pe toţi cei din jurul lui să sufere, fără remuşcare, avea să plătească. Dacă eu eram egoistă, el era un narcisist absolut, unul de primă clasă.

Dacă nu puteam să îl am pe Hunter sau o adevărată viaţă umană, atunci sentimentele mele erau inutile, oricum. O reamintire dureroasă, chinuitoare a tot ce nu puteam avea. Cum puteam să mă gândesc la ceva, la orice, când puteam să jur că inima mea avea milioane de fisuri, iar în final avea să se transforme în praf? Cum puteam să gândesc logic, când simţeam că toată fiinţa mea era pe cale să se despice? Emoţiile mele… nu puteam să funcţionez cu ele. Nu puteam să respir, nu puteam să gândesc. Quinn avusese dreptate. Emoţiile mele trebuiau să dispară.

— Cred că iei o decizie foarte înţeleaptă. Sunt foarte mândră de tine, a zis Quinn, în timp ce mă pregătea, pe o masă, o oră mai târziu. Reacţiile tale emoţionale sunt zdrobitoare şi nu ai nevoie de aşa ceva. În felul acesta o să te poţi concentra pe Holland. Nu te vei mai simţi vinovată pentru moartea lui Nicole.

Nu doar moartea mamei. Şi a lui Trei. O parte din mine despre care aflasem abia când fusese prea târziu. Şi era vina mea pentru amândouă.

Nu. Vina lui Holland.

În timp ce stăteam acolo, îndoielile mele iniţiale au făcut loc unei porniri mai profunde, primare. O dorinţă tot mai mare de a-i cere lui Quinn orice ştia. În fond, orice upgrade

însemna putere, iar puterea însemna o şansă mai bună de a-l pedepsi pe Holland. Aveam de gând să-i permit lui Quinn să-mi scoată sentimentele, disperarea, durerea, şi încă bucuroasă. Mă făceau să sufăr. Mă făceau să sufăr incredibil de tare. Iar în schimb îl voi distruge pe Holland. Reputaţia lui, viaţa lui, tot ce avea. Asta merita.

— Eşti gata?

Upgrade. Funcţionalitate îmbunătăţită. Control emoţional. Diminuarea suferinţei. Deşi ştiam că trebuia să ţin garda sus, m-am simţit vrăjită de ea. Am ridicat ochii lucioşi şi am aprobat.

— Gata.

Gata pentru Mila cea nouă, îmbunătăţită. Gata să nu mai sufăr, o dată pentru totdeauna. Faţa lui Hunter mi-a apărut în minte, stârnind un dor imens. Mi-am îndoit degetele. Dorul nu ducea niciodată la ceva bun. Crea doar suferinţă şi dezamăgire, distrugere şi moarte. Singurul lucru după care voiam să tânjesc de atunci încolo era răzbunarea.

Mi-am pus mâinile în poală, alungând orice urmă de îndoială. Eu nu eram Sarah. Nu era nimic de salvat la mine.

— Quinn? Suntem gata?

A apărut Samuel, cu o ţinută ceva mai neglijentă. Cămaşa îi era şifonată, iar în ochi i se vedeau vinişoare roşii.

— Dap. Ai venit la ţanc.

Samuel s-a oprit la câteva picioare de masă.

— Suntem… eşti sigură că vrei asta?

Întrebarea părea să-i fie adresată lui Quinn, dar se uita la mine. Încet, intenţionat, Quinn s-a ridicat în picioare. În ciuda staturii mici, ţinuta ei sugera că avea gheare sub exteriorul drăguţ, gata să atace. Evident, nu îi plăcea să fie luată la întrebări de către subordonaţi.

— Amândouă suntem foarte sigure, mulţumesc, Samuel.

Tonul tăios a alungat amabilitatea cuvintelor ei. Samuel a ignorat-o şi a continuat să se uite la mine. A ridicat o sprânceană roşcată, de parcă mă îndemna să răspund. Nu înţelegeam de ce îi pasă. Nu după ce reuşise ca locul meu de dormit să fie schimbat. Poate că acolo, în laborator, nu îl

incomodam.

— Da.

Umerii i s-au lăsat un pic, înainte să se îndrepte.

— Bun. Să trecem la treabă, a zis el, brusc serios.

Quinn se uita la el cum umblă cu instrumentele, înainte să ofteze.

— Aşa va fi mai bine. Pentru noi toţi. Dacă Holland credea că o să mă dau la o parte, pur şi simplu, şi o să fac ce vrea, m-a subestimat.

— Asta e răzbunarea ta, a mormăit Samuel în barbă.

Respiraţia lui Quinn s-a oprit, iar expresia ei a devenit furtunoasă. Am crezut că va spune ceva, dar m-a surprins uitându-se la mine şi atât.

— În regulă, atunci. Să facem upgrade-urile.

Upgrade-uri. Încă o dată, cuvântul mi s-a învârtit prin cap, iar în adâncul meu s-a trezit o foame. Cândva, orice referire la funcţiile mele de android ar fi umplut de jenă venele mele fabricate. Acum, simţeam doar putere.

Mintea mea rătăcea, în timp ce ei s-au pus pe treabă. O auzeam pe Quinn vorbind. Îmi spunea cum Holland o contactase, de fapt, să o întrebe dacă putea să îl ajute cu „proiectul” lui pierdut, cum mă numise el. Îmi spunea că o să-l dăm în vileag, de prost ce era, şi o să-l trimitem unde îi era locul, prin umilire publică. Îmi spunea să nu-mi fac griji, pentru că totul va fi bine. Îmi spunea că nu va trebui să mai îndur suferinţă emoţională.

Poate că în final amândouă vom fi mulţumite.

Cel puţin eu nu voi mai suferi.

— Bun, prima parte s-a rezolvat. Acum, următoarea. E timpul să-ţi schimbăm configuraţia emoţională.

Configuraţia emoţională. M-am gândit la Hunter, la mama şi am simţit o cascadă de durere. Eram pregătită pentru insensibilitate.

— Nu îţi oprim emoţiile, să ştii, doar ţi le controlăm cu un nou microcip. Stabilim un prag nou pentru toate emoţiile care te-ar putea afecta sau te-ar putea face să suferi.

Am zărit sclipind dinţii lui Abby, în timp ce îşi mesteca buza.

— Care e rostul?

Ni se alăturase în timpul procedurii. Quinn nu s-a sinchisit să o privească.

— Suferă, ăsta e rostul. Crezi că e de ajutor sau măcar necesar?

— Dar îi păstrezi unele dintre emoţii? a întrebat Abby.

— O, da. Furia. Şi ura. Acestea îi vor oferi energia necesară să-şi ducă la îndeplinire treaba.

În timp ce îi ascultam cuvintele, mă întrebam ce voia să spună. Putea cumva să apese câteva butoane, să implanteze un întrerupător şi, pam! Durerea mea avea să dispară? Chiar voiam asta, presupunând că va funcţiona? Îmi doream asta? M-am gândit la mama. La Sarah. La partea din mine pe care o ucisesem. Un pumn mi-a strâns inima, a scos viaţa din ea şi am concluzionat că da. Aş fi dat orice ca totul să dispară.

Privirea lui Quinn era vigilentă, de parcă putea să vadă conflictul din interiorul meu.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus, o să-l batem pe Holland la propriul joc. O să reuşim acolo unde el a dat greş. Nu crezi că e timpul să plătească pentru ce i-a făcut mamei tale?

Nu doar ce îi făcuse mamei, ci şi felul în care mă asmuţise împotriva lui Trei, împotriva mea. Şi, brusc, totul mi s-a părut prea greu de suportat. Să o văd pe mama murind. Să o văd pe Trei – pe Sarah – cum se topeşte. Mai erau mama şi Jensen, amintiri pe care le simţeam, dar nu puteam să ajung la ele. Şi mai erau amintirile la care puteam să ajung, dar îmi doream să nu le fi văzut niciodată. Sânge. Moarte. Eu, când iroseam preţiosul timp cu mama, fiind morocănoasă. Era chiar şi o fată pe care nu o cunoşteam, dar a cărei viaţă era pentru totdeauna legată de a mea. Împreună, ele protestau în interiorul meu, mă făceau să simt, să sufăr, să tânjesc şi să sângerez, deşi nu aveam sânge adevărat şi, brusc, nu mi s-a părut în regulă, era prea mult, valuri copleşitoare de disperare, care mă trăgeau sub ele, îmi apucau gleznele şi mă trăgeau în jos, până când n-am mai reuşit să sper că voi mai ieşi vreodată la suprafaţă.

Prea mult.

Voiam să dispară. Voiam ca totul să dispară. Ideea că măcar o dată aş putea alunga sentimentele acelea care mă trăgeau într-o groapă a disperării suna ca o salvare pentru mine. Eram android, iar acum legăturile mele umane fuseseră tăiate. Nu voiam ca emoţiile să-mi amintească ce pierdusem. Şi cât de mult mă afectase acea pierdere.

Sarah. Auzeam numele şoptit în capul meu, de parcă îmi dojenea alegerea, iar eu am ezitat. O parte din mine era umană, la urma urmei. O parte din Trei fusese umană. Iar eu o ucisesem.

Mâinile mele s-au încleştat.

Quinn s-a încruntat.

— Gândeşte-te la Holland. Sau la răzbunare. La cât de mult îl urăşti.

Emoţiile s-au aprins repede, în clipa în care mi-am amintit faţa lui Holland. Îl uram cu fiecare fibră a fiinţei mele.

— Bun. Perfect. Acum, stai nemişcată, a zis Quinn.

A schimbat câteva ace, de data asta, în apropiere de spatele craniului meu, apoi s-a întors la computer. Am auzit un clic, apoi am simţit ceva cald şi o vibraţie puternică prin cap, concentrată doar pe o suprafaţă mică. A urmat un bâzâit electric, care s-a înfăşurat ca o reţea, până când a înconjurat toată acea porţiune a creierului meu. Quinn umbla la butoane, în timp ce reţeaua se strângea. Alţi membri ai grupului intrau şi ieşeau, cu excepţia lui Abby. Ea rămăsese lângă mine, răsucind în jurul degetului o şuviţă de păr blond, cu privirea fixă. Din când în când, se încrunta, dar în cea mai mare parte a timpului doar a stat acolo privind. În tăcere.

În cele din urmă, Quinn trebuie să fi fost mulţumită de informaţiile de pe monitor, pentru că şi-a întins braţele şi s-a ridicat.

— Cred că totul e gata. Mila, ce simţi în legătură cu pierderea mamei tale?

Am simţit ceva iritant, un spasm trecător. Dar parcă ceva îl împingea la loc, până când a rămas doar o amorţeală

plăcută. Undeva, o voce slabă şoptea în capul meu, spunându-mi să mă lupt cu acel brusc atac de apatie. Dar de câte ori încercam, parcă mă loveam de un tavan, parcă emoţiile mele se izbeau de uşile unei cuşti, până când se risipeau. Şi odată calmul instalat m-am întrebat de ce să mă lupt cu asta? De ce să alung ceva ce mă ajuta să deţin controlul, să mă ghidez mai mult după logică?

— Bine, am zis încet. Nu am detectat nicio urmă de revoltă.

— Minunat. Totul va funcţiona foarte bine. Acum trebuie doar să fac o scanare şi vom fi gata pentru următoarea fază.

A luat un scaner portabil, asemănător cu cele pe care le-am văzut în aeroporturi, şi l-a mişcat în sus şi în jos de-a lungul membrelor mele. S-a oprit în zona abdominală, cu o cută de nedumerire pe nas.

— Samuel?

— Da, am înţeles.

Tăcere, pentru un moment, timp în care el a scos acele din scalpul meu, apoi a zis:

— Poţi să îl muţi un pic spre dreapta?

Ea s-a conformat.

— Ce e?

— Vino şi aruncă o privire.

Vocea lui părea serioasă.

— E totul în regulă?

Mai multă tăcere. În cele din urmă, Quinn a vorbit.

— Bine. Totul e în regulă. Doar o eroare de sistem. Acum, următorul.

L-am auzit pe Samuel târşâindu-şi picioarele uriaşe.

— Nu ştiu… a început el, dar Quinn l-a întrerupt.

— Ştiu eu. Încă avem de făcut ultimul upgrade, apoi suntem gata.

— Următorul upgrade?

— Haide, să îi dăm drumul, a zis ea, ignorând întrebarea mea.

Am făcut ce mi-a cerut şi am urmat-o afară din încăpere, apoi pe uşa de alături. Un spaţiu mic. Şi gol, cu excepţia

unui dulap metalic. Samuel a venit şi el şi, în timp ce eu mă aşezam pe masa joasă, o sprânceană i s-a încruntat.

— Eşti sigură de asta? a zis cu voce joasă, fără să îşi ia privirea de pe faţa mea.

Quinn a scos un fel de haină groasă-ca-o-rochie şi şi-a tras-o peste cap. Era dintr-un material rigid. Ca un fel de scut.

— Nu-ţi face griji, totul va fi bine.

Apoi, a băgat mâna în buzunar şi şi-a pus pe cap nişte căşti, pe care şi le-a potrivit până a mormăit mulţumită. Dar era evident că Samuel nu era sigur că totul va fi bine.

— Pregăteşte-te, Mila, pentru asta, te vom adormi, a zis ea.

A deschis dulapul metalic şi a scos un alt fel de cască. Aceasta era solidă, groasă. După ce mi-a pus-o pe cap, a conectat-o printr-un cablu de ceva din interiorul dulapului. Brusc, am simţit cum ceva îmi apasă craniul, croindu-şi drum înăuntru şi exercitând o presiune tot mai mare în interior. Apoi, am simţit o intruziune în mintea mea.

Somn.

O imagine a camerei mi-a apărut în faţa ochilor. După care, deodată, parcă aş fi trecut la un alt nivel de conştientizare. Puteam să văd camera, pe Quinn şi pe Samuel, dar nu înţelegeam nimic. Parcă doar eram acolo, în stare de adormire. Un urs care hibernează, aşteptând să apară primele semne ale primăverii, să se poată trezi şi el.

21

Restart.

Mi-am recăpătat cunoştinţa pe canapeaua din lounge-ul lui Quinn. Când am redevenit conştientă, am observat că ceva părea altfel la corpul meu. Mă simţeam mai grea, cumva. Iar undeva în mintea mea dădea târcoale o prezenţă străină. Ascunsă, dar clocotind de o forţă neutilizată. Asta ar fi trebuit să mă îngrijoreze, dar… nimic. Nicio durere, nici urmă de nelinişte. Totul părea calm, seren. M-am ridicat în fund, apoi în picioare. Mişcare, coordonare, corpul meu părea să funcţioneze.

M-am învârtit prin cameră şi am trecut în revistă ce era în jur. Totul era ca înainte, cu o excepţie: poza cu Quinn şi Holland dispăruse. Am simţit căldură în stomac, iar mâinile mi s-au încleştat. Nu era anxietate, dar părea că furia era încă în repertoriul meu emoţional.

Holland.

S-a auzit un clic. Am ridicat privirea, la timp să văd că uşa se deschide şi intră Hunter. Corpul meu s-a încordat, pregătit să simtă durere, să se înece, să simtă durerea acută provocată de faptul că iubeşti pe cineva pe care ştii că nu îl vei avea niciodată. M-am pregătit pentru valul de bucurie care mă copleşea mereu la vederea lui.

În schimb, am simţit un vid. Serenitate. Parcă vedeam un străin. M-am uitat la faţa lui Hunter şi am simţit… nimic.

Nici măcar uşurare.

— Quinn mi-a spus că ai fost supusă unei proceduri destul de serioase. Eşti bine?

A traversat încăperea şi s-a oprit în faţa mea, apoi, după o ezitare, a mormăit „la naiba” şi m-a tras într-o îmbrăţişare strânsă, cu un singur braţ. Am simţit greutatea braţelor lui, presiunea pieptului său pe al meu. I-am simţit mirosul de săpun şi de lemn de santal, plus respiraţia în părul meu. Am perceput toate acestea şi, totuşi, în adâncul meu, nu am simţit nimic. Nicio tresărire. Doar un vid plăcut. Un adevărat vid.

Nu am ridicat braţele să îi întorc îmbrăţişarea. De ce să mă sinchisesc? Doar am aşteptat să termine.

Într-un final, a lăsat braţele în jos şi s-a dat înapoi, încruntându-se. Şi-a îngustat privirea şi le-am văzut culoarea. Albastru deschis, cu o urmă de gri, am gândit clinic. Mai rară decât majoritatea culorilor întâlnite la ochi, dar nimic neobişnuit.

Mi-am amintit cum, odată, privindu-l în ochi, am simţit cum mă cuprinde o plăcere deosebită, dar nu am reuşit să îmi aduc aminte şi senzaţia respectivă. Şi, cu toate că înţelegeam cuvântul plăcere, nu simţeam. Mi s-a părut ciudat. De ce privitul în ochii cuiva ar fi generat o altă reacţie decât observarea culorii şi a proporţiilor?

— Ce e? a întrebat el şi s-a uitat la mine.

Am scuturat din cap.

— Nimic.

De data asta, în sfârşit, era adevărat. M-a studiat atent, de parcă ar fi căutat un semn pe faţa mea. Picioarele lui s-au frecat de podea. Părea agitat.

Ciudat.

— Eşti supărată din cauza mamei mele şi a tatălui meu vitreg? Jur, habar n-aveam de vieţile lor reale.

Umerii lui au căzut.

— Uite ce e, ai tot dreptul să mă urăşti. Ai avut dreptate. Adică, poate că nu am făcut parte din acel grup, dar părinţii mei… la început, n-au vrut să-mi spună nimic, dar până la urmă am obţinut nişte informaţii de la ei. Plănuiseră totul de la început. Tu ai fost motivul pentru care ne-am mutat în Clearwater. Când i-am spus lui Peyton că te-am văzut la Dairy Queen, a ştiut despre cine vorbesc, pentru că ei erau acolo încercând să te aducă înapoi. Apoi au decis că era mai bine să mă lase să mă apropii de tine. Să te studiez. Nu ştiau de ce mama ta te furase. Aşadar, pot spune că spionam pentru ei. Deşi nu ştiam. Şi îmi pare rău. Îmi pare incredibil de rău.

S-a întins să îmi atingă braţul şi l-am lăsat. Degetele lui erau reci pe pielea mea. Uşoare. Nu mi-au stârnit decât o senzaţie de apăsare uşoară.

— Nu contează, am zis.

Vocea mea suna liniară, goală. Cu un ton aproape robotic, deşi era vocea unei fete, nu sunetul strident, digitalizat pe care îl auzisem imediat după ce fusesem atacată.

— E… ceva în neregulă? a întrebat şi s-a apropiat.

M-am gândit obiectiv la întrebarea lui, apoi am ridicat din umeri.

— Nu. Nimic de care să ştiu.

Şi-a lăsat mâna pe lângă corp, iar degetele lui au început să bată darabana pe coapsă. Un tic nervos, mi-am amintit. Îl făceam să fie agitat. Ciudat.

— Uite, ştiu că nu am reacţionat prea bine la veştile tale şi îmi pare rău. Dar trebuie să înţelegi ce şoc a fost pentru mine. Sigur, ştiam că eşti altfel, dar cum aş fi putut ghici că tu…

Vocea lui s-a stins, aşa că l-am ajutat să termine.

— Eram android?

— Exact.

Am ridicat din umeri din nou, imperturbabilă.

— Cum am spus, nu mai contează.

A înjurat în barbă.

— Contează, a zis, cu privirea aţintită spre mine. Doar pentru că nu eşti ce mă aşteptam nu înseamnă că toate sentimentele mele au dispărut, pur şi simplu. Am fost supărat, m-a durut că ai minţit şi, da, am fost un pic speriat de tot, dar am avut timp să mă liniştesc. Şi mi-am dat seama că… încă ţin la tine, Mila. Nu o să mint, să spun că ştiu ce înseamnă asta, dar m-am gândit că ar fi bine să afli.

Stătea acolo, parcă aşteptând să răspund. Ceva a bâzâit la spatele capului meu, de parcă ar fi trebuit să reacţionez la discursul lui. Am simţit… şi altceva în afară de dezinteres.

A inspirat adânc, apoi mi-a luat faţa în mâini.

— Urma să fugim împreună, îţi aminteşti?

Mi-am amintit, dar ce nu reuşeam să îmi amintesc era de ce crezusem vreodată că aceea era o idee bună. Eu să fug cu un băiat, un om, să facem… ce, mai exact? Ridicol.

Inima mea a rămas mulţumitor neclintită, într-un mod plăcut.

— Mă tem că planul acela nu o să mai funcţioneze. E extrem de ilogic.

A făcut ochii mari, înainte ca mâinile să îi cadă neputincioase.

— Ce ţi-au făcut?

— Quinn mi-a făcut un upgrade, am zis simplu.

Privirea lui a trecut peste corpul meu, de parcă ar fi putut să vadă prin el.

— Ce fel de upgrade?

Programul meu mi-a spus să zâmbesc, aşa că am făcut-o.

— Mi-a îndepărtat emoţiile problematice, să pot fi mai eficientă.

— Ţi-a…

Vocea lui s-a stins, iar nările îi fremătau.

— Glumeşti, nu? E un fel de păcăleală.

— Nu. Glumele nu îmi mai par amuzante.

În cele din urmă, orice o fi văzut sau nu o fi văzut în ochii mei trebuie să îl fi convins, pentru că a început să scuture din cap.

— Nu. Nu, nu, nu.

L-am privit clinic, în timp ce el îşi exprima agitaţia, strângând pumnii şi patrulând.

— Cum ai putut să o laşi să facă asta? Erai bine – nu, erai grozavă – exact aşa cum erai!

Am clipit.

— Nu îţi aminteşti bine. Nu ţi-a plăcut de mine când ai aflat că sunt android, am zis, să îl ajut.

— M-am înşelat. Şi tu te înşeli. O să îţi dovedesc.

Apoi, a traversat distanţa dintre noi, iar buzele lui au aterizat pe ale mele, cu înverşunare. I-am permis să mă sărute. Am simţit atingerea limbii lui, căldura gurii lui. Căldura pielii lui pe a mea. Dacă înainte corpul meu îşi dorise să se ghemuiască şi să se întindă, dacă înainte fusesem conştientă de senzaţiile din trupul meu, acum am simţit… a apărut o amintire a momentului când Hunter m-a sărutat prima dată. Ceva s-a zbătut în acea porţiune micuţă

a creierului meu. Am simţit în piept cum inima încearcă să bată mai repede, să se zbată în lanţurile care o ţineau. Tot mai puternic. Emoţiile s-au restrâns, iar ritmul a revenit la normal. Am lăsat în urmă dâra de regret. Sentimentele dureroase erau doar complicaţii inutile, iar Quinn avea dreptate. Nu am simţit nimic şi mi-era mai bine aşa. Să fiu sinceră, căldura pielii lui poate că ar fi fost plăcută, dacă mi-ar fi fost frig. Dar din moment ce frigul nu mă afecta…

Tocmai mă dădeam înapoi, să mă desprind din îmbrăţişarea lui, când am auzit un accent familiar.

Accentul *lui.*

— Ceea ce facem azi aici…

L-am dat la o parte pe Hunter şi m-am răsucit cu faţa spre monitoare. Faţa lată şi ridată a lui Holland era reflectată în toate, explicând proiectul MILA. Vidul pe care îl simţisem mai devreme în mine era plin acum cu un amestec clocotitor de amărăciune, care îşi dorea cu disperare să erupă. Pumnii mei s-au strâns, când mi-am imaginat că îi strângeau gâtul.

— Bastardule! am mormăit printre dinţi.

Furia mea era palpabilă, eliberatoare. În clipa aceea, aveam un scop, doar un scop. Voiam să îl distrug.

— Excelent, a zis Quinn.

M-am răsucit şi am văzut-o în uşă, cu o expresie victorioasă. A zâmbit.

— Ai trecut micul meu test. Emoţiile inutile au dispărut, dar furia a rămas.

— Ce i-ai făcut? a întrebat Hunter.

— Am transformat-o în ceea ce am nevoie să fie, o armă mai eficientă.

Hunter a tras aer în piept, iar atenţia lui s-a îndreptat spre mine.

— Tu… nu. Nu poţi… nu e bine! Şi Mila?

Quinn s-a apropiat şi a pus o mână pe umărul meu.

— Ce e cu Mila? Nu crezi că îi e mai bine acum? De ce anume trebuie să îi pese, de fapt, Hunter? De tine? Un băiat care a abandonat-o când a aflat adevărul? De o mamă moartă, care nici măcar nu era carnea şi sângele ei? De un

tată care nu poate să se uite la ea? I-am făcut o favoare.

— Nu te preface că ai făcut asta pentru ea, a şuierat el, iar Quinn a râs.

— Da, bine. Crezi ce vrei. Am făcut-o pentru că avem nevoie de ea aşa. Trebuie să îl facem pe Holland să plătească, iar revoluţia pe care o va stârni ne va oferi ocazia perfectă să furăm şi mai multă tehnologie de la Operaţiunile Speciale. În fond, sacrificarea emoţiilor Milei e doar un preţ mic.

— Nu tu trebuie să decizi asta!

— Ah, dar să vezi, nu eu am decis! Mila a făcut-o. A trebuit, altfel upgrade-ul nu ar fi funcţionat. Creierul ei e prea complex pentru a fi modificat emoţional, dacă ea s-ar fi opus.

Quinn mi-a strâns umărul, apoi a strigat un ordin către cineva de pe hol.

— Teek, vino şi ia-l pe Hunter. Asigură-te că totul e pregătit pentru testul final.

Teek a intrat, etalând o armă. Hunter, cu ochii pe mine, a ridicat încet mâinile în aer.

— Nu-i lăsa să îţi facă asta, Mila. Te rog.

Vocea lui era incredibil de blândă. Imploratoare.

Vederea armei îndreptate spre capul lui a făcut ca în mine să tresară ceva într-un mod neplăcut. O altă armă, o altă persoană. Mama. De data asta, durerea s-a izbit mai tare de spaţiul încătuşat şi, pentru o clipă, am simţit un imbold. A dispărut atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva mi l-am închipuit. Ceva legat de absenţa lui mi s-a părut în neregulă, dar n-aş fi putut spune de ce. Senzaţia de vid m-a învăluit din nou şi m-am lăsat cuprinsă de îmbrăţişarea ei seducătoare.

Teek a făcut semn cu arma, iar Hunter a ieşit din cameră. Ce comentariu prostesc, m-am gândit, în timp ce ieşea. Evident, procedura fusese deja finalizată.

— Unde e Daniel?

S-a uitat la mine atentă.

— Daniel e aici, dar… nu e disponibil momentan. Trebuie să execute testul final, să ne asigurăm că upgrade-ul tău

emoţional funcţionează perfect.

— Ai minţit? am zis.

O mică scânteie s-a aprins, dar s-a stins repede. Adevărul e că nu îmi păsa cu adevărat de Daniel, aşa că minciuna ei în legătură cu el nu m-a afectat în vreun fel.

— Pentru binele tău. Să mă asigur că putem să ne atingem scopul suprem.

A făcut semn spre monitoare, unde rămăsese afişată faţa lui Holland. Furia obişnuită m-a cuprins şi am aprobat scurt. Era acceptabil. A aşteptat ca Teek să vorbească prin staţie, să afle dacă totul era pregătit. A confirmat, câteva minute mai târziu, aşa că am urmat-o pe Quinn spre o intrare care ducea spre o încăpere pe care nu o văzusem încă.

La început, am zărit doar o cameră goală. Dar când am trecut de intrarea îngustă, spaţiul s-a lărgit şi am văzut ce era în interior. Sau, mai bine zis, atunci am ajuns înăuntru.

Surpriza mi-a făcut pieptul să tresară, m-a prins cu garda jos, dar mi-am revenit repede, când s-a lovit de limitele cipului meu. Undeva în stânga erau patru scaune aşezate în rând. Iar pe scaune erau patru oameni. Nu doar Daniel, cum mă aşteptasem, ci şi Sophia şi Peyton.

Şi Hunter.

Niciunul dintre ei nu a rostit o vorbă la apariţia mea, şi exista o explicaţie pentru asta. Toţi aveau căluş, iar încheieturile şi gleznele le erau legate cu sfoară subţire, dar aparent rezistentă. Perplexă, m-am încruntat spre Quinn.

— Ce înseamnă asta?

Quinn a aşteptat ca uşa să se închidă după noi, înainte să se îndrepte relaxată spre un blat gol. Pe el se afla doar o cutie metalică. S-au auzit clemele, când a deschis-o, iar în clipa următoare a scos o armă. Orice urmă de amuzament dispăruse de pe faţa ei şi, pentru prima dată după mult timp, expresia ei a devenit serioasă. După ce s-a uitat la armă câteva clipe lungi, s-a întors şi s-a oprit în faţa mea.

— Acesta este ultimul test, Mila. Trebuie să ştim că cipul funcţionează în orice situaţie. După cum s-a dovedit, toţi aceşti oameni ştiu prea multe şi trebuie să le limităm acţiunile. Aşa că e o situaţie în care ambele părţi câştigă.

O situaţie în care ambele părţi câştigă?

— Îmi pare rău, tot nu înţeleg.

Cu o grijă imensă, mi-a pus arma în palmă şi mi-a apăsat blând degetele, până când am prins-o.

— E simplu, zău. O să vezi în curând. Teek, putem porni înregistrarea live?

Teek stătea în spatele unui birou, fluturând din degete.

— Trei, doi, unu… suntem live.

Quinn a ridicat privirea spre monitorul de pe peretele din faţă. Imaginea a prins viaţă şi m-am văzut pe mine cu arma, pe Quinn şi pe cei patru prizonieri. Teek probabil că activase camera video. Dar tot nu înţelegeam de ce.

— Acum, poţi să îl aduci pe Holland pe celălalt monitor?

— Imediat… gata!

Monitorul din stânga a clipit, apoi deodată a apărut faţa lui Holland. S-a scărpinat în cap şi s-a încruntat la ecran.

— Nu văd nimic. Ce se întâmplă, Quinn?

Focul s-a aprins în mine. Nu o înregistrare, de data asta. O transmisie live.

Live.

Un mârâit s-a auzit din gâtul meu, răutăcios şi înverşunat.

— Mă auzi? a întrebat Quinn.

Holland s-a încruntat.

— Te aud, dar nu văd absolut nimic. Nu ştiu de ce naiba trebuie să facem asta, oricum. Nu poţi folosi un telefon, ca un om normal?

— Acum? a întrebat Teek.

Quinn a aprobat din cap o dată.

Am ştiut exact care a fost momentul în care Holland m-a văzut, pentru că s-a ridicat pe jumătate, iar falca pătrată i-a căzut.

— Jigodie, a murmurat. Ai găsit-o! Cum ai… stai, îmi spui asta mai târziu. De ce naiba nu e închisă? Reţine-o, iar eu…

— Tu o să-ţi pui fundul înapoi pe scaun şi, de data asta, o să asculţi şi altceva, în afară de vocea ta, a zis Quinn.

Gâtlejul lui Holland a tresărit, iar obrajii lui s-au colorat în pete roşii, de furie. Dar, înţelept, s-a lăsat la loc pe scaun.

— Ce pui la cale? a şoptit el.

Ochii lui de vultur erau îndreptaţi spre mine. Bestia din mine s-a zbătut, s-a smucit, s-a ridicat ca într-un infern fierbinte. Fiecare celulă din corpul meu era conştientă că la distanţă de doar câteva picioare, pe acel ecran, era persoana pe care o uram cel mai mult. Pumnii mei s-au strâns, picioarele mele s-au încordat, gata să lovească. Faptul că îl vedeam atât de aproape făcea ca toate sentimentele întunecate să se zbată în craniul meu şi să îmi stârnească dorinţa de a stoarce şi ultima picătură de viaţă din corpul lui sadic.

— Nu pun la cale nimic, a zis Quinn.

A venit repede spre mine şi a pus pe umărul meu o mână cu manichiură îngrijită.

— Te fac de râs. Apropo, înregistrăm fiecare detaliu. Ah, nu te grăbi. Dacă ieşi, lucrurile tot se vor întâmpla, aşa cum au fost planificate, dar în loc să-ţi dau de ales o să fiu obligată să trimit tuturor superiorilor tăi o înregistrare video a eşecului tău minunat. O să o trimit către DOJ[2]. De fapt, să o vadă toată ţara. Răul va fi făcut, chiar dacă tu nu vei fi în zonă să vezi. Cel puţin dacă rămâi o să-ţi dau de ales.

În capul meu, dincolo de suprafaţă, ceva puternic s-a răsucit, aşteptându-şi timpul. Nerăbdător să fie eliberat. Aveam să îl distrug pe Holland şi aveam să savurez totul. Aveam să umplu acel gol din mine cu durerea lui. Cu suferinţa lui.

Holland s-a ridicat, şi-a îndreptat umerii, încercând să pară impasibil.

— Ai programat vreun show ciudat? i-a zis lui Quinn, dar am văzut că dinţii i s-au încleştat pe guma pe care o mesteca, în timp ce îşi scărpina palma cu degetul arătător. O mişcare obsesivă, repetitivă.

— Bărbatul acesta este generalul Holland, din armata americană, a început ea, privind drept în cameră. A încercat să ascundă americanilor unele lucruri şi cred că a venit timpul ca ei să afle adevărul. Acest bărbat nu doar că a creat o armă care a costat multe milioane, o armă din

2 Departamentul de Justiţie (n.tr.).

domeniul roboticii, dar a lăsat-o să fugă, punându-vă pe toţi în pericol. Apoi, a încercat să muşamalizeze totul, ştiţi de ce? Pentru că îl interesează mai mult să îşi salveze fundul decât orice altceva.

Holland stătea nemişcat, cu umerii traşi. Dar obrajii lui se umpleau din nou de roşeaţă.

— Fata aceasta de aici, a zis ea şi a împuns cu degetul în umărul meu, poate că arată ca o adolescentă normală, dar nu e. Este periculoasă. E o armă. Un experiment în domeniul roboticii. Mila, arată camerei portul tău USB.

Camera video s-a răsucit, în timp ce Teek a tastat comanda.

— Acum, vă voi demonstra că generalul a pierdut controlul asupra echipamentului său scump. Mila, arată-i arma.

Am ridicat arma şi l-am lăsat pe Holland să o studieze.

— Acum urmează partea care îmi place cel mai mult. Generalul Holland nu este doar un egomaniac care nu se poate controla, e şi hoţ. Cu ani în urmă, el a furat acest proiect de la mine. Ideile mele, cercetările mele. A creat acest android, MILA 2.0, dotat cu emoţii. Dar el şi echipa lui au dat greş. I-au conferit prea multe emoţii, au făcut-o să simtă prea mult. Ea a fugit, apoi, după ce a prins-o, şi-a dat seama de greşeala făcută şi a încercat să o repare. Nu a reuşit, desigur. Aşa că am reparat eu ce nu a putut el. Am scos toate emoţiile care o încetineau pe Mila şi, astfel, am transformat-o în arma eficientă pe care generalul Holland nu a fost în stare să o creeze. Acum, o să vă demonstrăm asta. Teek, focalizează pe prizonieri.

Camera s-a rotit spre cei patru ostatici cu căluş legaţi de scaune, iar Holland a înjurat.

— Ce…

— Deci, iată ce se va întâmpla, a continuat Quinn, ignorându-l complet. Mila o să-i execute pe prizonieri, ca demonstraţie a succesului meu. Desigur, poţi împiedica asta în orice moment, dacă îmi dai codurile de acces la conturile serviciilor.

Va executa prizonierii. De ce suna complet greşit? În

acelaşi timp, ceva întunecat s-a răsucit în mine şi m-am uitat cum transpiraţia curge pe faţa ciupită a lui Holland. Când l-am văzut foindu-se, am simţit adânc în mine un val de putere. De data asta, eu deţineam controlul.

— Iisuse, a şuierat el. Tu eşti Vita Obscura.

Ea şi-a aranjat părul şi a râs, apoi a aplaudat de trei ori.

— Ah, în sfârşit, şi-a dat seama. Ştiam că o să îţi dai seama, în cele din urmă.

— Extorcare, Quinn? La asta ai ajuns? Ştii că nu pot să îţi dau codurile acelea.

Ea a ridicat din umeri, cu o mişcare graţioasă.

— Atunci, cred că toţi o să moară, iar eu voi fi obligată să fac publică această filmare. Ia-ţi adio de la carieră – de fapt, de la viaţă.

Un alt val de transpiraţie pe faţa lui.

— Nu o să o faci. Ar însemna să-ţi semnezi propria condamnare la moarte.

Ochii ei au sclipit, iar zâmbetul i-a dezgolit dinţii.

— Atunci o să mor fericită, ştiind că te-am tras după mine. Sunt dispusă să-mi asum riscul. Am oameni care vor continua în numele meu, vor elibera tehnologia şi o vor oferi celor mulţi.

În vocea ei se auzea convingere, iar bărbia i-a rămas ridicată. Nu bravează, m-am gândit clinic. Chiar şi de la distanţă şi prin intermediul unui ecran, Holland a văzut asta.

Quinn a plecat de lângă mine şi s-a dus în faţa prizonierilor.

— Acum, cine va fi primul? a zis ea, în timp ce privirea ei îi inspecta pe rând. Cred că vom începe cu cineva care contează mai puţin, să îţi dăm timp să te încălzeşti. Peyton, a anunţat ea şi s-a întins să îi scoată căluşul. Vreun ultim cuvânt?

Peyton s-a întors spre Sophia, căreia îi curgeau lacrimi pe obraji, apoi spre Hunter, care privea drept în faţă, cu stoicism.

Încă un spasm în capul meu, de data asta, mai puternic. Dar limitele impuse în mintea mea l-au atenuat imediat.

— Îmi pare rău, a zis Peyton. Hunter, ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să te bag în asta.

M-am uitat la ei, am simţit un alt val de emoţie, de nedreptate absolută. Pielea mea s-a înfiorat, înainte ca senzaţia să dispară. Apoi… binecuvântatul vid. Privirea mea s-a dus spre Daniel, care s-a uitat în ochii mei fără să clipească. Nu părea speriat sau alarmat. Părea… trist. Şi chiar dacă probabil că nu era adevărat, am avut impresia că tristeţea lui nu era pentru el, ci pentru mine.

Am clipit şi am scuturat din cap. Ce idee ciudată.

— Mila, dacă a mai rămas ceva din tine… îmi pare rău că am făcut o greşeală atât de mare. Te rog, nu face asta. Nu în faţa familiei mele.

Un discurs simpatic. Puteam să admir sinceritatea. Quinn a făcut semn cu capul spre mine, să mă încurajeze să încep.

— Ştii ce trebuie făcut, a zis încet.

Degetele mele s-au strâns pe armă şi au eliberat trăgaciul. Un discurs simpatic, dar în ce mă privea era unul irosit. În cealaltă parte a camerei l-am văzut pe Samuel cum tresare şi întoarce capul. Hunter a prins viaţă atunci, încercând să se elibereze. Dar cuvintele lui erau înăbuşite de căluş. În zona îngrădită a creierului meu, o voce încerca să strige. Nu era bine ce făceam. Nu era bine deloc. Dar nu reuşeam să simt de ce şi, fără emoţie, nu puteam să mă împotrivesc. Ceva ţipa dintr-un loc adânc, bine îngropat şi mă îndemna să mă eliberez de cătuşele pe care le folosise Quinn să mă lege. Dar de fiecare dată când simpatia sau vina dădeau năvală şi încercau să mă îmboldească, dispăreau la fel de repede.

Simţeam de parcă ar fi trebuit să îmi pese, de parcă îmi scăpa ceva esenţial.

— Asta se întâmplă atunci când guvernul nu reuşeşte să îşi controleze tehnologia şi nu o împarte cu ceilalţi. Le intră în capete. Creează un pericol pentru noi toţi. O să vă arătăm exact cât de periculoşi sunt.

Vocea ei s-a auzit prin cameră, mai tare şi mai tare. A întins mâinile, de parcă îndemna mulţimea să i se alăture.

— Guvernul vă dă la o parte. Armata vă dă la o parte. Dacă eu am putut să fur atât de uşor această armă, nu credeţi că şi duşmanii noştri pot? Trebuie să facem guvernul să renunţe să ia decizii în numele nostru şi să nu mai controleze toată tehnologia. Această tehnologie ar trebui să fie gratuită.

A tras aer în piept, apoi a zis:

— Uneori, pentru a sublinia ce ai de spus, trebuie să faci sacrificii. Mila, te rog să îndrepţi arma spre Peyton.

Fără să îmi pese, degetele mele au strâns arma. Mâna mea s-a ridicat, într-un arc lent şi sigur, până când ţeava a fost îndreptată direct spre centrul frunţii lui Peyton. Aerul era dens, plin de teamă şi transpiraţie, iar pe sub căluş auzeam un scâncet gros dinspre Sophia.

— Quinn, asta e nebunie! Ţi-ai dovedit punctul de vedere. O să te primim înapoi, ba chiar o să-ţi recunosc rolul în cercetare. Hai să vorbim despre asta, a strigat Holland, dar Quinn l-a ignorat.

L-am ignorat şi eu. Pentru că ţineam arma îndreptată spre capul cuiva şi, în loc să mă simt îngrozită sau tristă, sau să simt orice alt sentiment oribil, o energie parcă electrică îmi trecea prin mâini. Putere. În clipa aceea o aveam. Şi nu voiam să renunţ la ea.

— Ultima şansă. Holland, vrei să-mi dai codurile?

Tăcere.

Quinn a oftat.

— Îmi pare rău, Peyton. Să sperăm că o să găseşti reconfortant faptul că moartea ta va ajuta mai departe cauza.

Peyton a înghiţit greu şi a închis ochii.

— Foc.

Fără emoţiile care să mă oprească, a fost simplu. Floare la ureche. Pur şi simplu, am tras piedica şi am eliberat glonţul. Un mic cerc roşu s-a format în mijlocul frunţii lui Peyton, înainte ca trupul lui să se zbată pe scaun. O clipă mai târziu, a rămas nemişcat, în timp ce în spatele meu o fată a ţipat.

M-am holbat la el şi ceva întunecat s-a chircit în mine.

Ceva nu era bine, simţeam. Dar sentimentul continua să fie ţinut captiv în spatele unei bariere din mintea mea. O piedică ce ţinea totul în şah.

— Of, Doamne. Of, Doamne, of, Doamne, repeta cineva printre suspine.

Abby. Apoi, s-a auzit sunetul unor pantofi care loveau podeaua rapid. Alergau.

— La dracu', Quinn! Arma aceea nu trebuia să fie încărcată! Ce ai făcut?

Protestele veneau dinspre Samuel.

— Schimbare de planuri, a zis ea. Chiar crezi că Holland ar fi fost impresionat de o falsă etalare de forţă? Te rog. Cum spuneam, uneori, trebuie făcute sacrificii, pentru atingerea scopului final.

— Nu aşa, a şoptit Samuel, cu privirea îngrozită aţintită spre silueta fără viaţă a lui Peyton.

— Ba da, exact aşa, i-a trântit-o ea. Orice e nevoie. Nu poţi fi revoluţionar dacă nu eşti dispus să suporţi pierderi. Maturizează-te, Samuel.

Liniştea a devenit densă, spartă doar de gemetele Sophiei. În apropiere, Hunter privea drept în faţă, fără ţintă. De parcă ar fi fost deconectat.

Pulsul meu continua să aibă ritm normal.

— Dacă asta înseamnă să te maturizezi, eu am terminat aici.

Cu asta, Samuel s-a întors şi a plecat cu paşi hotărâţi.

— Să nici nu te gândeşti să te întorci cu o armă, Samuel. Am gărzi afară, a strigat Quinn după el.

Răspunsul a fost tăcerea.

— Acum, următorul.

S-a oprit un pic în faţa lui Hunter, apoi s-a întors spre Daniel.

— Cred că Daniel va urma. Îl lăsăm ultimul pe cel mai important.

I-a luat căluşul.

— Tu? Vreun ultim cuvânt pentru fiica ta fabricată? Ce poetic, sincer. Că o parte din Sarah va fi responsabilă de sfârşitul tău. La urma urmei, tu şi Nicole aţi fost

responsabili pentru crearea ei… şi a Milei.

Am ascultat fără interes, aşteptând ca ea să termine, astfel încât să pot continua. Daniel nu a răspuns provocării, în schimb, s-a concentrat asupra mea.

— Mila, am greşit când te-am adus la Quinn. Mama ta m-ar urî în clipa asta… şi pe bună dreptate. Ea întotdeauna a avut dreptate.

S-a oprit, şi-a dres vocea.

— Îmi pare rău că nu am ascultat-o. Indiferent ce se întâmplă, vreau să ştii că eşti fiica mea. Am încercat să resping asta, pentru că doare al naibii de tare, dar e adevărat.

Cuvintele lui au avut ecou în mine. Ştiam totul despre încercarea de a respinge durerea. Nu puteam să îl învinuiesc.

— Ascultă, trebuie să te împotriveşti. Sarah, dacă eşti acolo… te rog. Nu te lăsa. Eşti mai bună de atât. Ai făcut ceva teribil, dar dacă îi îndeplineşti planul până la capăt… nu există cale de întoarcere. Mă auzi? Niciodată nu o să te poţi întoarce cu sufletul întreg.

Voiam să mă împotrivesc, dar nu puteam. În mine nu rămăsese nimic care să îmi dea această dorinţă.

— Eu nu am suflet, am zis.

Din nou, un mic spasm al inimii, unul care a dispărut repede.

— Nu e adevărat! Dacă oamenii au suflet, şi tu ai. Mila? Mila, sper că mă auzi.

La început, am crezut că vocea era rodul imaginaţiei mele. De parcă, în cele din urmă, aş fi cedat… sau doar aş fi visat. Apoi am auzit-o din nou. O voce profundă. Una masculină, familiară.

Lucas? am formulat întrebarea în minte.

— Nu avem mult timp. O să te ajut să scapi de acel cip. Doar… lasă-mă o clipă.

În spatele creierului meu, acolo unde Quinn umblase cu acele şi inserase cipul, am simţit cum se mişcă ceva. Acel ceva penetrant. O prezenţă nouă.

— Quinn, în iad există un loc special pentru tine,

împreună cu Holland, a zis Daniel, cedând.

Ea a scuturat din cap nerăbdătoare.

— Nu înţelegi. Niciodată nu ai crezut cu adevărat. Mergi la revoluţie ştiind că vor muri oameni. Aşa funcţionează. Ar trebui să mori mulţumit, ştiind că ai susţinut cauza. Dar eşti un laş, ca majoritatea.

— *Cipul din capul tău controlează tot. Mişcările tale, emoţiile tale. Încerc, dar trebuie să mă ajuţi. Trebuie să simţi, ca să te împotriveşti.*

Cum? Cum să mă împotrivesc? Şi... poate că nu voiam. Nu îmi doream ca Daniel să moară, dar poate că... poate că era mai simplu decât alternativa. Cel puţin când îl voi împuşca nu mă va durea în interior.

Şi, sinceră să fiu, nici nu îmi doream cu adevărat să nu moară. Mâna mea s-a ridicat, parcă după propria voinţă.

— *Gândeşte-te la ceva puternic. Ceva... cineva... care îţi stârneşte anumite sentimente. Mama ta?*

O bătaie ca o darabană, în spatele capului meu. Mai puternică. Şi mai puternică. Mama. Darabana a devenit şi mai puternică, lovindu-se de îngrădiri.

Îngrădirile au rezistat, dar sub atacul constant am simţit foarte slab cum cedează.

— *Bun, dar nu e suficient. Mai încearcă. Gândeşte-te la lucrurile care te-au făcut să te simţi cea mai fericită. Sau cea mai tristă. Oricare dintre ele, doar încearcă să simţi.*

Mama, spunându-mi să trăiesc, cu ultima ei suflare.

Buzele lui Hunter lipite de ale mele.

Pe plajă, rotindu-mă cu ai mei, cu bărbatul din faţa mea. Bărbatul pe care îl ameninţam cu o armă. Stropindu-l cu apă pe Hunter, alergând spre valuri.

Respingere. Trădare. Suferinţă.

Bucurie. Dragoste. Integrare.

Hunter, cerându-mi să fug cu el...

De data asta, presiunea a explodat şi o fisură mică s-a format prin îngrădiri. Dincolo de emoţiile mele îngrădite, care creşteau, care încercau din răsputeri să se elibereze, am simţit cum bariera cedează.

— Holland, eşti pregătit să cedezi?

Linişte, dinspre monitor.

— *Asta e. Aproape că am reuşit, orice faci, funcţionează. Nu te opri. Bine sau rău, doar să fie intens.*

Cuvintele lui au trezit în mine o conştientizare surprinzătoare. Nu doar dragoste-durere. Nu doar bucurie-teamă. Pentru a obţine ceva bun, trebuie să treci şi prin rău, pentru că, fără să ajungi jos înălţimile nu există, nu pot exista. Toate emoţiile sunt esenţiale pentru viaţă. Toate.

Şuviţe din părul blond al mamei, pătate de sânge.

— Nu regret nimic.

În foc, panicată, căutându-i pe mama şi pe tata, într-o perdea neagră de fum.

Bucurie. Dragoste. Integrare.

— Bine, atunci. Mila, foc.

Presiunea a explodat, iar limitele s-au făcut bucăţi, exact când degetul meu a tresărit pe trăgaci. Am văzut cum ochii lui Daniel se deschid, iar gura i se cască, aşteptând să fie lovit de glonţ.

Nu!

Inima mea a îngheţat, iar groaza şi-a înfipt ghearele în spinarea mea. Era prea târziu?

Mama. Hunter. *Dragoste.*

— *Gata!* a exclamat Lucas.

Breşă de securitate detectată, a clipit avertismentul roşu în capul meu.

Exact când degetul meu a apăsat pe trăgaci.

22

Într-o fracţiune de secundă am simţit în cap un val de electricitate statică, parcă era vuietul unui râu. O creştere instantă a presiunii. Apoi, eliberare, când chipul a explodat. Mi-am smucit capul într-o parte, să nu îl văd pe Daniel. Glonţul a şuierat pe lângă urechea lui. Abia când sentimentele au umplut vidul, învăluindu-mă într-un haos de emoţii, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră.

— Cum… a început Quinn.

A scuturat din cap furioasă.

— Nu contează. Activează închiderea automată.

Mi-a luat o secundă să înţeleg ce se întâmpla, iar secunda aceea m-a costat. Până să înţeleg, era prea târziu să mă opun comenzii deja rostite.

Închidere automată iniţiată.

Chiar înainte să se întâmple, mi s-a părut că îl aud pe Lucas.

— *Mila? Eşti bine?*

Dar îl auzeam atât de slab, aproape ca un bâzâit. Apoi, bâzâitul a crescut, mai tare, mai tare… până când o tăcere liniştitoare i-a luat locul.

Mă plimbam pe lângă apă, cu buzele lipicioase de la vata de zahăr. Mâna mamei îmi ciufulea părul, care era aspru de la apa sărată a mării.

— Cineva o să aibă nevoie de o baie în seara asta, m-a tachinat ea.

M-am răsucit şi am scos limba, apoi mi-am împins în faţă mâinile pătate cu zahăr roz, să le prind pe ale ei. Ea a ţipat şi a încercat să fugă, dar tata a prins-o din spate, râzând.

— Prinde-o, Sarah. Ştii că adoră să fie lipicioasă.

Am chicotit, când mama a încercat să-şi elibereze mâinile, dar atenţia mi-a fost atrasă de cineva care ţipa. Un băiat. Nu striga numele meu, dar îmi părea… familiar.

— Mila! Mila, mă auzi? Trezeşte-te!

M-am întors spre mama şi spre tata, dar ei deja dispăreau. Vocea a devenit mai insistentă.

— Mila!

M-a cuprins panica. Îmi voiam părinţii! Cine era persoana aceea şi de ce îi luase? Mamă? Tată? Am încercat să strig… dar nu s-a auzit nimic. Feţele părinţilor mei s-au estompat, s-au estompat, până s-au topit într-o nouă faţă, a unui băiat. Îmi părea cumva cunoscut, de acasă, de pe cărarea podită cu scânduri, care dispărea încet. Ochii de un albastru deschis…

Imaginea a dispărut, lăsând în urmă o căldură usturătoare.

De ce era atât de cald?

Am deschis ochii… spre o strălucire puternică. Soarele. Dar mult prea strălucitor pentru Virginia Beach.

Umărul meu… mă durea.

Apoi, am văzut o faţă, faţa unui băiat, dar nu cel din amintirea mea. Mi-am amintit totul. Nu aveam mamă şi tată. Nu eram Sarah. Cu excepţia unei mici părţi din mine.

— Lucas? am încercat, dar vocea care s-a auzit nu era deloc ce trebuia.

Era a mea şi nu era a mea. Vocea mea umană dispăruse, înlocuită de versiunea ei robotică, imperturbabilă, care vorbea în capul meu. Vocea mea de android.

Groaza mi-a trecut prin membre, mi-a invadat gura. M-am mişcat sau aşa am crezut, dar nu am simţit nimic. Absolut nimic. Am încercat să întorc capul; nu se clintea. Disperată, am încercat să mişc degetele de la mâini şi de la picioare. Nimic. Parcă nu mai aveam control asupra lor. Ultimele întâmplări mi-au revenit în minte şi odată cu ele o durere zdrobitoare în umăr. Of, Doamne. Quinn. Hunter. Lucrurile pe care i le-am spus lui Hunter, când emoţiile mele erau îngrădite. Holland… stai aşa. Faţa lui Holland era ultimul lucru pe care îmi aminteam că îl văzusem. Asta a fost când Quinn mă scurtcircuitase? Dar de ce? Şi ce se întâmplase cu ceilalţi?

Corpul meu s-a încordat, de parcă s-ar fi pregătit de explozie. De ce nu puteam să-mi amintesc? Greutatea pe care o simţeam în piept a devenit mai apăsătoare, dar m-am forţat să rămân calmă. Răbdare. Doar pentru că eram

neliniştită în legătură cu discontinuitatea memoriei mele nu însemna că se întâmplase ceva îngrozitor. Informaţiile se vor întoarce. Doar aveam nevoie de câteva minute să îmi revin din şoc. În ciuda raţionamentului meu, un fior puternic mi-a trecut prin corp.

Voi avea timp suficient mai târziu. În fiecare zi.

— Ce… de ce nu pot să mă mişc? am zis.

Sau cel puţin asta a rostit versiunea impasibilă, digitalizată a vocii mele. Lucas a scuturat din cap.

— Prea multe restartări într-un timp scurt. Va dura mai mult ca totul să revină la normal. Dar nu-ţi face griji, a zis el repede, o să reuşim. Nu o să te las aşa.

M-am uitat în ochii lui de culoarea alunei şi am văzut hotărâre. Încredere. Nici urmă de minciună. Lucas era convins că mă poate repara, iar eu l-am crezut. L-am studiat cât de bine am putut. Când îl văzusem ultima dată sângera, leşinat. Acum arăta bine, în ciuda celor întâmplate.

— Asta… s-a mai întâmplat. Fără restartări. Am îngheţat, fără niciun motiv. Am încercat să-mi amintesc anumite fragmente… cu mama. De dinainte.

Capul lui s-a întors brusc spre mine.

— De dinainte? Vrei să spui… de dinainte să fii android?

Când am aprobat, ochii lui s-au mărit. *Uau,* a mimat. S-a uitat în faţă, fără ţintă, pentru o clipă, de parcă s-ar fi concentrat.

— O să îi dăm de capăt, a zis, în cele din urmă.

S-a aplecat spre gâtul meu, cu un gadget care făcea clic. I-am văzut părul ca nisipul, ciufulit, ca de obicei, şi am simţit primul val de căldură sinceră, de când…

Chipul lui Hunter mi-a apărut în minte, dar trăsăturile îi erau contorsionate. Am simţit un fior pe piele. Imaginea era oare una reală sau închipuită? Am alungat-o, hotărâtă să mă concentrez asupra prezentului.

Lucas mă salvase şi, deocamdată, asta trebuia să îmi fie suficient. Speram doar ca amintirile mele să revină în scurt timp. Apropo de…

— Cum m-ai luat de lângă Quinn şi oamenii ei?

Lucas a ridicat capul, cu ochii mari de surpriză.

— Să te iau… Mila, nu eu te-am luat. Adică, eu am reuşit să-ţi activez dispozitivul de urmărire, dar apoi te-ai mişcat. Mi-a luat două zile să dau de tine, dar am reuşit.

— M-am mişcat?

Picături de transpiraţie i s-au format pe frunte, iar el le-a şters. Mâna i-a alunecat pe obraz, apoi pe bărbie, pe care şi-a frecat-o în timp ce privea absent în faţă.

— Te-am găsit aici. În mijlocul deşertului, a zis gesticulând larg cu celălalt braţ. Ei te-au… abandonat, pur şi simplu.

Te-au abandonat. Ca pe un televizor vechi, care nu mai funcţionează.

Dar Lucas părea mai puţin dezgustat de comportamentul lor, mai degrabă îngrijorat. S-a întors la dispozitivul lui care scotea clicuri. În timp ce aşteptam, am simţit o mare greutate în piept. Ceva nu era bine. De obicei, Lucas era mai puţin formal, mai ciudat. Acum, nu era aşa, era doar al naibii de serios.

— Ce s-a întâmplat?

Lucas a tresărit şi am ştiut că am dreptate. Îmi ascundea ceva. Poate că îmi purta pică. Avea destule motive.

— Holland nu a aflat că ne ajuţi, nu?

Vocea mea era tot ca de robot, dar mai puternică, iar asta a reuşit, cumva, să-mi transmită îngrijorarea crescândă.

— Eşti bine? Eşti…

— Ce? Nu! a zis el, cu o expresie alarmată.

Apoi, expresia lui s-a îmblânzit şi s-a uitat la mine cu tandreţe.

— Sunt bine, pe cuvânt.

Mulţumit că l-am crezut, a întins mâna şi a ţinut-o deasupra obrazului meu.

— Ai… ăăă… păr. Pe faţă. Îmi dai voie?

Acum era băiatul ciudat pe care mi-l aminteam.

— Da.

Blând, mi-a dat la o parte şuviţa şi mi-a pus-o după ureche. Privirea îi era circumspectă, nesigură.

— Ce e?

A oftat şi a lăsat privirea în jos.

— Ăăă… nu înţeleg. Nu înţeleg de ce te-au lăsat acolo, încerc să îmi dau seama dacă ţi-au făcut ceva sau… nu ştiu, dacă nu cumva au furat ceva. Asta verific acum.

S-a întors la dispozitivul lui, pe care îl mişca de-a lungul membrelor mele.

— Quinn a umblat la circuitele mele. Poate că a făcut ceva.

— Ăsta poate detecta orice este neobişnuit, dar tot nu înţeleg de ce să te lase acolo. Tu erai mândria ei.

— Poate că s-a enervat pentru că i-am stricat cipul.

A zâmbit.

— Da, s-a dovedit că nu eşti ceea ce se aşteptau să fii. Dar tot e ciudat.

A devenit atât de tăcut, că am început să mă neliniştesc.

— Ceva?

— Totul pare în regulă deocamdată. Acum, o să introduc acest card în portul tău de la gât. L-am… împrumutat, oarecum, din laborator, înainte să plec. Va face o verificare de sisteme, să mă asigur că nu lipseşte ceva. După aceea, ar trebui să avem o idee mai bună despre momentul în care vei putea să te mişti din nou.

Verificare de sisteme. Verificare de sisteme. Asta mi-a amintit de o grămadă de lucruri ciudate care se întâmplaseră de când îl văzusem pe Lucas ultima dată. Poate că el avea vreo explicaţie. Am deschis gura, dar deja îmi dădea la o parte părul de pe ureche, să vadă portul. Acelaşi pe care mi-l arătase când fusesem la Holland.

— Nu o să doară deloc, a zis ridicând cardul, care era ataşat de dispozitivul din mâna lui, cu un cablu subţire. Eşti gata?

Pielea din jurul ochilor lui s-a încreţit de îngrijorare, iar eu am reuşit să zâmbesc slab.

— Da. Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot. Fără tine…

A scuturat din cap.

— Dar nu există fără mine, aşa că nu are rost să te gândeşti la asta.

Mâna lui liberă i s-a îndreptat spre guler şi l-a slăbit, într-un fel ce îmi era cunoscut, deşi petrecusem puţin timp împreună. Ceva îl neliniştea.

— Ce e?

— Doar… stai aşa.

Foarte blând, mi-a introdus cardul în gât. Un zâmbet mic i s-a format pe buze, zâmbet care apoi s-a lărgit şi a făcut ca faţa lui de obicei colţuroasă să aibă o anume blândeţe. S-a uitat spre mine şi, cu toate că ochii lui erau drăguţi, cu punctele acelea verzi şi aurii, frumuseţea lui interioară era cea care îi lumina.

— O să sune foarte banal, dar sunt atât de bucuros…

În gâtul meu, o scânteie de recunoaştere, un val de electricitate. O izbucnire de durere acută. M-am smucit, cu faţa contorsionată, şi nu m-am putut abţine să nu ţip uşor.

— Mila, ce… ce e?

Cu ochi înceţoşaţi, l-am văzut pe Lucas cum apasă disperat pe butoane, în timp ce căldura îmi invada degetele de la mâini şi de la picioare. Îmi urla prin creier, de parcă cineva ar fi dat foc fiecărui neuron. Vag, mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să mă doară. Senzaţiile erau exact aceleaşi pe care le simţisem de fiecare dată când un card sau un USB, sau orice alt dispozitiv digital fusese introdus în vreunul dintre porturile mele. Şi de ce acum mă durea?

— Iisuse. Stai aşa, o să-i dau de capăt. Doar… uau, uită-te aici. Nici nu pot… dar asta e bine…

Brusc, braţele mele au tresărit şi, cu un puternic imbold de energie, am început să le mişc din nou. Şi capul. Şi picioarele.

— Hei, pot să mă mişc.

M-am încruntat, simţind o senzaţie ciudată în abdomen. Mi-am ridicat un pic tricoul şi am văzut o incizie lungă.

— Arată de parcă cineva a încercat să fure un rinichi, pariez că au fost dezamăgiţi, am glumit eu.

Dar am tăcut când am văzut faţa lui Lucas. În ciuda ultimelor cuvinte pe care le rostise, culoarea i se scursese din obraji şi îl lăsase mai palid ca de obicei, iar mâinile îi tremurau. Gura i s-a deschis şi i s-a închis, gâtlejul i s-a

strâns când a înghiţit, apoi gura i s-a deschis din nou.

— Nu. Nu, nu, nu poate fi… la naiba!

Rostea cuvintele agitat, de parcă se îneca. În capul meu a clipit o lumină roşie.

Verificare de sisteme: finalizată.

Funcţionale.

Dar, în ciuda veştilor aparent bune, Lucas şi-a plecat fruntea. Apoi, m-a şocat abandonându-şi complet calmul obişnuit şi stăpânirea de sine şi a trântit de pământ dispozitivul. Nisipul s-a împrăştiat în aer, particulele mici stropind precum apa. M-am ridicat într-un genunchi şi m-am întins spre umărul lui, simţindu-i tresărirea bruscă atunci când degetele mele l-au atins. Dar nu s-a tras. În schimb, a tras aer în piept zgomotos şi s-a forţat să ridice capul. Iar ochii lui incredibili, drăguţi, plini de compasiune sclipeau umezi.

— Spune-mi, am şoptit, în timp ce gheare lungi de groază mi se înfigeau în spate.

— Eu… a început, s-a înfiorat şi a încercat din nou. Ce vrei prima dată, veştile bune sau veştile rele?

— Veştile bune.

Măcar pentru că el arăta de parcă ar fi avut nevoie de aşa ceva. A tras aer în piept.

— Îţi aminteşti scanarea aceea corporală pe care am făcut-o în D.C.?

Când mi-a văzut nerăbdarea – credea că pot să uit? – a continuat.

— Ei bine, lucrurile s-au schimbat de atunci.

— Ce lucruri?

— Vestea bună… vestea bună este că unele dintre celulele tale vii par să se regenereze.

Regenerare. Ceea ce însemna…

— Asta explică durerea aceea nouă. Devii mai umană.

Mai. Umană. Tot ce îmi dorisem vreodată… devenea real. Mi s-a părut incredibil şi totuşi în adâncul meu o scânteie s-a aprins. Dar nu puteam să o las să ardă prea mult, deocamdată.

— Şi cea rea?

Deşi, cu siguranţă, cu siguranţă, nu putea să se compare cu vestea bună. Probabil că Lucas reacţionase exagerat…

— Ei bine, probabil că Holland a executat şi el scanarea. Voia să ascundă ceva.

S-a oprit, a închis ochii, de parcă aduna putere. Când i-a deschis, s-a întins şi mi-a luat umerii în mâini.

— Ştiu de ce V.O. s-a debarasat de tine. Holland… Holland a ascuns în tine o bombă.

În jurul nostru nu era nimic, doar dune de nisip şi susurul brizei, iar în depărtare am văzut nişte cactuşi răzleţi. Lucas vorbea, dar de data asta nu m-am putut concentra. Tot ce vedeam erau feţele lui Quinn şi ale lui Samuel, care se încruntau la ceva ce apăruse la scanarea abdominală. Tot ce auzeam era acel cuvânt, care bătea un ritm înfricoşător în sufletul meu.

Bombă. Bombă.

Bombă.

— Mai e ceva. V.O. trebuie să fi umblat la ea. Cea mai mică provocare o poate declanşa.

Simţeam o inimă care nu era cu adevărat acolo, un puls care nu exista, de fapt. Dar cumva, în corpul meu, o bombă chiar ticăia şi o simţeam.

— Cât timp? am şoptit, deşi nu voiam să ştiu şi nu aveam nevoie să ştiu, toate în acelaşi timp. Cât timp mai am, odată ce va fi pregătită să se declanşeze?

Lucas m-a privit neajutorat.

— Două ore.

Două ore.

Lucas m-a luat de mână, iar eu m-am agăţat de ea, încercând să alung disperarea tot mai mare. În tot acest timp căutasem adevărul, când ar fi trebuit să ştiu. Cele mai importante adevăruri erau cele aflate în mine. Alte adevăruri puteau fi manipulate, distorsionate. În unele cazuri, până şi amintirile minţiseră. Dar adevărul din sufletul meu era pur. Real. Iar în clipa aceea îmi spunea un singur lucru.

Nu voiam să mor.

MULŢUMIRI

Cartea aceasta a devenit posibilă doar prin atenţia şi grija multor, multor oameni. (Cu alte cuvinte, AJUTORUL de care am avut nevoie!)

Le mulţumesc foarte mult tuturor oamenilor minunaţi de la Harper, de la editori la designeri grafici şi la specialişti media – entuziasmul vostru pentru această serie nu va putea fi vreodată pe deplin răsplătit.

Le mulţumesc editorilor şi agentului meu – fără voi, niciodată nu aş fi reuşit să scriu această a doua parte.

Mulţumesc familiei pentru susţinere, inclusiv în acest an provocator – vă iubesc.

Le mulţumesc bloggerilor şi cititorilor, precum şi celorlalţi scriitori ai genului young adult – cu toţii faceţi ca această comunitate a noastră să fie minunată.

La final, mulţumiri speciale prietenilor mei, atât scriitori, cât şi nonscriitori. Acest ultim an a fost unul provocator, în feluri pe care nu mi le-aş fi imaginat vreodată, iar susţinerea voastră, puterea şi compasiunea au fost cele care m-au făcut să merg înainte. Vă mulţumesc pentru că aţi fost acolo când am avut nevoie de voi.

În cine să mai aibă încredere Mila, în afară de Hunter, un băiat pe care abia îl cunoaște?

Cei doi pornesc în căutarea lui Richard Grady, singurul care poate să deslușească misterul trecutului ei. Însă drumul spre adevăr e pavat cu multe pericole. Generalul Holland și Vita Obscura sunt pe urmele lor. Ca să supraviețuiască, Mila trebuie să-și folosească abilitățile de android. Dar ce se va întâmpla cu umanitatea ei? Care sunt adevăratele intenții ale lui Hunter?

„Driza surprinde cu o claritate uimitoare lupta dintre om și android (...) Cartea ei este un *must-read*."
Deseret News

nemira.ro
ISBN 978-606-758-693-0
9 786067 586930